BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

Colleen McCullough

AUTOAREA CELEBRULUI ROMAN

Pasărea Spin

Doamnele din Missalonghi

COLLEEN MCCULLOUGH

DOAMNELE DIN MISSALONGHI

Titlul original: The Ladies of Missalonghi (1987)
traducere de ANDREEA GHEORGHIŢOIU

Mamei,
care şi-a văzut împlinit visul
de a trăi în Munţii Albaştri.

Nota autoarei

Informăm cititorii, care observă că Missalonghi este ortografiat cu „a” în loc de „o”, acceptat acum ca fiind corect, că în Australia, pe vremea când are loc acţiunea romanului, învechitul „a” se folosea în mod obişnuit.

— Poţi să-mi spui, Octavia, de ce niciodată nu ne surâde norocul? o întrebă doamna Drusilla Wright pe sora ei, şi adăugă oftând:

— Ne trebuie un acoperiş nou.

Domnişoara Octavia Hurlingford lăsă mâinile în poală, clătină trist din cap şi oftă la rândul ei:

— Vai de mine! Eşti sigură?

— Denys e sigur.

De când nepotul lor Denys Hurlingford era proprietarul fierăriei din oraş şi mai avea şi un atelier prosper de instalaţii, cuvântul lui era lege în astfel de probleme?

— Cât o să coste un acoperiş nou? Trebuie schimbat tot? N-am putea înlocui numai foile de tablă stricate?

— Denys spune că nu mai e bună niciuna, aşa că tare mă tem că o să ne coste vreo cincizeci de lire.

Se lăsă o tăcere apăsătoare; surorile bătându-şi capul să găsească o sursă pentru fondurile necesare. Şedeau una lângă alta pe o canapea umplută cu păr de cal care cunoscuse zile mai bune altădată, zile de care nimeni nu-şi mai aducea aminte. Doamna Drusilla Wright lucra un ajur pe marginea unei feţe de masă de olandă, cu arta ei microscopic de meticuloasă, în timp ce domnişoara Octavia Hurlingford făcea o dantelă care creştea mereu din croşetă, la fel de fină ca ajurul.

— Am putea folosi cele cincizeci de lire pe care Tata le-a depus la bancă pentru mine când m-am născut, sugeră a treia persoană din cameră, dorind astfel să compenseze faptul că nu economisea niciun penny din banii ei de buzunar. Lucra şi ea stând pe un scăunel; făcea dantelă cu naveta şi un ghem de aţă crem, de fapt un fileu; degetele ei se mişcau cu eficienţa celui ce ştie lucrul pe dinafară şi nu are nevoie nici să se uite, nici să se gândească la ce face.

— Mulţumesc, dar nu se poate, spuse Drusilla.

Şi asta a fost toată conversaţia în timpul celor două ore de lucru de vineri după-amiază, pentru că nu mult după aceea pendula din antreu începu să sune ora patru. În timp ce ultimele vibraţii mai stăruiau în aer, cele trei doamne începură să-şi strângă lucrul, cu gesturile lor mecanice de mult învăţate: Drusilla faţa de masă, Octavia dantela şi Missy fileul. Fiecare îşi puse lucrul într-un săculeţ identic de flanelă gri legat cu şiret, după care fiecare îşi închise săculeţul în scrinul de sub fereastră.

Niciodată nu se schimba nimic din tabietul acesta. Fix la patru, cele două ore de lucru în camera de toate zilele se terminau şi începea o altă perioadă de două ore, cu totul diferită. Drusilla se aşeza să cânte la orgă, singura ei comoară şi plăcere, în timp ce Octavia şi Missy se duceau la bucătărie ca să pregătească masa de seară şi să termine ce mai aveau de făcut pe afară.

Când se aflau toate trei în cadrul uşii, ca trei găini aşteptându-şi rândul să ciugulească grăunţele, se observa lesne că Drusilla şi Octavia erau surori. Amândouă erau foarte înalte şi amândouă aveau faţa prelungă, osoasă, de o paloare anemică; dar în timp ce Drusilla era solidă şi musculoasă, Octavia avea corpul diform şi uscăţiv din cauza unei boli cronice a oaselor. Missy era şi ea înaltă, deşi nu ca celelalte două, dar altfel nu semăna cu ele nicicum. Pe cât era Missy de brunetă, cu pieptul plat şi trăsături delicate, pe atât erau ele de blonde, cu piept mare şi trăsături îngroşate.

Bucătăria era o cameră mare şi goală, situată la capătul unui coridor central întunecos; pereţii de lemn zugrăviţi într-o culoare cafenie contribuiau la atmosfera ei sumbră.

— Curăţă cartofii înainte de a te duce să culegi fasolea, Missy, spuse Octavia legându-şi şorţul mare, cafeniu care îi ferea rochia cafenie de pericolele gătitului, în timp ce Missy curăţa cei trei

cartofi consideraţi a fi suficienţi, Octavia scormoni cărbunii ce ardeau mocnit sub plita de fier a maşinii de gătit care ocupa toată partea din faţă a sobei din bucătărie; aruncă apoi lemne pe foc, potrivi coşul de fum ca să intre mai mult aer şi puse să fiarbă un ceainic mare de fier. Se duse după aceea în cămară să aducă cele necesare pentru „porridge”, fiertura de fulgi de ovăz servită la micul dejun în fiecare dimineaţă.

— Ei drăcie! exclamă ea, ieşind un moment mai târziu cu o pungă de hârtie în mână, pungă din colţurile căreia se scurgea ovăz care plutea ca nişte fulgi de zăpadă, acoperind podeaua.

— Ia te uită! Şoareci!

— Lasă, o să aşez nişte curse diseară, spuse Missy indiferentă, punând cartofii într-o oală mică cu apă şi adăugând un praf de sare.

— Cursele de şoareci nu ne aduc mâncarea pe masă, aşa că du-te şi roag-o pe maică-ta să te lase să te duci până la unchiul Maxwell la prăvălie, să mai cumperi nişte fulgi de ovăz.

— N-am putea şi fără fulgi, măcar o dată?

Missy nu putea să sufere fulgii de ovăz.

— *Iarna*? Octavia se uită la ea ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Un castron cu porridge e ieftin, draga mea, şi-ţi ţine de foame toată ziua. Hai, grăbeşte-te, ce mai stai?

Prin uşa bucătăriei pătrundeau sunetele asurzitoare ale orgii. Drusilla cânta îngrozitor de prost, dar i se spusese întotdeauna că e o organistă foarte bună; ca să cânţi însă cu o perseverenţă atât de consecventă era nevoie să exersezi fără îndurare, aşa că în fiecare după-masă, între patru şi şase, Drusilla exersa. Faptul avea o explicaţie: Drusilla impunea lipsa ei de talent credincioşilor care veneau în fiecare duminică la biserica anglicană din Byron – cei mai mulţi făcând parte din familia Hurlingford. Din fericire, niciunul nu avea ureche muzicală, aşa că se socoteau mulţumiţi în timpul serviciului religios.

Missy se strecură în salon, nu în camera unde lucrau de obicei, ci în salonul rezervat ocaziilor importante şi unde se afla orga. Acolo, stând dreaptă, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate şi gura strânsă, Drusilla îl ataca pe Bach cu zăngănitul asurzitor cu care un cavaler îşi ataca rivalul în arenă.

— Mamă? se auzi şoapta uşoară, un firişor de sunet în competiţie cu un odgon întreg.

A fost destul totuşi. Drusilla deschise ochii şi întoarse capul spre ea mai curând resemnată decât supărată.

— Ce e?

— Iartă-mă că te întrerup, dar ne trebuie fulgi de ovăz până nu închide unchiul Maxwell. Şoarecii au ros punga.

Drusilla oftă.

— Adu-mi geanta.

I se aduse geanta şi şase penny apărură din străfundurile ei.

— Bagă de seamă, fulgi de ovăz vărsaţi, nu în pachet! Plăteşti cutia la fulgii preambalaţi.

— Nu, mamă! Fulgii preambalaţi sunt mult mai buni şi nu trebuie să-i fierbi toată noaptea ca să se înmoaie.

O slabă speranţă încolţi în inima lui Missy.

— De fapt, dacă dumneata şi mătuşa Octavia aţi prefera fulgi preambalaţi, eu aş renunţa bucuroasă la ei ca să completăm diferenţa de preţ.

Drusilla spunea mereu, ei însăşi şi surorii ei, că doreşte să ajungă ziua când timida ei fiică va da semne de îndrăzneală, dar această umilă încercare a lui Missy de a o înfrunta se lovea de un zid de autoritate pe care mama nu ştia că îl ridicase. Aşa că spuse, şocată:

— Să renunţi? Nici vorbă! Porridge-ul este hrana noastră principală iarna, şi costă mult mai puţin decât cărbunele de ars. Apoi, vocea i se îmblânzi, deveni mai prietenoasă: Câte grade sunt?

Missy consultă termometrul de pe coridor.

— Patruzeci şi două[1]! spuse ea tare.

— Atunci vom lua masa în bucătărie şi vom sta seara tot acolo! strigă Drusilla, atacându-l din nou pe Bach.

Înfofolită în paltonul ei de stofă cafenie, cu un şal gros de lână la gât şi o căciuliţă cafenie, tricotată, cu cei şase penny din geanta mamei ascunşi bine în degetul mănuşii de lână cafenie, Missy ieşi din casă şi porni grăbită spre poartă pe poteca pavată cu cărămidă. Într-o sacoşă mică pentru cumpărături pusese cartea împrumutată de la bibliotecă; avea puţine ocazii să se ducă pe furiş până la bibliotecă şi, dacă se grăbea, nimeni n-ar fi ştiut că făcuse mai mult decât să se oprească la unchiul Maxwell să cumpere fulgi de ovăz. În seara aceea, mătuşa Livilla era ea însăşi de serviciu la bibliotecă, aşa că trebuia să ia o carte instructivă în loc de un roman: dar Missy prefera să ia orice carte decât să nu ia niciuna. Şi lunea următoare, Una avea să fie acolo, aşa că putea să ia cu împrumut un roman.

Aerul era plin de un văl fin şi moale de ceaţă scoţiană; era ceva intermediar între ceaţă şi o bură de ploaie care acoperea gardul viu de lemn câinesc, gard despărţitor al casei cu numele de Missalonghi, cu picături mari, rotunde de apă. Când Missy ajunse pe Gordon Road[2], începu să alerge, dar încetini pasul, mergând totuşi repede, când ajunse la colţ pentru că simţi iar în partea stângă acea înţepătură dureroasă care-i făcea atât de rău. Mersul mai încet reduse senzaţia neplăcută, aşa că, păşind liniştită mai departe, începu să simtă acel val fierbinte de fericire care o cuprindea întotdeauna când i se oferea bucuria atât de rară, şansa de a scăpa din închisoarea care era Missalonghi. Iuţind iar pasul în momentul în care durerea dispăru, începu să se uite în jur la priveliştea obişnuită pe care i-o oferea oraşul Byron în după-amiaza târzie a unei, zile întunecate de iarnă.

Totul în oraş purta nume ce aminteau de poetul Byron. Până şi casa mamei, Missalonghi, botezată după locul unde lordul Byron murise înainte de vreme. Vinovat de aceste denumiri bizare era străbunicul lui Missy, primul Sir William Hurlingford, care întemeiase oraşul curând după ce citise *Child Harold*[3]. Era atât de încântat că descoperise o mare operă literară pe care fusese capabil s-o înţeleagă, încât din acel moment nu încetase să vâre pe gâtul tuturor celor pe care îi cunoştea cantităţi indigeste din scrierile lui Byron. Aşa se face că Missalonghi se afla pe Gordon Road, şi Gordon Road dădea în Noel Street, şi Noel Street dădea în Byron Street care era strada principală a oraşului; George Street şerpuia pe o distanţă de câteva mile prin Centrul oraşului înainte de a se pierde dincolo de minunata Jamierson Valley. Mai exista şi o mică fundătură numită Caroline Lamb Place[4], situată desigur de cealaltă parte, mai săracă, a căii ferate (ca şi casa numită Missalonghi); aici locuiau, în trei case, vreo douăsprezece femei de moravuri uşoare şi aici veneau mulţi vizitatori, muncitori de la furnalele de mai sus de calea ferată şi de la fabrica de îmbuteliere care urâţeau partea de sud a oraşului.

Una din cele mai enigmatice şi mai interesante faţete ale ciudatului caracter al lui Sir William a fost dorinţa, impusă ferm urmaşilor săi pe patul de moarte, să nu se amestece în legile naturii schimbând destinaţia fundăturii numită Caroline Lamb Place care, în consecinţă, rămăsese în continuare la fel de tenebroasă. Şi nu numai datorită castanilor care o umbreau. De fapt, primului Sir William îi plăcuse întotdeauna ceea ce numea el „un sistem ordonat de a denumi lucrurile”. Le dăduse fiicelor sale nume latine pentru că aşa se obişnuia în societatea înaltă. Descendenţii săi păstraseră obiceiul, aşa că multe fete se numeau Iulia, Aurelia, Antonia, Augusta; o

singură ramură a familiei încercase să îmbunătăţească această politică şi, odată cu naşterea celui de al cincilea fiu, a început să boteze şi băieţii cu nume latine, dând strălucire arborelui genealogic al familiei Hurlingford prin adăugarea unui Quintus, apoi Sextus, Septimus, Octavius şi Nonus. Decimus a murit la naştere şi nimeni nu s-a întrebat de ce.

O, ce frumos e! Missy se opri ca să admire o pânză de păianjen înrourată de ceaţa fină ce se ridica în şuviţe din valea invizibilă, dincolo de Gordon Road. În mijlocul pânzei se afla un păianjen femelă, o insectă lucioasă, întovărăşită de măruntul ei partener de moment, dar lui Missy nu-i fu nici frică şi nici nu simţi vreo repulsie, ci numai invidie. Nu numai că această fiinţă norocoasă îşi stăpânea propria lume cu curaj şi siguranţă, dar flutura primul steag al sufragetelor[5]; şi asta nu numai pentru că îşi domina şi folosea bărbatul, ci pentru că îl şi mânca imediat după ce îi fecunda ouăle. Fericit păianjen-femelă! Fericită doamnă păianjen! Puteai să-i distrugi lumea, dar ea şi-o refăcea, cu seninătatea şi priceperea ei înnăscute; era atât de frumoasă, atât de diafană, încât existenţa ei scurtă nu avea nicio importanţă; şi când noua pânză era gata, fixa pe ea o nouă serie de soţi, un fel de festin mişcător, cu primul soţ robust, dar modest aşezat lângă centru şi cu succesorii lui, din ce în ce mai mărunţi cu cât se aflau mai departe de Mama din centru.

Trecea timpul! Missy începu să alerge din nou, intrând pe strada Byron şi îndreptându-se spre şirul de magazine situate pe fiecare parte a străzii în centrul oraşului, până în punctul unde Byron Street căpăta un aspect grandios: aici apăreau parcul, gara, hotelul cu faţada lui de marmură şi impozanta faţadă egipteană a Băilor din oraşul Byron.

Acolo se afla magazinul de coloniale, proprietatea lui Maxwell Hurlingford; fierăria,

proprietatea lui Denys Hurlingford; magazinul de articole de modă al Aureliei Marshall, născută Hurlingford; staţia de benzină, proprietatea lui Thomas Hurlingford; brutăria, proprietatea lui Walter Hurlingford; marele magazin de confecţii, proprietatea lui Herbert Hurlingford; chioşcul de ziare şi papetăria lui Septimus Hurlingford; salonul de ceai *The Weeping Willow*[6], proprietatea Iuliei Hurlingford; biblioteca de împrumut a Livillei Hurlingford; măcelăria lui Roger Hurlingford Witherspoon; cofetăria şi tutungeria lui Percival Hurlingford; şi cafeneaua şi lăptăria *Olympus,* pe care o ţinea Nikos Theodoropoulos.

Datorită importanţei ei, Byron Street era pavată cu macadam până unde se încrucişa cu Noel Street şi cu Caroline Lamb Place; mai avea şi un jgheab de granit lustruit, frumos ornat, pentru adăpat caii, donat de primul Sir William, şi stâlpi pentru priponit caii înşiraţi de-a lungul prăvăliilor cu storuri care le apărau de soare. Strada era mărginită de eucalipţi bătrâni, arătând şi liniştită, şi prosperă.

Erau foarte puţine locuinţe particulare în partea centrală a oraşului Byron. Localitatea profita de pe urma turiştilor care veneau vara pentru a scăpa de arşiţa şi umiditatea câmpiilor din apropierea coastei şi de pe urma celor ce veneau de-a lungul întregului an, în dorinţa de a-şi uşura durerile reumatice prin băi prelungite în apele minerale fierbinţi care, printr-un capriciu al naturii, ţâşneau din subsolul oraşului Byron. În consecinţă, pe toată strada se aflau pensiuni şi case de oaspeţi – cele mai multe fiind proprietatea membrilor clanului Hurlingford. Stabilimentul de băi din Byron oferea condiţii foarte bune pentru un sejur plăcut celor care aveau ceva bani, prestigiosul Hotel Hurlingford se mândrea cu băile sale pentru uzul exclusiv al locatarilor săi, iar pentru cei ale căror resurse materiale modeste le permiteau să-şi plătească numai casa şi masa într-o pensiune

ieftină, existau bazinele curate, dar nu luxoase ale staţiunii balneare Byron, situată chiar după colţ, pe Noel Street. Chiar cerinţele celor prea săraci ca să vină la băi erau satisfăcute. Al doilea Sir William inventase Butelia Byron (sub care nume era cunoscută în toată Australia şi tot Pacificul de Sud): o sticlă de o jumătate de litru, artistic fasonată, conţinând cea mai bună apă minerală din oraşul Byron, limpede ca cristalul, puţin efervescentă, uşor laxativă (niciodată dezastruos), cu un gust plăcut. La naiba cu apa de Vichy! spuneau cei care avuseseră norocul să călătorească în Franţa. Butelia Byron, vechea şi buna butelie Byron, nu era numai mai bună, dar şi mult mai ieftină. Şi îţi mai dădeau înapoi un penny pentru fiecare sticlă goală. Negocierea judicioasă a acţiunilor emise de fabrica de sticlă adusese o ultimă strălucire acestei industrii locale, uşor şi ieftin de administrat, dar extrem de profitabilă; a continuat să prospere şi să acumuleze enorme sume de bani pentru toţi descendenţii în linie masculină ai celui de al doilea Sir William. Al treilea Sir William, nepotul primului şi fiul celui de-al doilea, conducea acest imperiu – Societatea de Îmbuteliere Byron – cu toată neîndurarea şi rapacitatea predecesorilor săi.

Maxwell Hurlingford, descendent în linie directă al primului Sir William, şi deci el însuşi putred de bogat, nu avea nevoie să ţină o băcănie cu articole coloniale. Totuşi, instinctul şi perspicacitatea de om de afaceri, adânc înrădăcinate în cei din familia Hurlingford, precum şi preceptele calvine care dominau clanul cereau ca omul să muncească pentru a se bucura de graţia divină. Dacă ar fi respectat strict această regulă, Maxwell Hurlingford ar fi fost un sfânt; în schimb, nu reuşise să devină decât o combinaţie de înger şi drac.

Când Missy intră în prăvălie, se auzi clinchetul răguşit al unui clopoţel, aceasta fiind reprezentarea

perfectă a sunetului pe care Maxwell Hurlingford îl născocise pentru a-şi satisface atât pornirile ascetice, cât şi prudenţa.

La chemarea clopoţelului, ieşi imediat din spatele prăvăliei unde erau depozitate mărfurile, grămezi enorme de saci de cânepă plini cu tărâţe şi paie tocate, grâu, secară, ovăz şi diverse răsaduri; dar Maxwell Hurlingford nu satisfăcea numai nevoile gastronomice ale cetăţenilor din oraş, el hrănea şi caii, vacile, porcii, oile şi puii. După cum spunea unul din localnici, când nu mai aveai hrană pentru animale, Maxwell Hurlingford te scotea din încurcătură.

Faţa lui era acră, morocănoasă, ca de obicei, şi în mâna dreaptă ţinea un căuş din care atârnau, ca nişte mustăţi, firişoare de paie roase.

— Uită-te la astea! murmură el, arătându-i căuşul lui Missy, imitând-o surprinzător pe sora lui, Octavia, cu punga de fulgi de ovăz roasă de şoareci. Gărgăriţe peste tot.

— Vai de mine! Şi fulgii de ovăz?

— Tot.

— Ar fi mai bine atunci să-mi dai o cutie cu fulgi de ovăz speciali pentru micul dejun, te rog, unchiule Maxwell.

— Cel puţin caii nu sunt pretenţioşi, mormăi el lăsând căuşul din mână şi trecând după tejgheaua din băcănie.

Clopoţelul se trezi iar la viaţă, agitat, când un bărbat intră pe uşă cu un pas uimitor de hotărât şi de energic, odată cu un vârtej de aer şi ceaţă rece.

— A dracului vreme, e mai rece decât sânii unei mame vitrege! rosti străinul frecându-şi mâinile.

— Domnule! Sunt doamne de faţă!

— Haiti c-am greşit-o! spuse străinul fără să-şi mai ceară scuzele de rigoare. Se îndreptă apoi cu burta înainte spre tejghea şi se uită cu un zâmbet sarcastic la Missy, care rămăsese cu gura căscată. *Doamne,* la plural, omule? Nu văd aici decât o jumătate!

Nici Missy, nici unchiul Maxwell n-au putut desluşi dacă aceasta nu era pur şi simplu o aluzie jignitoare la mica ei statură într-un oraş plin de uriaşi, sau dacă era o insultă grosolană, insinuând că Missy nu era o adevărată doamnă. Înainte ca unchiul Maxwell să-şi vină în fire pentru a putea folosi limba lui ascuţită, străinul citea deja lista mărfurilor de care avea nevoie.

— Vreau şase saci cu tărâţe, un sac cu făină, un sac cu zahăr, o cutie cu cartuşe de doisprezece milimetri, o bucată de slănină, şase cutii cu praf de copt, zece livre de unt la cutie, zece cutii cu stafide, o duzină de cutii cu sirop, şase cutii cu gem de prune şi o cutie de zece livre de biscuiţi asortaţi, marca Arnott.

— E ora cinci fără cinci minute şi eu închid la cinci fix, spuse unchiul ţeapăn.

— Atunci ar trebui să-i dai brânci, nu crezi? întrebă străinul rece.

Cutia cu fulgi de ovăz se afla pe tejghea; Missy extrase moneda de şase penny din degetul mănuşii şi o întinse, aşteptând degeaba ca unchiul Maxwell să-i dea restul şi neavând curajul să-l întrebe dacă o cantitate atât de mică de marfă obişnuită poate să coste atât de mult, chiar dacă era ambalată într-o cutie frumoasă. În cele din urmă, luă cutia cu fulgi de ovăz şi plecă, nu înainte însă de a arunca o privire în direcţia străinului.

Avea o căruţă trasă de doi cai, pentru că îi văzu priponiţi în faţa prăvăliei şi nu fuseseră acolo la venirea ei. Echipajul era frumos; caii erau îngrijiţi, cu părul lucios, se vedea că erau cai de tracţiune, iar căruţa părea să fie nouă, cu spiţele roţilor vopsite în galben pe un fond cafeniu cald.

Cinci fără patru minute. Dacă ar fi inversat ordinea în care sosiseră la prăvălie, ar fi putut folosi ca scuză a întârzierii ei insolenţa străinului şi lunga listă de mărfuri pe care le comandase şi ar fi reuşit să se repeadă şi până la bibliotecă.

Oraşul Byron nu avea o bibliotecă publică, puţine oraşe din Australia aveau pe atunci. Dar această lipsă era împlinită de o bibliotecă de împrumut – proprietate particulară. Livilla Hurlingford era văduvă şi avea un fiu foarte cheltuitor; necesităţile economice, combinate cu nevoia de respectabilitate, o făcuseră să deschidă o sală de lectură bine înzestrată; popularitatea ei şi profitul pe care i-l aducea o făcuseră să nu ţină seama de legile conservatoare care prevedeau închiderea magazinelor din oraş în zilele de lucru la ora cinci p.m., pentru că cei mai mulţi clienţi preferau să schimbe cărţile seara.

Cărţile erau pentru Missy singura mângâiere şi singurul lux. I se permitea să păstreze pentru ea banii pe care-i câştiga din vânzarea surplusului de la ouă şi unt produse la Missalonghi şi ea cheltuia tot acest venit modest pe cărţile împrumutate de la biblioteca mătuşii Livilla. Atât mama, cât şi mătuşa ei o dezaprobau cu toată hotărârea, dar pentru că afirmaseră cu câţiva ani înainte că Missy ar trebui să aibă posibilitatea de a pune deoparte ceva bani pe lângă cele cincizeci de lire pe care tatăl ei i le dăruise la naştere, Drusilla şi Octavia erau prea corecte pentru a revoca ceea ce decretaseră numai pentru că Missy era o cheltuitoare.

Cu condiţia să-şi îndeplinească sarcinile încredinţate ei – pe care le îndeplinea bine, fără a trage niciun pic chiulul – nimeni nu avea de obiectat dacă Missy citea cărţi, dar se opuneau cu stricteţe dacă îşi exprima dorinţa să se plimbe în mijlocul naturii. O astfel de plimbare ar fi însemnat să pună persoana ei nu prea atrăgătoare drept în calea vreunui asasin sau răpitor şi aşa ceva nu i se permitea în niciun caz. Drusilla ordonase verişoarei sale Livilla să nu-i dea lui Missy decât cărţi *bune;* absolut niciun roman, nicio biografie indecentă sau scandaloasă, niciun fel de lectură privitoare la genul masculin. Mătuşa Livilla

îndeplinea cu rigurozitate acest ordin, ideile ei despre ce trebuie să citească fetele nemăritate fiind identice cu ale Drusillei.

Dar de o lună Missy ţinea ascuns un secret vinovat: lua cu împrumut romane berechet. Mătuşa Livilla angajase o asistentă care să conducă biblioteca: în zilele de luni, marţi şi sâmbătă, bucurându-se astfel de un răgaz de patru zile pe săptămână care-i permitea să scape de plângerile sâcâitoare ale localnicilor care citiseră tot ce se afla pe rafturile bibliotecii, şi de cititorii ale căror gusturi nu le putea satisface. Desigur, noua asistentă era o Hurlingford, deşi nu se născuse în oraşul Byron, ci descindea din societatea înaltă din Sydney.

Oamenii îi dădeau rar atenţie lui Missy Wright, tăcută şi plină de inhibiţii, dar Una – aşa se numea asistenta cea nouă – descoperise imediat în Missy calităţile unei bune prietene. Astfel că, imediat ce îşi luase în primire funcţia, Una reuşise să afle uimitor de multe despre Missy; îi aflase obiceiurile, situaţia materială, perspectivele, necazurile şi visele ei. Mai elaborase şi un sistem infailibil prin care Missy putea să împrumute fructul oprit fără ca mătuşa Livilla să descopere ceva, şi o aproviziona cu romane de tot felul, de la cele mai pline de aventuri până la cele mai romantice.

Desigur în seara aceasta va fi de serviciu mătuşa Livilla, deci va trebui să împrumute o carte serioasă, din prima categorie. Totuşi, când Missy deschise uşa cu geamuri şi simţi căldura plăcută a sălii de lectură, o văzu pe Una stând la birou şi nici urmă de temuta mătuşă Livilla.

Missy o îndrăgise pe Una nu numai pentru vioiciunea, înţelegerea şi bunătatea ei de netăgăduit; era o femeie cu o înfăţişare remarcabilă, pe lângă alte calităţi. Avea o siluetă impecabilă, era destul de înaltă ca să arate ca o adevărată Hurlingford şi felul cum se îmbrăca îi

amintea lui Missy de rochiile verişoarei sale Alicia, întotdeauna de bun gust, întotdeauna după ultima modă, trezindu-i mereu admiraţia. Blondă, cu pielea, părul şi ochii de o culoare foarte deosebită, Una reuşea totuşi să nu pară ştearsă, uscată sau lipsită de prospeţime, aceasta fiind soarta tuturor femeilor din familia Hurlingford, cu excepţia Aliciei (care era de o frumuseţe răpitoare, mai ales că Dumnezeu îi dăduse sprâncene şi gene negre când se făcuse mare) şi a lui Missy (care era fără nicio îndoială brunetă). Mai uluitoare decât frumuseţea blondă a Unei era prospeţimea, luminozitatea ei specifică, datorate nu atât pielii, ci emanând de undeva, din interior; unghiile ei, ovale şi lungi, radiau o strălucire la fel ca şi părul pieptănat înalt, umflat în jurul capului, după ultima modă, şi culminând cu un coc lucios şi atât de blond încât era aproape alb. În jurul ei, aerul care o învăluia căpăta o strălucire, un luciu care era şi nu era palpabil. Era fascinantă! Faptul că o viaţă întreagă trăise numai printre membrii familiei Hurlingford nu o pregătise pe Missy ca să aprecieze pe cineva cu o astfel de aură; acum, în cuprinsul unei singure luni, cunoscuse două persoane care aveau această aură. Una, cu luminozitatea ei, şi azi pe străinul din prăvălia unchiului Maxwell, înconjurat de un nor de energie efervescentă.

— Grozav! strigă Una la vederea lui Missy, am pentru tine un roman care o să-ţi placă la nebunie! Totul despre o tânără nobilă şi săracă, obligată să se angajeze ca guvernantă în casa unui duce. Se îndrăgosteşte de duce, care îşi bate joc de ea, dar o părăseşte pentru că soţia lui e bogată. O trimite în India, unde copilul ei moare de holeră imediat după naştere. Un maharajah grozav de frumos o vede şi se îndrăgosteşte pe loc de ea pentru că are părul blond roşcat şi ochii verzi, pe când zecile lui de soţii şi concubine sunt brunete. O răpeşte cu intenţia de a face din ea jucăria lui, dar când o

prinde în gheare, vede că o respectă prea mult pentru aceasta. Se căsătoreşte deci cu ea şi le goneşte pe toate celelalte soţii şi amante pentru că, spune el, noua soţie este un giuvaer atât de rar, încât nu trebuie să aibă niciun rival. Devine o *maharanee* şi se bucură de multă putere. Soseşte ducele în India cu regimentul său de husari pentru a înăbuşi o răscoală din munţi, ceea ce şi face, dar este rănit grav în timpul luptelor. Ducele moare în cele din urmă în braţele ei, în palatul ei de alabastru, dar numai după ce ea îl iartă pentru cruzimea cu care a tratat-o. Şi maharajahul înţelege în sfârşit că ea îl iubeşte eu adevărat, mai mult decât l-a iubit pe duce. Nu e o poveste minunată? O să-ţi placă mult, îţi promit.

Faptul că afla subiectul unei cărţi nu o făcea niciodată pe Missy să renunţe s-o citească. Luă deci imediat *Dragoste întunecată* şi o ascunse în fundul sacoşei de cumpărături, căutând în acelaşi timp şi portmoneul ei. Dar nu era acolo.

— Mă tem că mi-am uitat portmoneul acasă, îi spuse ea Unei, umilită cum numai cineva foarte sărac şi foarte mândru poate fi. Eram sigură că l-am pus în sacoşă! Mai bine îţi dau cartea înapoi până luni.

— Ei, draga mea, nu e sfârşitul pământului pentru că ţi-ai uitat banii acasă! Ia cartea acum, altfel o să pună altcineva mâna pe ea şi e atât de bună că n-o vei mai găsi în bibliotecă luni de zile. Poţi să-mi plăteşti când vii data viitoare.

— Mulţumesc, spuse Missy, ştiind că n-ar fi trebuit să facă ceva, contrar principiilor casei Missalonghi, dar neputând să reziste pasiunii ei pentru cărţi. Zâmbi încurcată şi căută să plece cât mai repede din bibliotecă.

— Nu pleca încă, draga mea, insistă Una. Mai rămâi puţin, să stăm de vorbă, te rog!

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Stai măcar un minut! Până la ora şapte e linişte aici ca în mormânt, toată lumea e acasă, e

ora ceaiului.

— Îţi spun drept, Una, nu pot! repetă Missy necăjită.

Una se încăpăţână:

— Ba da, poţi.

Aşadar, văzând că e imposibil să refuzi o favoare cuiva căruia îi eşti dator, Missy cedă.

— Bine, dar numai un minut.

— Vreau să ştiu dacă l-ai văzut pe John Smith, spuse Una trecându-şi unghiile lucioase peste cocul lucios din vârful capului şi privind-o cu ochii ei albaştri scânteietori.

— John Smith! Cine e John Smith?

— Tipul care a cumpărat valea ta săptămâna trecută.

Valea lui Missy nu era de fapt a ei, desigur; se întindea dincolo de Gordon Road, dar o considerase întotdeauna a ei şi îi spusese Unei de multe ori cât de mult ar dori să se plimbe prin ea. Se întristă la faţă.

— O, ce păcat!

— Da' de unde! E foarte bine aşa dacă mă întrebi pe mine. Era şi timpul să pună cineva piciorul în grădina familiei Hurlingford.

— Ei bine, eu n-am auzit de acest John Smith, şi sunt sigură că nu l-am văzut niciodată, spuse Missy, întorcându-se să plece.

— De unde ştii că nu l-ai văzut niciodată, când nici nu vrei să stai să afli cum arată?

Înaintea ochilor lui Missy apăru imaginea străinului din prăvălia unchiului Maxwell; închise ochii şi spuse mai hotărâtă decât de obicei:

— E foarte înalt, bine clădit, are părul arămiu ondulat, barba arămie cu două şuviţe albe, haine de stofă groasă şi înjură ca un birjar. Are o faţă blândă, dar ochii lui sunt şi mai blânzi.

— El e, el e! chiţăi Una. Deci l-ai văzut! Unde? Spune-mi tot!

— A intrat în prăvălia unchiului Maxwell acum câteva minute şi a cumpărat o mulţime de provizii.

— Da? Atunci probabil că se mută în valea lui. Una zâmbi răutăcios: Cred că ţi-a plăcut ce ai văzut. Nu-i aşa, micuţă Missy, vulpe ce eşti!

— Da, mi-a plăcut, spuse Missy, roşind.

— Şi mie mi-a plăcut când l-am văzut primai dată, spuse Una în treacăt.

— Când a fost asta?

— De mult. De fapt, sunt ani de atunci, dragă. La Sydney.

— Îl cunoşti?

— Chiar foarte bine, spuse Una oftând.

Lui Missy, numărul mare de romane citite în ultima lună îi completaseră educaţia sentimentală; cu destulă siguranţă o întrebă:

— L-ai iubit?

Una râse.

— Nu, draga mea. Poţi să fii sigură de un lucru: nu l-am iubit niciodată.

— Vine acum din Sydney? întrebă Missy uşurată.

— Din Sydney şi din alte locuri.

— Ţi-a fost prieten?

— Nu, a fost prieten cu soţul meu.

Asta era o noutate pentru Missy.

— O, iartă-mă, Una! Nu ştiam că eşti văduvă.

Una râse din nou.

— Draga mea, nu sunt văduvă! Să mă ferească sfântul să port negru. Wallace – soţul meu – mai e încă în viaţă. Despre fosta mea căsătorie pot spune sincer că soţul meu a divorţat şi de ea şi de mine.

Missy nu mai cunoscuse niciodată o divorţată; cei din familia Hurlingford nu se despărţeau niciodată, oriunde s-ar fi căsătorit, în rai, în iad sau undeva între rai şi iad, în limbo[7].

— Cred că ţi-a fost greu, spuse ea calm, în dorinţa de a nu părea afectată sau şocată.

— Draga mea, numai eu ştiu cât de greu mi-a fost. Una se întunecă la faţă. A fost o căsătorie de convenienţă, de fapt. Lui i-a convenit situaţia mea

socială – sau mai curând tatălui său – şi mie mi-a convenit că avea o grămadă de bani.

— Nu l-ai iubit?

— Singura mea problemă, dragă – şi asta mi-a produs multe necazuri – este că nu am iubit pe nimeni aşa cum m-am iubit pe mine. Se strâmbă puţin şi faţa i se lumină din nou, recăpătându-şi seninătatea ei obişnuită. Să ştii că Wallace era foarte bine educat şi foarte prezentabil ca înfăţişare. Dar tatăl său – pfui! Tatăl său era un omuleţ groaznic, care mirosea a pomadă ieftină şi a tutun şi mai ieftin şi habar n-avea de bunele maniere. Totuşi, avea o ambiţie arzătoare să-şi vadă fiul pe treapta cea mai de sus a scării sociale australiene; de aceea a cheltuit şi timp şi bani ca să fabrice un fiu pe care o Hurlingford să nu-l respingă. În realitate, fiului său îi plăcea viaţa simplă, nu dorea să stea sus, în vârful piramidei, şi a încercat numai pentru că îl iubea din toată inima pe bătrânul acela nesuferit.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Missy.

— Tatăl lui Wallace a murit curând după ce căsătoria noastră s-a destrămat. Mulţi au crezut că a murit de inimă rea, chiar şi Wallace. Cât despre el – l-am făcut să mă urască aşa cum n-a mai urât niciun bărbat o femeie.

— Nu pot să cred aşa ceva, spuse Missy luându-i partea.

— Cred sincer că nu poţi. Dar totuşi e adevărat. În anii care au trecut, a trebuit să recunosc că am fost o căţea lacomă şi egoistă, care ar fi trebuit înecată la naştere.

— O, Una, nu spune aşa ceva!

— Draga mea, să nu mă plângi, nu merit, spuse Una, aspră şi strălucind din nou. Ăsta-i adevărul. Aşa că iată-mă aruncată pe vecie într-o fundături ca oraşul ăsta pentru a-mi ispăşi păcatele.

— Şi soţul tău?

— A ajuns bine. Are în sfârşit ocazia să facă exact ce şi-a dorit întotdeauna.

Missy ar fi dorit să-i mai pună Unei o sută de întrebări despre schimbarea evidentă a sentimentelor ei, despre o posibilă împăcare cu soţul ei, despre John Smith, misteriosul John Smith; dar scurta pauză care urmă după ce Una termină de vorbit îi aduse brusc aminte că timpul trece. Îşi luă rămas bun grăbită şi fugi înainte ca Una să o mai poată reţine.

Alergă toate cele cinci mile până acasă, fără să se mai gândească la junghiul din coaste, şi parcă îi crescuseră aripi la picioare pentru că, intrând în bucătărie cu răsuflarea tăiată, văzu că şi mama şi mătuşa ei acceptară povestea despre comanda colosală făcută de John Smith drept scuză pentru întârzierea ei. Drusilla mulsese vaca, oasele Octaviei nefiind la înălţimea unei astfel de sarcini, fasolea culeasă fierbea încet pe maşină şi trei cotlete de berbec sfârâiau în tigaie. Doamnele de la Missalonghi se aşezară fără întârziere la masă. Urmă apoi ultima ocupaţie a zilei – cârpitul ciorapilor, lenjeriei de corp şi a cearceafurilor, spălate şi cârpite de atâtea ori.

Cu gândul la povestea tristă a Unei şi la John Smith, Missy asculta aproape adormită conversaţia Drusillei şi Octaviei, care disecau ca în fiecare seară puţinele noutăţi ce puteau ajunge până la ele. În seara asta, după o primă convorbire despre misteriosul străin din prăvălia lui Maxwell Hurlingford (Missy nu le împărtăşise nimic din ce aflase de la Una), trecură mai departe la cel mai interesant eveniment înscris în calendarul oraşului Byron – căsătoria Aliciei.

— Va trebui să mă îmbrac cu rochia mea de mătase cafenie, Drusilla, spuse Octavia, ştergând o lacrimă izvorâtă din străfundul inimii.

— Şi eu la fel, va trebui să mă mulţumesc cu rochia mea de *grosgrain* cafeniu şi Missy cu cea de olandă cafenie. Doamne, m-am săturat de cafeniu, mereu cafeniu! exclamă Drusilla.

— Dar strâmtorate cum suntem, dragă soră, cafeniul este singura culoare potrivită pentru noi, încercă Octavia să-i dea curaj, fără să reuşească.

— Măcar o dată, spuse Drusilla iritată – înfigând acul în mosorel şi împăturind faţa de masă cu ţesături aproape invizibile cu o furie cum nu mai simţise niciodată – aş vrea atât de mult să fiu necugetată mai curând decât practică Cum mâine este sâmbătă, va trebui să stau să o ascult pe Aurelia oscilând mereu între satin rubiniu şi catifea albastră pentru toaleta ei de nuntă şi cerându-mi părerea cel puţin de zece ori. Îmi vine să o *omor,* nu altceva!

Missy avea camera ei, cu pereţi de lemn cafenii la fel ca restul casei. Pardoseala era acoperită cu linoleum de un cafeniu pestriţ, patul era acoperit cu o cuvertură cafeniu închis, amintind de mucul de lumânare, la fereastră atârnau storuri de olandă cafenie; mai era în odaie un birou vechi şi urât şi un dulap şi mai vechi şi mai urât. Nicio oglindă, niciun scaun, niciun covor. Dar pe pereţi atârnau trei tablouri: un dagherotip[8] şters şi pătat, făcut pe vremea Războiului Civil American, reprezentând pe primul Sir William, bătrân şi incredibil de veştejit; o broderie (primul efort de acest fel al lui Missy) foarte bine executată, pe care se putea citi: DIAVOLUL DĂ DE LUCRU MÂINILOR LENEŞE; mai era o fotografie înrămată, reprezentând-o pe Regina Alexandra, ţeapănă şi fără un zâmbet, dar foarte frumoasă după părerea deloc critică a lui Missy.

Vara, camera era ca un cuptor, fiind orientată spre sud-vest, iar iarna era ca o gheţărie, fiind în calea tuturor vânturilor. Nicio cruzime intenţionată nu era responsabilă de faptul că Missy ocupa această cameră şi nu alta. Motivul era simplu: era cea mai tânără şi trăsese la sorţi paiul cel mai scurt. Oricum, nicio cameră din casa Missalonghi nu era prea confortabilă.

Vânătă de frig, îşi scoase rochia cafenie, fusta de flanelă, ciorapii de lână, brasiera şi pantalonii lungi, bufanţi, împăturindu-le toate cu grijă înainte de a le pune într-un sertar, iar rochia o agăţă de un cârlig în dulap. Numai rochia de sărbătoare, de olandă cafenie, era pusă frumos pe un umeraş, pentru că acestea erau foarte scumpe. Bazinul cu apă al casei nu conţinea mai mult de 500 de galoane[9], aşa că apa era articolul cel mai preţios din toate; toate trei doamnele făceau baie în fiecare zi în aceeaşi apă puţină, dar lenjeria trebuia schimbată la două zile.

Cămaşa ei de noapte era din flanelă aspră, de culoare cenuşie, închisă până la gât, cu mâneci lungi, măturând podeaua de lungă ce era, pentru că era o vechitură de-a Drusillei. Dar patul era cald. Când Missy împlinise treizeci de ani, mama ei declarase că pe timp de iarnă poate să folosească o cărămidă caldă de vreme ce nu mai era la prima tinereţe. Şi cu această ocazie, deşi binevenită, Missy renunţase pentru totdeauna la orice speranţă că într-o zi va putea trăi o altă viaţă, dincolo de hotarele casei Missalonghi.

Somnul venea repede, pentru că ducea o viaţă activă, dar sterilă din punct de vedere sentimental. Puţinele momente care se scurgeau de când se culca în căldura plăcută a patului şi până adormea erau singura ei perioadă de libertate absolută, aşa că Missy se lupta să stea trează cât mai mult posibil.

Începea prin a se întreba cum arată ea în realitate. În casă nu exista decât o singură oglindă, în camera de baie, şi era interzis să stai să te uiţi la propria-ţi imagine reflectată în oglindă. De aceea Missy era cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, temându-se că s-a uitat prea mult să vadă cum arată. Ştia bine că e destul de înaltă, că e mult prea slabă, că are părul negru şi lins, ochii căprui, aproape negri, şi nasul cam strâmb datorită unei căzături din copilărie. Colţul gurii în stânga se lăsa

în jos, în dreapta se ridica în sus, ştia asta, dar nu ştia cât de fascinante erau rarele ei surâsuri, tocmai din această cauză, şi cât de caraghioasă era expresia ei obişnuită de clovn tragi-comic. Viaţa o învăţase să creadă că e o fiinţă banală, totuşi ceva în ea refuza să creadă acest lucru, nimic logic nu o putea convinge că este o fiinţă banală. Aşa că în fiecare seară se întreba cum arată.

Ar fi dorit să aibă un pisoi. Unchiul Percival, care ţinea o cofetărie şi o tutungerie, ambele în acelaşi magazin, şi care era cel mai cumsecade Hurlingford dintre toţi, îi făcuse cadou un pisoi negru şi obraznic când împlinise unsprezece ani. Dar mama ei i-l luase imediat şi găsise un om care să-l înece, explicându-i lui Missy, fără drept de apel, că nu îşi putea permite să hrănească o gură în plus. Chiar una aşa de mică; nu o făcuse fără înţelegere pentru ceea ce simţea fiica ei, nici fără regret, dar trebuise să o facă. Missy nu protestase, nici nu plânsese în pat.

Pisoiul nu fusese niciodată ceva prea real pentru ea ca să-i provoace o mâhnire adâncă. Dar în toţi anii lungi şi goi care au urmat, mâinile ei au păstrat senzaţia blăniţei moi şi pufoase, iar în urechi îi vibra încă torsul de plăcere al pisoiului ţinut în braţe. Numai mâinile îşi aminteau, tot restul trupului ei reuşise să uite.

Visa să i se dea voie să se plimbe prin tufişurile din valea de peste drum de Missalonghi, şi acesta era întotdeauna un vis aievea, care se transforma uşor în visurile din somn pe care nu şi le putea aminti niciodată. Dacă era îmbrăcată, hainele nu o împiedicau, nici nu se udau când trecea prin pârâurile în cascadă, nici nu se murdăreau când atingeau bolovanii acoperiţi cu muşchi şi nu erau niciodată, niciodată cafenii. Păsările zburau în jurul capului ciripind, fluturii băteau din aripioarele splendid colorate pe sub bolţile ferigilor uriaşe care făceau cerul să pară o căptuşeală de mătase sub dantela lor; pretutindeni

era pace, nicăieri nu era suflet de om care s-o tulbure.

În ultimul timp începuse să se gândească la moarte, care îi apărea din ce în ce mai mult ca o împlinire pe care şi-o dorea din inimă. Moartea era peste tot şi se abătea asupra tinerilor, a celor mai puţin tineri şi a bătrânilor la fel de des. Tuberculoză, crup, difterie, tumori, pneumonie, infecţii, apoplexie, boli de inimă, paralizie. De ce să fie numai ea ferită de mâna ei? Moartea nu era deloc o perspectivă neplăcută; nu e niciodată pentru cei care există mai curând decât trăiesc.

Dar în seara asta rămase trează tot timpul, gândindu-se la înfăţişarea ei, la pisoi, la plimbările prin vale şi la moarte, în ciuda oboselii extreme provocate de alergarea până acasă şi în ciuda junghiului din partea stângă care o supăra din ce în ce mai mult. Pentru că Missy se străduise să-i rămână timp ca să se gândească la străinul voinic şi sălbatic, pe nume John Smith, care cumpărase valea ei, după cum spunea Una. Un suflu de schimbare, o nouă forţă în oraşul Byron. Credea că Una avea dreptate, că străinul intenţiona să se stabilească acolo, în vale. Nu mai era valea ei, era a lui acum. Cu ochii aproape închişi, încerca să-i evoce imaginea – înalt, bine legat şi puternic, cu părul acela bogat, de un roşu întunecat, acoperindu-i tot capul şi barba cu două şuviţe albe. Imposibil să-i ghiceşti vârsta exactă din cauza feţei bronzate, brăzdate, deşi credea că era peste patruzeci de ani. Ochii de culoarea apei care a curs peste frunze moarte, limpede precum cleştarul, dar de un ton cafeniu de chihlimbar. O, ce bărbat plăcut!

Şi pentru a încheia acest pelerinaj nocturn, ea se plimbă încă o dată prin tufişurile din vale, se plimbă şi el cu ea până când adormi.

Sărăcia care domnea la Missalonghi, crudă şi inflexibilă, era din vina primului Sir William, care

procrease şapte fii şi nouă fiice, dintre care cei mai mulţi supravieţuiseră ca să aibă alţi urmaşi. Sir William adoptase politica de a distribui bunurile sale lumeşti numai fiilor săi, dându-le fetelor doar o zestre compusă dintr-o casă şi cinci pogoane de pământ fertil. La prima vedere, părea o politică bună, descurajând pe vânătorii de zestre şi asigurând fetelor poziţia socială de proprietar de pământ şi o anumită independenţă. Mulţumiţi (din moment ce asta însemna bani mai mulţi pentru ei), fiii săi continuaseră aceeaşi politică şi, la rândul lor, avuseseră şi ei băieţi. Numai că, cu vremea, casele au început să devină mai puţin spaţioase, mai prost construite, iar cele cinci pogoane de pământ au devenit cinci pogoane de pământ nu prea bun.

Rezultatul a fost că, după două generaţii, întreaga familie Hurlingford era împărţită în mai multe tabere: bărbaţii, care erau toţi bogaţi, femei cu avere datorită căsătoriilor cu soţi bogaţi, şi un grup de femei care îşi pierduseră pământul, înşelate ori forţate să-l vândă sub preţ sau care se luptau din greu ca să trăiască de pe urma lui, ca Drusilla Hurlingford Wright.

Se căsătorise cu Eustace Wright, moştenitorul tuberculos al unui mare birou de contabilitate din Sydney, cu participări importante în câteva concerne manufacturiere; evident, când se căsătorise, Drusilla nu bănuise, după cum nu bănuise nici Eustace, existenţa bolii. Dar după moartea acestuia, doi ani mai târziu, tatăl lui Eustace, supravieţuindu-i, lăsase toată averea moştenire celui de-al doilea fiu, în loc să lase o parte din ea unei văduve care nu avea ca moştenitoare decât o fetiţă bolnăvicioasă. Astfel, căsătoria care începuse sub bune auspicii, se terminase prost sub toate aspectele. Bătrânul Wright luase în considerare faptul că Drusilla avea casa ei şi cinci pogoane de pământ şi că făcea parte dintr-un clan foarte bogat, care va trebui să aibă

grijă de ea măcar pentru a păstra aparenţele. Ceea ce bătrânul Wright nu luase în considerare era indiferenţa elanului Hurlingford faţă de membrii de sex feminin ai clanului, singure şi fără nicio putere.

Drusilla trăia deci de pe o zi pe alta. O luase la ea pe sora ei Octavia, care rămăsese nemăritată. Pentru a contribui la cheltuielile casei, aceasta îşi vânduse casa şi cele cinci pogoane fratelui lor Herbert. De aici tot necazul: era de neconceput să vinzi cuiva din afara familiei, aşa că bărbaţii Hurlingford erau cei care profitau de această situaţie. Suma derizorie pe care Herbert i-o dăduse pentru averea ei a fost imediat investită tot de el, în numele ei, şi aşa cum se întâmpla cu investiţiile iniţiate de Herbert, investiţia nu aducea niciun profit. Timidele şi puţinele întrebări pe care Octavia i le pusese fratelui său rămăseseră fără răspuns la început, apoi fuseseră respinse cu indignarea şi mânia omului ofensat.

Şi desigur, după cum era de neconceput ca un membru feminin din familia Hurlingford să-şi vândă averea unui străin, tot astfel era de neconceput ca o femeie să facă de ruşine clanul luându-şi o slujbă în afară, cu excepţia cazului în care ar fi găsit de lucru în cadrul familiei. Drusilla, Octavia şi Missy au rămas deci acasă, lipsa lor totală de capital împiedicându-le să deschidă vreun magazin, iar lipsa lor evidentă de talente practice a făcut ca rudele apropiate să le considere incapabile de a întreprinde ceva în afară.

Orice vise ar fi nutrit Drusilla pentru Missy, ca să le scape de sărăcie printr-o căsătorie strălucită, s-au spulberat înainte ca Missy să împlinească zece ani; nu era nici frumoasă, nici atrăgătoare. După ce a împlinit douăzeci de ani, atât mama, cât şi mătuşa ei se împăcaseră cu gândul că vor duce aceeaşi viaţă strâmtorată până la moarte. Missy avea să moştenească atunci casa şi cele cinci pogoane ale mamei, dar nu va mai avea nimic în

plus care să se adauge la asta deoarece era o Hurlingford după mamă şi deci fără niciun drept.

Desigur, ele reuşeau să supravieţuiască. Aveau o vacă din rasa Jersey care dădea un lapte gras şi făcea viţei minunaţi; păstraseră o junincă pentru că era un exemplar fără pereche. Mai aveau şase oi, trei duzini de găini din rasa Rhode Island, o duzină de raţe şi gâşte şi două scroafe albe şi grase, care fătau cei mai buni purcei de lapte din regiune, pentru că erau lăsate în libertate în loc să fie închise în coteţ şi mâncau resturile de la salonul de ceai al Iuliei, pe lângă ceea ce rămânea de la masă la Missalonghi şi din grădina de zarzavat. Grădina de zarzavat, care era domeniul lui Missy, producea în tot timpul anului; Missy se pricepea la grădinărit. Mai aveau şi o livadă modestă – zece meri de diferite soiuri, un piersic, un cireş, un prun, un cais şi patru peri. Nu aveau niciun lămâi, iernile fiind friguroase la Byron. Vindeau fructele, untul şi ouăle lui Maxwell Hurlingford pentru o sumă mult mai mică decât ar fi putut lua în altă parte, dar era de neconceput să-şi vândă produsele altcuiva decât unui Hurlingford.

Hrana nu le lipsea, le lipseau în schimb banii. Cum nu li se permitea să aibă o slujbă şi cum cei care ar fi trebuit să le sprijine le înşelau, erau total dependente – pentru banii necesari pentru îmbrăcăminte, unelte, medicamente şi acoperiş nou la casă – de vânzarea unei oi, a unui viţel sau a câtorva purcei şi nu-şi puteau permite nicio relaxare în această veşnică vigilenţă financiară. Că cele două doamne mai în vârstă o iubeau mult pe Missy, se vedea numai din faptul că o lăsau să-şi cheltuiască partea ei din banii câştigaţi pe ouă şi unt împrumutând cărţi.

Doamnele de la Missalonghi îşi foloseau timpul liber împletind, brodând, croşetând şi cosând fără răgaz, mulţumite când primeau în dar, la Crăciun, la aniversări, lână, aţă şi pânză, dăruind la rândul

lor o parte din rezultatul muncii lor şi păstrând cea mai mare parte într-o cameră separată.

Faptul că acceptau atât de supuse un regim şi un cod impus de oamenii care nu-şi dădeau seama de singurătatea în care trăiau şi de amara suferinţă cauzată de sărăcia lor cu lustru, asta nu era o dovadă că le lipseau curajul şi inteligenţa. Pur şi simplu se născuseră şi trăiau într-o perioadă când marile războaie nu desăvârşiseră revoluţia industrială, când munca plătită şi consecinţele ei în materie de confort erau o trădare faţă de principiile lor de viaţă, de familie, de feminitate.

Sărăcia ei cu lustru nu era niciodată mai supărătoare pentru Drusilla Wright decât sâmbăta dimineaţa, când se ducea pe jos în oraş, unde se aflau cele mai bogate şi prospere reşedinţe ale familiei Hurlingford, înghesuite pe pantele minunatelor dealuri care se ridicau între oraş şi un braţ al Văii Jamierson. Se ducea să ia ceaiul de dimineaţă cu sora ei Aurelia şi tot drumul îşi amintea că, pe când erau logodite amândouă, ea, Drusilla, era considerată că făcuse cea mai bună afacere pe piaţa matrimonială. Făcea tot drumul singură, Octavia fiind prea slabă ca să parcurgă pe jos cele şapte mile, iar contrastul dintre Missy şi fiica Aureliei, Alicia, prea dureros ca să-l poată îndura. Nici vorbă nu putea fi să ţină un cal, deoarece caii distrugeau păşunile şi cele cinci pogoane de la Missalonghi trebuiau ferite de secetă. Dacă nu se puteau duce pe jos, doamnele stăteau acasă.

Aurelia se căsătorise cu cineva care nu făcea parte din familie – alegere mai înţeleaptă, cum s-a dovedit mai târziu. Edmund Marshall era directorul general al fabricii de îmbuteliere, având aptitudinile practice de administrator pe care niciun Hurlingford nu le avea. Aurelia locuia astfel într-un conac cu douăzeci de camere, în stil Tudor, în mijlocul unui parc de patru pogoane, plantat cu pruni africani, rododendroni şi azalee şi cireşi

ornamentali care târziu, în septembrie, transformau locul într-o ţară de basm care dura o lună. Aurelia avea servitori, cai, trăsuri, chiar şi o maşină. Fiii ei, Ted şi Randolph, lucrau cu tatăl lor la fabrica de îmbuteliere; erau tineri care promiteau, Ted în domeniul contabilităţii şi Randolph ca administrator.

Aurelia avea şi o fată, o fată care avea toate calităţile pe care Missy nu le avea. Aveau un singur lucru în comun: ambele erau nemăritate la treizeci şi trei de ani. Dar în timp ce Missy era aşa cum era pentru că nimănui nu-i trecuse prin cap să o ceară în căsătorie, Alicia era încă nemăritată dintr-unul din cele mai romantice şi sfâşietoare motive. Logodnicul cu care acceptase să se mărite când avea nouăsprezece ani fusese omorât de un elefant de povară furios, cu câteva săptămâni înainte de căsătorie, şi Aliciei i-a trebuit mult timp ca să-şi revină după această lovitură. Montgomery Massey fusese singurul copil al unei cunoscute familii de plantatori de ceai din Ceylon şi era foarte, foarte bogat. Alicia îl jelise mult timp, potrivit cu starea lui socială.

Purtase doliu un an întreg, apoi încă doi ani purtase gri sau mov deschis, culorile considerate a fi *demi-deuil;* apoi, la douăzeci şi doi de ani, anunţă sfârşitul perioadei de doliu şi deschise un magazin de mode. Tatăl ei cumpără vechea prăvălie de mărunţişuri pe care magazinul de confecţii al lui Herbert Hurlingford o făcuse inutilă, şi Alicia folosi foarte bine talentul ei autentic. Era obiceiul ca magazinul să fie pus pe numele mamei sale, dar nimeni, şi mai ales mama ei, nu avea nicio îndoială asupra adevăratului proprietar. Magazinul de pălării de damă numit *Chez Chapeau Alicia* s-a bucurat de un succes răsunător din momentul în care şi-a deschis porţile şi a atras o clientelă venită tocmai de la Sydney, atât erau de frumoase, atrăgătoare şi moderne pălăriile confecţionate de Alicia din pai, tul şi

mătase. Angajase două rude sărace, femei fără pământ şi fără zestre, care lucrau în atelier, şi pe aristocratica mătuşă Cornelia, o fată bătrână care se ocupa de vânzări, modele şi problemele băneşti.

Apoi, exact când toată lumea ajunsese să creadă că Alicia va purta doliu după Montgomery Massey până la moarte, anunţă logodna ei cu William Hurlingford, fiul şi moştenitorul celui de-al treilea Sir William. Avea treizeci şi doi de ani şi viitorul ginere numai nouăsprezece. Căsătoria a fost stabilită pentru prima zi din octombrie, lună de primăvară, când o recepţie în grădină era perfect indicată, natura întreagă fiind în floare; lunga aşteptare avea să ia sfârşit. Vina pentru această lungă aşteptare o purta lady Billy, soţia lui Sir William, care, aflând vestea cea mare, încercase să o bată pe Alicia cu biciul. Al treilea Sir William fusese obligat să interzică cuplului să se căsătorească până când ginerele nu împlinea douăzeci şi unu de ani.

De aceea, fără pic de bucurie, Drusilla Wright urcă aleea cu pietriş bine greblat care ducea la Mon Repos şi bătu la uşa surorii sale cu o vigoare născută dintr-un amestec de invidie şi dezamăgire. Valetul deschise uşa, o informă solemn că doamna Marshall se află în salonul cel mic şi o conduse acolo imperturbabil.

Interiorul casei era încântător, ca şi faţada şi parcul de altfel: lambriuri din lemn de import, deschis la culoare, tapete de mătase şi catifea, draperii de brocart, covoare de Axminster, mobilă în stil Régence, toate perfect aranjate pentru a scoate cât mai mult în evidenţă proporţiile fără cusur ale camerelor. Aici nu era nevoie de vopsea cafenie; economia şi prudenţa nu-şi aveau locul aici.

Surorile se sărutară pe obraz; semănau foarte mult între ele, mai mult decât semăna fiecare în parte cu Octavia sau Iulia sau Cornelia sau

Augusta sau Antonia, deoarece amândouă erau reci, mândre şi cu un surâs identic.

În ciuda situaţiei lor atât de diferite în societate, ţineau foarte mult una la alta, mai mult decât celelalte, şi numai mândria neînduplecată a Drusillei o împiedica pe Aurelia să-şi ajute sora din punct de vedere financiar.

După ce s-au sărutat, s-au aşezat pe două scaune tapiţate cu catifea, la o măsuţă cu incrustaţii divers colorate şi au aşteptat până când fata în casă le-a servit un ceai chinezesc şi două duzini de prăjituri, înainte de a începe discuţia.

— N-are niciun rost să fii mândră, Drusilla. Eu ştiu câtă nevoie ai de bani. Ai putea să-mi explici de ce ţii îngrămădite în camera ta de rezervă toate lucrurile acelea minunate, în loc să stea în lada de zestre a Aliciei? Nu poţi pretinde că le păstrezi pentru lada de zestre a lui Missy, când ştim amândouă că Missy a renunţat de mult la măritiş. Alicia vrea să-şi cumpere lenjeria de la tine şi eu sunt perfect de acord, spuse Aurelia cu fermitate.

— Mă simt flatată, răspunse Drusilla ţeapănă, dar nu pot să ţi le *vând,* Aurelia. Alicia poate să aleagă orice doreşte, ca dar din partea noastră.

— N-are niciun rost, o contrazise stăpâna casei. O sută de lire – şi să aleagă ea ce-i place.

— Poate să aleagă ce-i place, sunt de acord, dar numai ca dar de la noi.

— O sută de lire, dacă nu, va trebui să piardă o groază de timp să-şi cumpere lenjeria de la Mark Fay, pentru că n-am să-i permit să ia de la tine în dar toate cele de câte are nevoie.

Discuţia a continuat o vreme, dar în cele din urmă sărmana Drusilla a trebuit să cedeze, mândria ei rănită luptându-se cu o uşurare ascunsă atât de adâncă încât în cele din urmă i-a învins împotrivirea. După ce bău trei ceşti cu ceai aromat, marca Lapsang Soucnong, şi mâncă – dorită cum era de dulciuri – aproape toată farfuria cu prăjituri acoperite cu glazură roz şi albă, Drusilla şi sora ei

trecură de momentul de stânjeneală pricinuit de inegalitatea lor socială şi se aşezară liniştite să discute ca două rude apropiate ce erau.

— Billy spune că a fost puşcăriaş, remarcă Aurelia.

— În *Byron?* Doamne, cum a permis Billy să se întâmple aşa ceva?

— N-a putut să facă nimic ca să-l împiedice, soră. Ştii la fel de bine ca mine că este un mit potrivit căruia familia Hurlingford stăpâneşte fiecare palmă de pământ între Leura şi Lawson! Dacă omul a putut cumpăra valea, ceea ce se pare că a făcut, şi dacă şi-a plătit datoria faţă de societate, şi se pare că a făcut-o şi pe asta, nici Billy, nici altcineva nu poate face nimic ca să-l gonească.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Săptămâna trecută, după cum spune Billy. Valea nu a fost niciodată pământul nostru. Billy presupunea că aparţine statului – impresie greşită, datând de pe vremea primului Sir William, se pare – aşa că, din păcate, nimănui din familie nu i-a trecut prin minte să verifice. Dacă am fi ştiut, ar fi cumpărat-o de mult un Hurlingford. De fapt, de multă vreme era o proprietate sub tutelă şi a cumpărat-o cetăţeanul ăsta la licitaţia ţinută la Sydney săptămâna trecută, fără ca noi să ştim că e de vânzare. Toată valea, pe un preţ de nimic! Billy e vânăt de supărare.

— Cum ai aflat? întrebă Drusilla.

— Individul a intrat ieri în prăvălia lui Maxwell chiar la ora de închidere; se pare că era şi Missy acolo,

Drusilla înţelese. „Deci asta era!”

— Da.

— Maxwell a aflat, nu-i aşa? El poate să facă să vorbească şi un surdo-mut.

— Aşa e. O, individul nu s-a sfiit deloc; a vorbit foarte deschis, după părerea lui Maxwell. Dar îl

ştii pe Maxwell, după el oricine îşi dezvăluie afacerile e nebun.

— Ceea ce nu înţeleg e de ce altcineva şi nu un Hurlingford *să vrea* să cumpere valea! Vreau să spun că numai pentru un Hurlingford e important să o aibă, pentru că e aici, în Byron. Dar el nu o va putea cultiva. I-ar trebui ani de zile să o desţelenească ca să are pământul, şi e atâta umezeală acolo încât hăţişurile ar creşte la loc. Nu poate nici să taie pădurea, pentru că drumul pe unde ar transporta buştenii e periculos. Care e deci motivul?

— După cum pretinde Maxwell, ar fi spus că vrea numai să locuiască acolo şi să asculte liniştea. Chiar dacă nu a fost puşcăriaş, trebuie să admiţi că e cam excentric!

— Ce îl face pe Billy să creadă că a făcut puşcărie?

— Maxwell i-a telefonat lui Billy imediat după ce omul şi-a încărcat căruţa şi a plecat. Şi Billy a început imediat să facă cercetări. Individul zice ca se numeşte John Smith, închipuieşte-ţi! pufni Aurelia ironic. Şi acum te întreb, Drusilla, ar zice cineva că îl cheamă John Smith dacă n-ar ascunde ceva necurat?

— Poate că e numele lui adevărat, spuse Drusilla obiectivă.

— Ei aş! Auzi mereu numele ăsta, dar *ai cunoscut* pe cineva pe care să-l cheme aşa? Billy crede că John Smith e un – un – cum îi spun Americanii?

— N-am idee.

— N-are importanţă, de fapt nu suntem în America. Oricum e un nume fals. Cercetările lui Billy au dovedit că nu e înregistrat la nicio instituţie. A plătit în aur, asta e tot ce a putut afla.

— Poate că e un căutător de aur din Sofala sau Bedigno care a dat lovitura?

— Nu, toate câmpurile aurifere din Australia sunt în posesia unor societăţi de ani de zile şi

niciun particular nu a făcut vreo descoperire importantă, spune Billy.

— Extraordinar! spuse Brusilla, întinzând mâna după penultima prăjitură. Ce-au mai spus Maxwell sau Billy?

— Ei bine, John Smith a cumpărat o mare cantitate de alimente şi a plătit în aur. L-a scos dintr-un chimir lat de sub cămaşă şi nu avea indispensabili pe dedesubt. Din fericire, Missy plecase, pentru că Maxwell se jură că individul şi-ar fi ridicat cămaşa şi în prezenţa ei. *A înjurat* în faţa lui Missy şi a mai spus ceva cum că Missy n-ar fi o *doamnă!* Şi asta *fără* să-l fi provocat nimeni, te asigur!

— Asta o cred, spuse Drusilla sec, luând ultima prăjitură de pe platou.

În acelaşi moment Alicia Marshall intră în cameră. Mama ei îi aruncă o privire radioasă şi plină de mândrie, iar mătuşa schiţă numai un zâmbet silit. De ce nu era şi Missy ca Alicia?

Alicia Marshall era fermecătoare. Foarte înaltă, cu forme voluptuoase, dar disciplinate, un înger cu pielea albă, ochi deschişi la culoare şi părul blond, mâini şi picioare frumoase, un gât de lebădă. Ca întotdeauna, era îmbrăcată cu mult gust şi purta cu o graţie incomparabilă rochia de mătase albastră moarată, garnisită cu broderii. Una din pălăriile ei, din tul albastru cu bucheţele de trandafiri de un verde deschis, îi împodobea părul bogat, de un blond foarte deschis.

De mirare cum genele şi sprâncenele ei erau categoric şi vizibil castanii; deoarece atât Alicia, cât şi Una de altfel nu spuneau nimănui că le vopseau.

— Mătuşa ta Drusilla ar fi fericită să-ţi ofere lenjeria pentru trusou, Alicia, rosti Aurelia triumfătoare.

Alicia îşi scoase cu grijă pălăria şi mănuşile albastre de piele fină, fără a răspunde în timp ce se concentra asupra unei activităţi atât de importante.

Numai după ce le aşează pe o masă, la adăpost de orice primejdie, şi după ce luă loc pe scaun, răspunse cu vocea ei monotonă, neplăcută şi aspră:

— Ce bună eşti mătuşă, spuse ea.

— Nu e vorba de bunătate, draga mea nepoată, de vreme ce mama ta e hotărâtă să mă plătească, răspunse Drusilla ţeapănă. Vino mai bine sâmbăta viitoare dimineaţa la Missalonghi şi alege tot ce doreşti. Voi avea musafiri la ceai.

— Mulţumesc, mătuşă.

— Să spun să-ţi aducă ceai proaspăt? o întrebă Aurelia pe Alicia cu oarecare teamă; îi era cam frică de capabila, ambiţioasa şi impetuoasa ei fiică.

— Nu, mulţumesc mamă. Am venit numai să văd dacă ai mai aflat ceva despre străinul din mijlocul nostru, pentru că Willie insistă să-l invite.

O expresie de dispreţ i se întipări pe faţă.

Începură din nou să discute noutatea, după care Drusilla se ridică să plece.

— Pe sâmbăta viitoare, dimineaţa, la Missalonghi, repetă ea insistent, lăsându-se în grija valetului care o conduse până la uşă.

Tot drumul până acasă cataloga în minte conţinutul camerei de rezervă şi al dulapurilor, temându-se ca nu cumva numărul şi varietatea obiectelor de lenjerie să nu fie suficiente pentru suma de o sută de lire pe care o primea pentru vânzare. O sută de lire! Ce cadou neaşteptat! Căzut ca din cer! Desigur, nu trebuie să le *cheltuiască.* Trebuie să le depună la bancă, să le sporească venitul, să stea acolo până s-ar întâmpla vreun dezastru. Ce dezastru, Drusilla nu ştia, dar la fiecare cotitură pe drumul vieţii se putea întâmpla o nenorocire – boli, stricăciuni şi reparaţii, rate mai mari şi taxe de plată, moarte. Fără îndoială, cu o parte din bani va trebui să plătească acoperişul, dar cel puţin nu vor fi nevoite să vândă văcuţa din rasa Jersey. În viitor, cu viţeii neconcepuţi încă pe care-i va face, juninca din rasa Jersey valora mult mai mult pentru doamnele de la Missalonghi decât

cincizeci de lire sterline. Percival Hurlingford, om cumsecade ca şi soţia sa, le oferise întotdeauna serviciile taurului de Jersey pe care îl avea, fără să le ia un ban, şi tot el le dăruise şi prima vacă de Jersey.

Da, era perfect. Poate că Alicia, care era ştiut că dă tonul, vă iniţia o modă printre fetele din clanul Hurlingford, poate că în viitor şi alte eventuale mirese vor veni la doamnele de la Missalonghi să cumpere lenjerie de zestre. Ar fi o scuză acceptabilă pentru nişte doamne să se ocupe de afaceri, spre deosebire de simpla croitorie care le-ar expune capriciilor oricui, nu numai ale celor din familie.

— Prin urmare, Octavia – se adresă Drusilla surorii sale infirme, seara, în bucătărie, după ce se aşezară să lucreze, în timp ce Missy se cufundă în lectură, ar fi bine ca săptămâna viitoare să controlăm tot ce avem, ca să ştim ce merită să arătăm Aureliei şi Aliciei. Missy, va trebui să te ocupi singură de casă, grădină şi animale şi, pentru că te pricepi cel mai bine la prăjituri, va trebui să pregăteşti trataţia pentru ceai: prăjiturele cu gem şi cremă, pândişpan, pateuri şi o tartă cu mere şi cuişoare.

Mulţumită de cum aranjase lucrurile, Drusilla trecu la un subiect mai savuros: sosirea lui John Smith în oraş. De data aceasta, conversaţia o atrase pe Missy mult mai mult decât cartea, deşi se prefăcu că citeşte înainte, iar când se duse la culcare luă cu ea aceste noi informaţii pentru a le corela cu ceea ce aflase de la Una.

De ce să nu fie John Smith numele lui adevărat? Desigur, toată neîncrederea şi suspiciunea familiei Hurlingford aveau drept cauză cumpărarea văii. Ei bine, John Smith, bravo ţie! gândi Missy. Era şi timpul ca cineva să-i pună la punct pe toţi. Şi adormi zâmbind.

Agitaţia şi pregătirile care au precedat vizita celor două doamne Marshall era complet inutilă,

fapt de care cele trei doamne de la Missalonghi îşi dădeau foarte bine seama.

Totuşi, pe niciuna nu o supăra schimbarea ritmului, pentru că avea meritul noutăţii şi dezordinii. Numai Missy, obligată să stea acasă, regreta lipsa cărţilor şi se temea ca nu cumva Una să creadă că a dezertat ca să nu plătească pentru cartea împrumutată vinerea trecută.

Doamnele n-au mâncat delicatesele pe care Missy se străduise atâta să le pregătească pentru ele; Alicia era „atentă la siluetă", cum spunea ea, la fel şi mama ei, care dorea să arate cât mai bine la nunta fiicei ei. Totuşi, bunătăţile n-au fost aruncate la porci: Drusilla şi Octavia le-au înfulecat până la ultima. Deşi le plăceau mult dulciurile, rareori se întâmpla să mănânce; era o cheltuială în plus.

Aurelia şi Alicia au fost uluite de numărul mare de cearceafuri şi alte lucruri oferite spre alegere; aşa că, după o oră plăcută, petrecută discutând ce să aleagă, Aurelia o forţă pe Drusilla să primească nu o sută, ci două sute de lire.

— Te rog, nu discutăm! spuse ea pe un ton imperios, e un chilipir pentru Alicia.

— Cred, Octavia, comentă Drusilla mai târziu, după ce musafirele plecaseră cu automobilul lor condus de şofer, cred că acum ne putem permite să ne facem rochii noi pentru nunta Aliciei. Un *crêpe* mov pentru mine, cu bluza brodată cu mărgele şi ciucuri din mărgele la volan – am păstrat mărgelele care-mi trebuie! Îţi aminteşti? Mărgelele cumpărate de mama, chiar înainte de a muri, ca să garnisească rochia ei nouă de *demi-deuil.* Şi cred că ai putea să-ţi cumperi mătasea aceea albastru mat pe care ai admirat-o în magazinul de stofe al lui Herbert. Missy ar putea să-ţi facă o dantelă pe care să o încrustezi la gât şi la mâneci – ar fi foarte elegantă! Drusilla se opri ca să chibzuiască şi încreţind fruntea se uită la fiica ei cea oacheşă. Cu

tine e mai greu. Missy. Eşti prea brunetă ca să porţi culori deschise. Cred că va trebui să fie…

„O, de n-ar fi cafenie, se rugă în gând Missy. Vreau o rochie *roşie! O* rochie de dantelă de un roşu aprins să-ţi dea lacrimile când te uiţi la ea, asta vreau!”

— …cafenie, termină Drusilla cu un oftat. Înţeleg că trebuie să fii foarte dezamăgită, dar adevărul e că nicio culoare nu-ţi stă bine, cu excepţia maroului. În culori pastelate arăţi de parcă ai fi bolnavă, în negru parcă ai avea gălbenare, în bleumarin pari că eşti pe moarte, iar tonurile ruginii te fac să arăţi ca pieile roşii.

Missy nu scoase o vorbă, n-avea cum să combată logica celor spuse şi nu ştia cât de mult o supăra docilitatea ei pe Drusilla, care ar fi acceptat măcar o sugestie – deşi n-ar fi acceptat roşul aprins în niciun caz. Era culoarea femeilor uşoare, a dezmăţatelor, după cum maroul era culoarea celor sărace, dar respectabile.

Totuşi, în seara aceea, Drusilla şi-a recăpătat repede buna dispoziţie.

— De fapt, spuse ea veselă, cred că putem să ne cumpărăm şi ghete noi. O, ce impresie grozavă o să facem la nuntă!

— Pantofi, spuse Missy brusc.

Drusilla rămase uimită. *Pantofi?*

— Nu ghete, mamă, te rog. Să ne cumpărăm pantofi, nişte pantofi fini, eleganţi, cu tocuri Louis XV şi funde în faţă.

E posibil ca Drusilla să fi avut aceeaşi idee, dar strigătul din inimă al lui Missy fu înăbuşit imediat de Octavia, care, infirmă cum era, avea cea mai mare putere de decizie în casa Missalonghi.

— Aşa cum locuim noi aici, la capătul pământului, pe Gordon Road! rosti ea cu asprime. Tu nu eşti în toate minţile, fată! Cât crezi tu că vor dura pantofii în praful şi noroiul de aici? Nouă ne trebuie ghete, ghete bune, solide, cu şireturi solide

şi tocuri solide. Ghetele *durează, mult!* Pantofii nu sunt pentru cei ce trebuie să umble pe jos.

Şi cu asta s-a terminat.

Până luni după vizita Aureliei şi Aliciei Marshall viaţa reintrase în normal la Missalonghi, astfel că Missy a avut voie să se ducă la biblioteca de împrumut din Byron. Desigur, nu-şi satisfăcea numai o plăcere egoistă; ducea cu ea două sacoşe mari pentru cumpărăturile săptămânale, una în fiecare mână, ca să echilibreze greutatea.

Potolit toată săptămâna cât stătuse acasă, junghiul din coaste reveni cu toată puterea. Era ciudat că o supăra numai când umbla mult; şi o durea, o durea foarte rău.

Azi, sacoşa ei făcea casă bună cu a mamei sale, şi sacoşa mamei sale era neobişnuit de plină, deoarece Missy avea sarcina să cumpere mătasea mov şi mătasea albastră mată şi satinul cafeniu pentru ea de la magazinul de stofe şi mătăsuri al lui Herbert Hurlingford.

Dintre toate magazinele din Byron, cel mai nesuferit îi era acela al cărui proprietar era unchiul Herbert, pentru că tot personalul era format din tineri, fii şi nepoţi bineînţeles; chiar dacă îţi cumpărai un corset sau chiloţi, trebuia să suporţi insistentele zâmbete cu subînţeles ale vreunui mojic pentru care slujba era prilej de distracţie, iar clientul nu era decât ţinta glumelor pe care le făcea. Totuşi, acest tratament nu era aplicat tuturor, ci numai celor prea strâmtoraţi ca să-şi facă de obicei cumpărăturile în Katoomba sau – Doamne fereşte! – la Sydney; tratamentul li se aplica şi femeilor din familia Hurlingford care nu aveau soţi în măsură să ceară să fie pedepsiţi. Fetele bătrâne şi văduvele sărace din clan erau întotdeauna o ţintă uşoară.

În timp ce se uita la James Hurlingford care dădea jos cupoanele pe care i le ceruse, Missy se întreba ce ar fi făcut dacă în loc de satinul cafeniu

i-ar fi cerut dantelă roşie. În magazin nu se găsea însă aşa ceva; singurele ţesături roşii oferite spre vânzare erau mătăsurile artificiale de prost gust, bune pentru „cetăţenele" care locuiau în piaţa Caroline Lamb. Aşa că, pe lângă crepul mov şi mătasea albastru mat, Missy cumpără şi o lungime de satin lucios, de culoarea cunoscută sub numele de tabac. Dacă materialul ar fi fost de altă culoare, i-ar fi plăcut foarte mult, dar din moment ce era maro, nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost pânză de sac. Tot ce purtase până atunci fusese maro, era o culoare atât de practică. Nu se vedea dacă era murdară, nu se demoda niciodată, nu se decolora, materialul nu părea ieftin, comun sau vulgar.

— Rochii noi pentru nuntă? întrebă James cu un surâs viclean.

— Da, spuse Missy, întrebându-se de ce reuşea James întotdeauna să o facă să se simtă stânjenită, poate din cauza manierelor sale exagerat de efeminate?

— Ia să vedem, cotcodac! James, hai să încercăm să ghicim. Ghici ghicitoarea mea! Crepul e pentru mătuşa Drusie, şi mătasea e pentru mătuşica Octie, şi satinul, satinul *maro* trebuie deci să fie pentru verişoara Missy!

Probabil că în mintea ei stăruia imaginea rochiei de dantelă roşu aprins pe care şi-o dorea, pentru că brusc Missy văzu roşu înaintea ochilor şi din străfundurile amintirilor scoase la iveală singurele cuvinte insultătoare pe care le ştia:

— O, du-te dracului cu fundul tău cu tot, James! se răsti ea.

Băiatul n-ar fi fost mai şocat dacă un manechin din vitrină ar fi înviat şi s-ar fi repezit la el să-l sărute. Măsură la iuţeală mătasea, tăind fără să-şi dea seama câte un yard în plus pentru fiecare doamnă, şi o scoase pe Missy din magazin cât putu de repede. Din păcate, ştia că nu poate să spună niciunuia din fraţii sau nepoţii lui ce păţise, pentru că i-ar fi răspuns la fel ca Missy, ticăloşii.

Biblioteca se afla aproape, la vreo două uşi distanţă, aşa că Missy era încă roşie de mânie când intră şi trânti uşa după ea.

Una se uită la ea uimită şi începu să râdă.

— Draga mea, arăţi splendid! Eşti furioasă, nu?

Missy respiră adânc de vreo două ori ca să se calmeze.

— O, din cauza vărului James Hurlingford. I-am spus să se ducă dracului cu fundul lui cu tot.

— Bravo! Bine i-ai făcut! Era şi timpul să i-o zică cineva, spuse Una râzând, deşi îmi închipui ca ar fi preferat ca altcineva să-l muşte de fund – de preferinţă un bărbat!

Asta n-a prea înţeles Missy, dar explozia de veselie a Unei reuşi s-o liniştească şi izbucni şi ea în râs.

— Vai de mine! Nu m-am comportat ca o doamnă nu-i aşa? adăugă mai curând surprinsă decât speriată. Nu ştiu ce m-a apucat!

Figura ei radioasă căpătă deodată o expresie de şiretenie; nu era şiretenia omului necinstit, ci a unei fiinţe venită din altă lume. Din lumea vrăjită a zânelor.

— O, Missy Wright, exclamă Una, nici nu-ţi dai seama ce zace în tine. Se răsturnă pe scaun şi îngână ca un copil voios şi neastâmpărat: Dar acel ceva ce zace în tine a început să iasă la iveală şi nimic nu-l va mai opri.

Şi atunci Missy începu să spună ce avea pe suflet; rochia de dantelă roşie, teribila dorinţă de a purta şi altceva decât culori cafenii, sentimentul de înfrângere provocat de faptul că trebuia să recunoască totuşi că numai culorile cafenii îi vin bine, astfel încât în ziua asta minunată, când ar fi trebuit să aibă o rochie de altă culoare, era nevoită să poarte tot cafeniu. Una o ascultă înţelegătoare şi când Missy îşi descarcă tot ce avea pe suflet, o măsură atent din cap până-n picioare.

— Roşul ţi-ar sta foarte bine, spuse ea, ce. Păcat! Dar să lăsăm asta. Şi schimbă subiectul. Ţi-

am păstrat alt roman şi sunt sigură că după două pagini ai să uiţi complet de rochia roşie. E vorba de o tânără ştearsă, dominată complet de familia ei până în ziua când află că va muri de inimă. Mai e şi un bărbat de care e îndrăgostită de ani de zile, numai că el e logodit cu alta. Ea îi arată tânărului o scrisoare de la doctorul specialist în boli de inimă prin care o anunţă că va muri, şi îl roagă să se căsătorească cu ea, nu cu cealaltă fată, pentru că nu mai are decât şase luni de trăit şi, după moartea ei, tot poate să se căsătorească cu cealaltă fată. E cam uşuratic, dar a sosit timpul să se îndrepte, numai că el nu-şi dă seama, desigur. Oricum, consimte să se căsătorească cu ea. Urmează şase luni de fericire perfectă. El descoperă că sub exteriorul ei neatrăgător se ascunde o fiinţă minunată şi iubirea ei pentru el îl schimbă complet. Şi într-o zi când soarele străluceşte şi păsările cântă, ea moare în braţele lui – mie-mi plac cărţile în care eroii mor unul în braţele altuia, ţie nu? – şi fosta lui logodnică vine să-l vadă după înmormântare pentru că primise o scrisoare de la moartă în care îi explica de ce o părăsise el. Şi fosta lui logodnică îl iartă şi se căsătoreşte cu el imediat ce el iese din doliu. Dar el, nebun de durere, se aruncă în râu, cu numele soţiei moarte pe buze. Şi atunci fosta lui logodnică se aruncă şi ea în apă, cu numele lui pe buze. O, Missy, ce tristă poveste! Am plâns zile întregi.

— O iau, spuse Missy pe loc, plăti toată datoria, ceea ce o făcu să se simtă mult mai bine, şi ascunse *Inimă îndurerată* pe fundul uneia dintre sacoşe.

— Pe lunea viitoare, spuse Una şi o conduse până la uşă, făcându-i cu mâna semne de rămas bun până când Missy nu se mai văzu.

Niciodată distanţa de cinci mile care despărţea oraşul Byron de Missalonghi nu i s-a părut atât de scurtă. Tot drumul, singură, visă, închipuindu-se în

roluri diferite, luând parte la evenimente necunoscute până atunci.

Eroinele din romanele citite înainte de venirea Unei la bibliotecă semănau toate cu Alicia şi totul se petrecea în magazinele de lux sau în saloanele de ceai rafinate pe care le admira. Bărbatul ideal era un amestec de Hurlingford şi Siegfried în ghete fine, cu pălărie melon şi costum din trei piese. Acum imaginaţia ei găsise o altă hrană, mai bună, şi toate personajele şi toate întâmplările prin care treceau semănau cu cele din romanele împrumutate pe ascuns de la Una mai mult decât cu locuitorii din Byron.

Pe prima jumătate a drumului până acasă, Missy se metamorfoză într-o blondă roşcată de o frumuseţe divină; doi bărbaţi erau îndrăgostiţi de ea – un duce (blond şi chipeş) şi un prinţ indian (brunet şi chipeş). Astfel metamorfozată, ea împuşcă tigri stând sub baldachinul de pe spinarea unui elefant bogat împodobit, conduse o armată a soţului ei împotriva unor năvălitori musulmani, fără să o ajute nimeni, construi şcoli şi spitale şi institute pentru mame, tot fără ajutor. Între timp, cei doi îndrăgostiţi fură lăsaţi pe ultimul plan, la fel ca sărmanii păianjeni bărbaţi care nu erau primiţi în salonul soţiei lor.

Dar la jumătatea drumului până acasă, acolo unde Gordon Road se încrucişa cu Noel Street, acolo începea valea ei. Acolo Missy încetă să mai viseze cu ochii deschişi şi privi în schimb în jurul ei. Era o zi frumoasă, aşa cum sunt zilele de iarnă în Munţii Albaştri, când vântul se odihneşte. Răspunzând atracţiei văii, traversă Gordon Road, ridică ochii să privească cerul blând şi îşi umflă nările ca să inspire aroma ameţitoare a desişului din pădure.

Nimeni nu găsise un nume pentru vale, deşi de acum înainte avea să fie numită, fără îndoială, Valea lui John Smith; cum era obiceiul în Byron. Nu era prea mare în comparaţie cu Jamierson

Valley sau Grove Valley sau chiar cu Megalong Valley, dar era perfectă, o cupă cu vreo mie cinci sute de picioare mai jos decât culmea de trei mii de picioare pe care erau construite Byron şi celelalte oraşe din Munţii Albaştri. Avea o formă ovală, simetrică; un capăt îngust, curbat, se întindea dincolo de locul unde se termina Gordon Road, iar celălalt capăt se afla la cinci mile depărtare spre est, unde peretele ei, neîntrerupt până acolo, era spintecat dramatic de o prăpastie prin care curgea un râu fără nume, îndreptându-se spre reţeaua Nepeah-Hawkesbury din câmpie. Pe marginea ei, de jur împrejur, se întindea un brâu uluitor de stânci abrupte de gresie, portocaliu închis la culoare, având o înălţime de o mie de picioare, şi mai jos de prăpastie o fâşie de stânci căzute, acoperite de copaci, cobora în curbă până la patul râului care săpase valea cu mii şi mii de ani în urmă. Şi când te uitai pe întinsul ei, vedeai valea acoperită cu o pădure virgină luxuriantă, un ocean de eucalipţi care suspinau şi şuşoteau fără încetare.

În dimineţile de iarnă, valea era acoperită cu un strat gros, strălucitor de ceaţă albă ca laptele prins mai jos de vârful stâncilor şi, brusc, când soarele începea să ardă, se ridica într-o clipă şi dispărea. Câteodată, ceaţa cobora până jos, departe, peste coroanele copacilor, ascunzându-i privirilor ca un covor fantomatic. Şi pe măsură ce se apropia noaptea, fie iarnă, fie vară, stâncile îşi schimbau încet culoarea, căpătând tonuri adânci, bogate: roz şi roşu la început, apoi stacojiu şi în cele din urmă violet, culoare ce se pierdea în misteriosul indigo al nopţii. Şi mai minunată era zăpada care cădea aşa de rar, când toate vârfurile stâncilor erau stropite cu alb, iar colacii cu frunzele lor tremurătoare scuturau pulberea de gheaţă imediat ce cădea, refuzând atingerea ei străină.

Singurul loc pe unde se putea coborî în vale era un drum înfricoşător de abrupt, lat numai atât cât să treacă o căruţă mare, şi care ducea până sus, pe

muchia văii unde se termina Gordon Road. Cu cincisprezece ani în urmă, cineva făcuse drumul ca să poată jefui pădurea de cedrii ei bătrâni şi de arborii de terebentină; dar după ce optzeci de boi şi cel care-i mâna, apoi doi tăietori de lemne şi platforma încărcată cu un trunchi enorm căzuseră în prăpastie, hoţia încetase brusc. Existau alte păduri care puteau fi tăiate mai uşor. Încet, încet, drumul a fost uitat, ca şi valea de altfel; vizitatorii preferau să se ducă mai spre sud, unde se afla Valea Jamierson, decât spre nord, unde nu existau chioşcuri şi locuri amenajate de unde să se poată admira peisajul în voie.

Junghiul reveni exact când Missy se îndrepta spre Missalonghi, după colţul străzii; câteva secunde mai târziu simţi iar durerea în piept ca o lovitură de topor. Se clătină şi scăpă din mâini sacoşele cu cumpărături, ridicând braţele într-un efort de a opri durerea îngrozitoare. Zări apoi gardul viu de la Missalonghi şi o luă la fugă spre casă. Exact în aceeaşi clipă John Smith venea de după colţ din direcţia opusă, mergând absent, cu capul în jos, cufundat în gânduri.

Cu câţiva metri numai înainte de a ajunge poartă, Missy căzu cu capul înainte. Nimeni din casă nu văzu, pentru că era ora cinci şi acordurile puternice ale orgii Drusillei izbucneau în valuri ca cenuşa fierbinte şi sufocantă dintr-un vulcan.

Dar John Smith o văzu şi alergă spre ea. Se gândi mai întâi că sărmana fată s-a împiedicat, încercând să fugă pentru a scăpa de el; dar când a îngenuncheat lângă ea şi i-a ridicat capul, a văzut faţa cenuşie şi părul ud de sudoare şi şi-a dat seama că vorba de altceva. Încercă să o ridice, o strânse lângă el, frecând-o neputincios pe spate, căutând o modalitate de a o face să respire. Ştia că nu trebuie să o lase să zacă întinsă pe pământ, dar mai mult nu ştia ce trebuie să facă. Missy ridică mâinile, încercând să se agaţe de braţul care o susţinea, ţinând-o după umeri. Tot corpul i se

încorda luptându-se ca să respire şi ochii ei rugători păreau să ceară un ajutor pe care el nu putea să i-l dea. Hipnotizat, urmărind lupta extraordinară dintre groază, uluire şi suferinţă care se citea în ochii ei, începu să creadă că va muri.

Apoi, surprinzător de repede, culoarea cenuşie dispăru, în locul ei apărând o alta, mai caldă şi mai sănătoasă, şi mâinile se desprinseră de pe braţul lui.

— Vă rog! spuse ea cu respiraţia întretăiată, încercând să se ridice.

El se ridică imediat şi o luă în braţe. Deşi nu ştia unde locuieşte, era sigur că va găsi ajutor în casa veche din spatele gardului viu. Intră pe poartă cu ea în braţe şi merse pe potecă strigând după ajutor cât putea de tare, sperând să acopere cu vocea lui mugetele orgii.

Se pare că l-au auzit, căci două doamne pe care nu le cunoştea ieşiră din casă imediat. Nu şi-au pierdut firea, şi-a dat el seama îndată, una îi arătă cu degetul, fără să scoată o vorbă, uşa principală; cealaltă i-o luă înainte şi îl conduse în camera de zi, pe el cu povara pe care o ducea în braţe.

— Coniac, rosti Drusilla scurt, aplecându-se ca să descheie rochia fiicei sale.

Ea nu purta corset, nu avea nevoie de aşa ceva, dar rochia era strânsă bine pe talie cu un cordon şi încheiată până la gât.

— Aveţi telefon? întrebă John Smith.

— Din păcate, nu.

— Atunci, dacă îmi spuneţi unde stă, mă duc după doctor imediat.

— La colţ, unde se întretaie Byron Street cu Noel Street, doctorul Neville Hurlingford, spuse Drusilla. Spuneţi-i că e vorba de Missy – fiica mea.

El plecă imediat, lăsându-le pe Drusilla şi Octavia cu coniacul pe care orice gospodină prudentă îl păstra la îndemână în dulapul din bucătărie, pentru a-l folosi la nevoie.

Până să sosească doctorul Neville Hurlingford, după vreo şaizeci de minute, Missy îşi revenise aproape complet. John Smith nu s-a întors şi el cu doctorul.

— Foarte curios, spuse doctorul Hurlingford Drusillei în bucătărie; între timp Octavia o ajuta pe Missy să se culce.

Cele întâmplate o zdruncinaseră rău pe Drusilla, obişnuită să creadă că toţi cei pe care-i cunoştea aveau aceeaşi sănătate de fier ca ea; oasele Octaviei nu prea mai contau, ştia de mult ce e cu ele; aşa că, liniştită şi fără să se agite, făcu ceai şi îşi bău ceaşca ei mai mulţumită decât doctorul Hurlingford pe a lui.

— V-a spus domnul John Smith ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Trebuie să-ţi spun, Drusilla, că în ciuda poveştilor exagerate care circulă acum, domnul Smith pare un om cumsecade – un om cu judecată şi simţ practic. După cum spune el, Missy şi-a dus mâna la inimă, a traversat în fugă drumul, cuprinsă de panică, şi a căzut. Era cenuşie la faţă, transpira şi de-abia putea să respire. Criza a durat vreo două minute şi şi-a revenit brusc. Culorile i-au reapărut în obraz şi a început să respire. Asta s-a întâmplat, cred, când domnul Smith a adus-o înăuntru. Nu am găsit nimic îngrijorător când am examinat-o întâi, dar s-ar putea să găsesc când o voi examina mai bine, lungită în pat.

— Nu există boli de inimă în familia noastră, după cum ştii, spuse Drusilla, ca şi cum s-ar fi simţit trădată.

— În ceea ce priveşte structura ei fizică, Drusilla, Missy seamănă în familia tatălui ei, aşa că se poate să fi moştenit o inimă slabă de la ei. N-a mai avut vreo criză asemănătoare?

— Nu ştim să fi avut, spuse Drusilla. Inima să fie?

— Vă spun cinstit că nu ştiu. E posibil, spuse el şovăitor. Mă duc să o mai văd o dată.

Missy sta culcată în patul ei mic şi îngust cu ochii închişi. Dar când auzi pasul pe care nu-l cunoştea, al doctorului Hurlingford, îi deschise şi se uită la el, apoi, fără nicio explicaţie, păru dezamăgită.

— Ia să vedem, Missy, spuse el aşezându-se cu băgare de seamă lângă ea, ce s-a întâmplat?

Drusilla şi Octavia intraseră şi ele în cameră, stând mai în spate. Doctorul ar fi vrut să le spună să plece, simţind că prezenţa lor o inhiba pe Missy, dar buna cuviinţă şi convenţiile nu-i permiteau să o facă. N-o văzuse pe Missy în toată viaţa ei decât de vreo două, trei ori, aşa că nu ştia despre ea decât puţinul pe care-l ştia toată lumea; era singura persoană brunetă din toată istoria familiei Hurlingford, şi fusese sortită să rămână fată bătrână când nu împlinise încă douăzeci de ani.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, minţi Missy.

— Ei hai, trebuie să-ţi aminteşti ceva.

— N-am mai putut respira şi cred că am leşinat.

— Domnul Smith spune altceva.

— Domnul Smith greşeşte – unde este? E aici?

— Ai simţit vreo durere? insistă doctorul Hurlingford, nemulţumit, şi nu-i răspunse la întrebare.

Imaginea înfiorătoare a propriei ei fiinţe reduse la starea de infirmitate cronică la Missalonghi îi apăru în faţa ochilor; povara care o va copleşi în fiecare zi dacă va fi ţintuită la pat, imposibilitatea de a se duce singură, trecând pe lângă valea ei, la Byron şi la bibliotecă – nu, aşa ceva nu putea suporta!

— Nu m-a durut nimic, insistă ea.

Doctorul Hurlingford păru că nu o crede, dar era destul de înţelegător pentru un Hurlingford şi îşi dădea seama ce viaţă ar duce Missy din momentul în care i se va pune diagnosticul de boală de inimă. Nu-i mai puse alte întrebări. Scoase stetoscopul lui vechi în formă de pâlnie şi ascultă inima, care bătea normal, şi plămânii care erau curaţi.

— Azi e luni. Ar trebui să vii vineri să te văd, spuse el ridicându-se să plece.

O mângâie pe cap ca să o liniştească, apoi trecu în camera de alături, unde Drusilla îl aştepta nerăbdătoare.

— Nu găsesc nimic grav, îi spuse. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat, eu nu! Dar bagă bine de seamă să o trimiţi la mine vineri şi dacă se mai întâmplă ceva între timp, cheamă-mă imediat.

— Niciun medicament?

— Dragă Drusilla, cum pot prescrie un medicament pentru o boală pe care încă n-o cunosc? E slabă ca o vacă bolnavă, dar pare sănătoasă. Las-o în pace. Să doarmă bine şi dă-i mâncare bună, hrănitoare.

— Să stea în pat până vineri?

— Nu cred. Să stea în pat până mâine, dar mâine să se scoale. Nu văd de ce n-ar duce o viaţă normală şi activă, cu condiţia să facă treburi uşoare şi să nu se obosească.

Drusilla a trebuit să se mulţumească cu cele spuse. Îl conduse pe doctor la plecare, se duse tiptil până la uşa camerei lui Missy, aruncă o privire în încăpere, văzu că Missy doarme şi se retrase în bucătărie unde Octavia bea ultima picătură din ceaiul ce rămăsese de la doctor.

De fapt, Octavia era foarte zdruncinată; mâinile cu care ducea ceaşca la gură îi tremurau tare.

— Unchiul Neville nu pare să creadă că e ceva serios, spuse Drusilla aşezându-se greoi pe scaun. Missy trebuie să stea în pat în seara asta, dar se poate da jos mâine şi să nu se obosească până vineri când unchiul o va examina din nou.

— Doamne! O lacrimă mare se rostogoli pe obrazul palid şi lat al Octaviei în timp ce-şi privea degetele noduroase, diforme. Am să încerc s-o înlocuiesc la grădină, Drusilla, dar nu pot mulge vaca!

— Am să o mulg eu, spuse Drusilla. Îşi sprijini capul în mâini şi oftă. Nu-ţi face griji, soră, o să ne

descurcăm noi.

Dezastru! Drusilla văzu dispărând cele două sute de lire, cheltuite pe doctori, spitale şi tratamente. Le accepta pe toate cu dragă inimă; ceea ce o deprima însă era dispariţia rezervei de bani chiar în momentul în care credea că a scăpat de griji. Dacă n-ar fi croit deja crepul mov şi mătasea mată albastră şi satinul tabac, le-ar fi trimis înapoi la magazinul unchiului Herbert. Aşa ar fi trebuit să facă. La cină, Drusilla îi aduse lui Missy o farfurie mare plină cu supă de vacă cu secară şi se aşeză pe marginea patului până când Missy reuşi să o mănânce toată; apoi, din fericire, o lăsară în pace. Dormise mult în prima parte a serii, aşa că nu mai adormi şi începu să se gândească. La durere şi ce ar putea să însemne. La John Smith. La viitor. Între durere şi viitor, două deserturi de tristeţe înfiorătoare, se afla John Smith, plin de lumină şi splendoare. Aşa că nu se mai gândi la durere şi viitor şi se concentră asupra lui John Smith.

Ce om cumsecade! Şi interesant. Ce uşor o ridicase de jos şi o dusese înăuntru. Avalanşa recentă de cunoştinţe ieftine sub care o îngropaseră romanele date pe ascuns de Una se dovedi brusc de mare folos; Missy înţelese că, în fine, era îndrăgostită. Dar speranţa nu-şi avea locul în şirul dulce şi zâmbitor de gânduri pe care dragostea îl declanşase. Aliciile din această lume puteau să urzească orice intrigă pentru a-şi atinge scopul, dar fetele ca Missy nu puteau. Ele nu ştiau prea multe despre bărbaţi; şi puţinul ce-l ştiau se referea numai la generalităţi. Toţi bărbaţii erau un fel de paria, poate chiar puşcăriaşi. Toţi bărbaţii puteau alege. Toţi bărbaţii aveau putere. Toţi bărbaţii erau liberi. Toţi bărbaţii aveau privilegii. Şi probabil că puşcăriaşii aveau mai mult din toate acestea decât bărbaţii ca tânărul Willie Hurlingford, bietul de el, ferit cum fusese de orice vânt contrar care ar fi putut să-l întărească cât de cât. Nu credea de fapt

că John Smith a făcut închisoare; Una îl cunoscuse în timpul şederii ei la Sydney şi asta însemna probabil că aparţinuse cel puţin periferiei înaltei societăţi – dacă nu cumva, în ciuda prieteniei lui cu soţul Unei, se ocupase cu distribuirea gheţii, sau a pâinii, sau a cărbunelui.

O, dar cât de frumos se purtase cu ea! Cu o nulitate ca Missy Wright. Chiar când simţise durerea aceea înfricoşătoare, fusese conştientă de prezenţa lui, simţise chiar un fluid ciudat de putere venind de la el, fluid care – îşi imagină ea – a îndepărtat moartea ca şi cum ar fi suflat o pleavă.

John Smith, se gândi ea, dacă aş fi tânără şi drăguţă, n-ai avea nicio şansă să scapi de mine, cum n-a scăpat nici tânărul Willie de Alicia! Te-aş urmări fără îndurare până te-aş prinde. Oriunde te-ai duce, aş veni după tine, pregătită să te prind pe picior greşit. Şi odată prins în mrejele mele, te-aş iubi atât de mult şi de bine, că n-ai dori niciodată, dar niciodată, să scapi de mine.

În ziua următoare John Smith veni în persoană să se intereseze de Missy, dar Drusilla îl ţinu la uşă şi nu-i permise nici să o vadă, nici să o audă măcar. Era pur şi simplu o vizită de curtoazie, Drusilla înţelese perfect, aşa că îi mulţumi politicoasă, dar nu prea mult, apoi rămase să se uite după el cum se îndepărta pe potecă, spre poartă, balansându-şi mâinile şi fluierând un cântec vesel.

— Închipuieşte-ţi aşa ceva! spuse Octavia, ieşind din salon, unde se ascunsese ca să-l vadă pe John Smith pe după colţul ridicat al perdelei. O să-i spui lui Missy că a venit?

— De ce? întrebă Drusilla surprinsă.

— Ei…

— Draga mea Octavia, vorbeşti ca şi cum tu ai fi citit romanele acelea de doi bani pe care Missy le-a adus în ultima vreme de la bibliotecă.

— A făcut ea asta?

Drusilla râse.

— Uitasem de prima noastră regulă cu privire la genul de cărţi pe care are voie să le citească atunci când mi-am dat seama cât tremura încercând să ascundă coperţile cărţilor. Stabilisem regula acum cincisprezece ani! Şi atunci, m-am gândit, de ce să nu citească, sărăcuţa de ea, romane dacă asta vrea? Ce plăceri are ea, aşa cum am eu muzica?

Plină de noblеţe, Drusilla nu-i mai aminti Octaviei că ea are reumatismul cu care să se distreze şi Octavia, care în alte împrejurări ar fi putut afirma tare cât de lipsită e de lucruri care să o bucure, se hotărî cuminte să renunţe la subiect. În schimb o întrebă:

— N-ai să-i spui că are voie să citească romane?

— Bineînţeles că nu! Dacă i-aş spune, nu i-ar mai face aceeaşi plăcere să le citească. Permisiunea de a le citi i-ar da destulă detaşare ca să vadă cât de proaste sunt. Drusilla se încruntă. Ceea ce mă intrigă este cum de a reuşit Missy să o convingă tocmai pe Livilla să i le împrumute. Dar nu o pot întreba pe Livilla fără a divulga secretul şi nu i-aş strica plăcerea lui Missy pentru nimic în lume. Văd în asta o măruntă încercare de a-şi afirma independenţa şi-mi dă speranţa că Missy va avea puterea să se ţină tare.

Octavia pufni pe nas.

— Nu văd nimic demn de lăudat în acest gen de bravadă, care presupune să fii ascuns sau necinstit!

Un sunet slab, ceva între mârâit şi mieunat, scăpă de pe buzele Drusillei, apoi zâmbi, dădu din umeri şi se îndreptă spre bucătărie.

În vinerea următoare, Drusilla se duse la doctor cu Missy. Plecară pe jos, din vreme, îmbrăcate gros, în cafeniu, bineînţeles.

Sala de aşteptare, întunecoasă şi mirosind a mucegai, era goală. Doamna Neville Hurlingford, care îndeplinea şi rolul de infirmieră, le pofti înăuntru cu un cuvânt de îmbărbătare pentru Drusilla şi o privire indiferentă pentru Missy. Un

minut mai târziu, doctorul scoase capul pe uşa cabinetului.

— Intră, Missy. Nu, Drusilla. Tu stai acolo de vorbă cu mătuşa ta.

Missy intră, se aşeză şi aşteptă prudentă, cu ochii în patru, gata să se apere.

Doctorul începu cu un atac frontal.

— Nu cred că a fost numai asta, că ţi s-a tăiat respiraţia, spuse el. Trebuie că ai simţit vreun junghi, o durere, şi vreau să-mi spui tot, hai, lasă prostiile!

Missy cedă; îi povesti despre junghiul din partea stângă, junghi ce o supăra numai când umbla mult şi prea repede, precum şi despre felul în care junghiul a declanşat atacul brusc şi înspăimântător, acea durere violentă care-i tăiase respiraţia.

O examina din nou, apoi oftă:

— Nu găsesc nimic, spuse el. Când te-am examinat lunea trecută, nu erau semne reziduale care să indice o boală de inimă, azi e la fel. Totuşi, din cele ce mi-a spus domnul John Smith rezultă că ai avut un şoc, provocat de ceva real. Am să te trimit la un specialist din Sydney. Dacă voi putea să aranjez să te primească, ai vrea să o însoţeşti pe Alicia, care se duce săptămânal, marţea, în oraş? Asta ar scuti-o pe mama ta de un drum.

Zări oare o licărire de înţelegere în ochii lui? Missy nu era sigură, dar totuşi îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea să mă duc cu Alicia.

De fapt, vineri a fost o zi bună, pentru că Una veni la Missalonghi cu trăsurica trasă de un cal al Livillei şi îi aduse şase romane învelite discret în hârtie de împachetat.

— Nu ştiam că eşti bolnavă; mi-a spus doamna Neville Hurlingford azi-dimineaţă la bibliotecă, spuse ea, stând în salon, unde o poftise Octavia, orbită de eleganţa şi ţinuta ei.

Nici Drusilla, nici Octavia nu le-au lăsat pe cele două tinere să stea de vorbă singure; asta nu pentru că ar fi vrut să le strice cheful, ci pentru că erau dornice de societate, mai ales când societatea lua forma unei fețe proaspete ca a Unei. Şi ce încântătoare era! Nu era frumoasă ca Alicia, totuşi – deşi ceea ce gândeau nu era loial faţă de Alicia – credeau că Una era poate cea mai atrăgătoare dintre ele două. Sosirea ei a satisfăcut-o mai ales pe Drusilla deoarece dădea un răspuns întrebării pe care şi-o pusese: cum de reuşise Missy să împrumute romane?

— Mulţumesc pentru cărţi, spuse Missy zâmbind prietenei ei. Cea pe care am luat-o lunea trecută e aproape terminată.

— Ţi-a plăcut? întrebă Una.

— O, foarte mult!

Îi plăcuse într-adevăr, pentru că eroina muribundă, cu inima ei bolnavă, apăruse în momentul cel mai potrivit. Ce e drept, eroina reuşise de fapt să moară în braţele iubitului ei, dar ea, Missy, avusese norocul să fie pe *punctul de a muri* în braţele iubitului ei.

Una ştia perfect cum să se poarte. Până să bea o ceaşcă de ceai şi să mănânce câţiva biscuiţi de casă, ea le şi câştigase pe Drusilla şi pe Octavia. Era umilitor să nu ai ceva mai bun de oferit, dar cuvintele de apreciere ale Unei transformară nişte simpli biscuiţi în exact ceea ce îşi dorea vizitatoarea.

— O, m-am săturat de prăjituri cu cremă, de rulouri cu sparanghel şi multe altele! rosti ea cu un zâmbet strălucitor care le încântă pe gazde. Ce bine v-aţi gândit şi ce pricepute sunteţi. Biscuiţii ăştia sunt delicioşi şi foarte buni pentru digestie! Cele mai multe doamne din oraş te îneacă cu oceane de marmeladă şi cremă, şi ca musafir e imposibil să le refuzi trataţia fără să le ofensezi!

— Ce persoană încântătoare, spuse Drusilla după plecarea Unei.

— Delicioasă, adăugă Octavia.

— Să mai vină pe la noi, spuse Drusilla adresându-se lui Missy.

— Oricând doreşte, zise şi Octavia care făcuse biscuiţii.

Duminică după-amiază, Missy spuse că n-are chef să citească şi că se va duce să se plimbe prin pădure. Vorbi pe un ton atât de calm şi de hotărât, încât mama ei se uită lung la ea, neştiind ce sa creadă.

— Să te plimbi? întrebă în cele din urmă. Prin *pădure?* Nu se poate! Cine ştie peste cine poţi să dai.

— N-am să dau peste nimeni, spuse Missy cu răbdare, nimeni nu a dat târcoale prin oraşul Byron, încercând să fure sau să atace femeile.

Octavia ripostă:

— De unde ştii tu? N-ai niciun dram de prevedere. Nu uita că paza bună trece primejdia rea. Dacă cineva ar da târcoale pe aici, n-ar găsi pe cine să atace, pentru că noi, cei din familia Hurlingford, ne ţinem fetele acasă ca să fie în siguranţă. Acasă ar trebui să stai şi tu.

— Cred că ar trebui să vin şi eu cu tine, dacă ţii neapărat să te duci, spuse Drusilla pe un ton de martiră.

Missy râse.

— O, mamă! Să vii cu mine când ai atât de lucru cu broderia de mărgele? Nu, mă duc singură, nu mai insistaţi.

Plecă de acasă fără palton sau şal care să o ferească de vânt.

Drusilla şi Octavia se uitară una la alta.

— Sper că nu i-a atins creierul, se tângui Octavia.

În mintea ei, Drusilla gândea la fel, dar, cu voce tare, rosti apăsat:

— Cel puţin nu poţi spune că această încercare de bravadă este făcută pe *ascuns!*

Între timp, Missy ieşise pe poartă şi o luase la stânga, nu la dreapta, până unde Gordon Road dispărea, înlocuită de două urme aproape invizibile de roţi care şerpuiau până în inima pădurii. Aruncă o privire înapoi, să vadă dacă o urmărea cineva. Nu era nimeni. Văzu numai casa Missalonghi, joasă şi urâtă, cu uşa principală încuiată bine.

Era încă lumină şi razele calde ale soarelui se furişau printre copaci. Aici sus, pe culme, pădurea nu era deasă, pentru că era pământ puţin şi orice creştea trebuia să trudească mult ca să găsească un punct de sprijin în piatra tare de dedesubt. Arborii erau mici, piperniciţi, şi tufişurile rare. Venise primăvara; chiar acolo sus, în Munţii Albaştri, venea devreme; două, trei zile călduţe erau suficiente ca să răsară din pământ primele fire de verdeaţă şi o spuză de floricele mărunte, galbene şi pufoase.

Văzu printre copaci valea întinzându-se în dreapta ei; unde era casa lui John Smith, dacă avea vreo casă? Vizita de sâmbătă dimineaţă pe care mama ei o făcuse mătuşii Aurelia nu-i adusese nicio informaţie în plus despre John Smith decât zvonul că angajase o firmă de constructori din Sydney ca să-i clădească o casă mare jos, la picioarele stâncilor, din gresie tăiată pe loc. Dar Missalonghi nu-i oferea nicio dovadă în sprijinul acestui zvon, deşi Missalonghi se afla exact pe drumul pe care constructorii ar fi trebuit să vină. Şi apoi, pe mătuşa Aurelia părea să o preocupe lucruri mai importante decât persoana lui John Smith. Directorii fabricii de îmbuteliere din Byron erau foarte alarmaţi din cauza dispariţiei misterioase a unor acţiuni.

Cum era duminică, Missy nu se aştepta să-l întâlnească pe John Smith sus, pe culme; se hotărî deci să caute locul unde drumul lui cobora peste marginea văii. Când îl găsi în sfârşit, înţelese logica văzând că o alunecare de teren formase un fel de rampă presărată de sus până jos cu bolovani

şi bucăţi de stâncă, mai puţin abruptă decât restul malurilor. Stând acolo unde începea drumul, îl zări şerpuind în zig-zag pe malul abrupt; era un coborâş periculos, desigur, nu însă imposibil pentru o căruţă ca a lui John Smith.

Cu toate acestea, era prea timidă ca să îndrăznească să coboare, nu de frică să nu cadă, ci de teamă să nu dea peste vizuina lui John Smith. În schimb, o porni printre tufişurile de pe culme, pe o potecă îngustă, făcută probabil de animalele care se duceau la adăpat. Şi treptat, cum trecea timpul, susurul unei ape curgătoare acoperi sunetul omniprezent al copacilor care vorbeau cu glasul slab, plângător şi obosit al eucalipţilor în zilele liniştite. Apa se auzea din ce în ce mai tare, până când deveni un vuiet asurzitor; nu găsi răspunsul când se apropie de râu; era adânc şi lat şi aluneca fără grabă între cele două maluri acoperite cu ferigă. Totuşi, persista vuietul unei ape curgând năvalnic.

O luă la dreapta, de-a lungul râului, cuprinsă de vrajă, ca într-un vis. Razele soarelui ricoşau pe suprafaţa apei în mii de scântei, picături mărunte se prelingeau pe frunzele de ferigă, libelule fluturau din aripile lor de curcubeu şi papagali multicolori se roteau pe deasupra, zburând în copacii de pe cele două maluri.

Deodată, râul dispăru. Căzu undeva peste muchia netedă şi curbată. Cu respiraţia tăiată, Missy se dădu repede înapoi, înţelegând de unde vine vuietul. Ajunsese chiar la capătul văii şi apa care o săpase intra aici în singurul fel posibil, coborând mereu, din ce în ce mai jos. Înaintând prudentă pe margine, cam un sfert de milă, ajunse la un punct unde o stâncă mare ieşea în afară mult peste culme şi acolo, chiar la margine, cu picioarele atârnându-i în gol, se aşeză să privească în extaz cascada. Privirea ei nu pătrunse până jos, văzu numai zborul dezordonat al apei. Frumos şi liber, prin aerul mişcător. Şi un curcubeu pe stânca

din spate, acoperită de muşchi. Şi simţi, umezeala rece pe care o exala în cădere, ca un strigăt de ajutor.

Trecură câteva ore, uşor ca şi apa. Soarele părăsi creasta. Începu să tremure, era timpul să plece acasă, la Missalonghi.

Şi apoi, acolo unde poteca se unea cu drumul care ducea jos, în vale, Missy îl întâlni pe John Smith însuşi. Venea cu căruţa din direcţia oraşului şi observă surprinsă că era încărcată cu unelte, lăzi, saci şi fierărie. Undeva era deschisă o prăvălie, duminica!

Opri imediat şi sări jos din căruţă, zâmbind larg.

— Hello, spuse el, vă simţiţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Mă bucur că v-am prins aici, pentru că începusem să mă întreb dacă vă mai aflaţi în lumea celor vii. Mama dumneavoastră m-a asigurat că da, dar nu m-a lăsat să mă conving singur.

— Aţi venit să vedeţi cum mă simt?

— Da, marţea trecută.

— O, cât vă mulţumesc, spuse ea cu fervoare.

El ridică din sprâncene, dar nu încercă să fie ironic. În schimb lăsă căruţa unde era şi se întoarse să o conducă.

— Înţeleg că nu a fost ceva serios? întrebă după câteva minute, timp în care merseră alături fără să vorbească.

— Nu ştiu, spuse Missy, simţind valul de milă şi simpatie care emana din acest om vădit sănătos. Trebuie să consult urgent un doctor din Sydney. Un specialist în boli de *inimă,* cred. De ce oare apăsase pe cuvântul inimă?

— O! exclamă el, neştiind ce să spună.

— Unde locuiţi de fapt, domnule Smith? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Păi, mai departe, în direcţia de unde veniţi, e o cascadă, spuse el direct şi pe un ton din care Missy înţelese că, fie din cauză că era bolnavă, sau poate pentru că era aşa de inofensivă, se hotărâse

să o considere prietenă. La picioarele cascadei e o cabană veche de pădurar, deocamdată locuiesc în ea. Dar am început să-mi construiesc o casă ceva mai aproape de cascadă – din blocuri de gresie. Am fost la Sydney chiar acum să iau o maşină care să pună în mişcare un fierăstrău mare. În felul ăsta pot să tai blocurile mult mai repede şi mai bine, şi să-mi fabric şi cheresteaua.

Ea închise ochii şi, fără să-şi dea seama, oftă adânc.

— O, cum vă invidiez!

El se uită la ea mirat.

— Ciudat să spună o femeie aşa ceva.

Missy deschise ochii.

— Ciudat?

— De obicei femeilor nu le place să stea departe de magazine, de case şi de alte femei. Vorbea pe un ton aspru.

— În general, aveţi poate dreptate, spuse ea gânditoare, dar în sensul ăsta nu prea sunt femeie, aşa că vă invidiez. Eu visez pacea, libertatea, izolarea!

Se zărea capătul potecii, ca şi acoperişul roşu decolorat, de tablă ondulată al casei Missalonghi.

— Vă faceţi toate cumpărăturile la Sydney? întrebă ea ca să spună ceva, apoi se mustră singură pentru că pusese o întrebare prostească. Nu-l întâlnise întâi în prăvălia unchiului Maxwell?

— Le fac, atunci când pot, spuse el nefăcând vădit nicio legătură cu unchiul Maxwell, dar urcuşul e lung şi greu pe munte cu o căruţă încărcată şi n-am decât perechea asta de cai. Totuşi e mult mai bine să-ţi faci cumpărăturile la Sydney decât în Byron – n-am mai pomenit un loc atât de plin de oameni care-şi bagă nasul în toate.

Missy zâmbi.

— Încercaţi să nu-i învinovăţiţi prea mult, domnule Smith. Nu numai că sunteţi nou pe aici, dar le-aţi furat ceea ce au considerat întotdeauna că

e proprietatea lor exclusivă, chiar dacă nu s-au gândit niciodată la asta şi nici nu au vrut-o.

El izbucni în râs, în mod evident amuzat că a deschis vorba despre asta.

— Valea mea, vreţi să spuneţi? Ar fi trebuit să o cumpere, vânzarea n-a fost secretă – a fost anunţată în ziarele din Sydney şi în cel din Katoomba. Dar nu sunt chiar atât de deştepţi cum se consideră, asta-i tot.

— Vă simţiţi desigur ca un rege acolo, în vale.

— Da, domnişoară Wright, şi îi zâmbi, duse mâna la pălăria pleoştită ca să o salute, se întoarse şi plecă.

Missy simţi că pluteşte tot drumul până acasă şi ajunse la timp ca să mulgă vaca. Nici Drusilla, nici Octavia n-au făcut vreo aluzie la plimbarea ei; Drusilla pentru că era mai curând mulţumită de manifestarea de independenţă a fetei decât îngrijorată la gândul consecinţelor ei; Octavia pentru că se convinsese că procesele cerebrale ale lui Missy erau afectate de boală.

De fapt, când Missy nu-şi făcuse apariţia până la ora patru, cele două doamne rămase la Missalonghi se certaseră puţin. Octavia credea că trebuie să cheme poliţia.

— Nu, nu, nu, spuse Drusilla, cu toată violenţa.

— Trebuie, Drusilla. Creierul ei e atins, sunt sigură. Când s-a mai purtat ea aşa vreodată?

— Mă tot gândesc, soră, de când a avut Missy atacul, şi nu mi-e ruşine să spun că m-am îngrozit când domnul Smith a adus-o înăuntru în braţe. Gândul că aş fi putut să o pierd… N-am fost niciodată mai bucuroasă ca atunci când unchiul Neville mi-a spus că nu e nimic serios. Şi apoi, am început să mă gândesc ce s-ar întâmpla cu Missy dacă aş fi eu în locul ei. Octavia, trebuie să o *încurajăm* să fie independentă de noi. Nu e vina ei dacă Dumnezeu n-a înzestrat-o cu frumuseţea Aliciei sau cu tăria mea de caracter. Şi am început să înţeleg că această tărie a mea de caracter i-a

dăunat lui Missy toată viaţa. Eu iau toate hotărârile şi ea se supune fără să crâcnească. De prea multă vreme iau toate hotărârile care o privesc. N-am să mai fac aşa ceva.

— Prostii! se răsti Octavia. Fata n-are minte. Pantofi în loc de ghete! Romane! Plimbări prin pădure! Părerea mea e că trebuie să fii mai severă în viitor.

Drusilla oftă.

— Când eram tinere, Octavia, purtam pantofi. Tata era un om bun, nu ne lipsea nimic. Ne plimbam în trăsură, aveam destui bani de buzunar. Şi de atunci, oricât de grea ne-a fost viaţa, cel puţin tu şi cu mine ne putem gândi la vremurile acelea, amintindu-ne plăcerile de atunci: pantofi frumoşi, o rochie elegantă. Nu mă învinovăţesc pentru asta, nu e vina mea, dar când am înţeles că ar putea să moară – ei bine, m-am hotărât să-i dau orice vrea, după posibilităţile mele. Nu-i pot cumpăra pantofi, mai ales dacă va trebui să cheltuiesc mult pe doctori şi doctorii. Dar dacă vrea să se plimbe prin pădure sau că citească romane – asta poate să o facă.

— Toate astea-s prostii. Trebuie să faci la fel ca până acum. Missy are nevoie să fie condusă cu mână forte.

Şi de la acest punct de vedere, Drusilla nu a putut-o clinti.

Neştiind nimic despre starea sufletească a mamei sale, Missy hotărî că după masă ar fi mai bine să lucreze decât să citească unul din romanele aduse de Una.

— Mătuşă Octavia, spuse ea lucrând de zor, de câtă dantelă ai nevoie ca să garniseşti rochia cea nouă? Crezi că asta ajunge? Nu mi-e greu să-ţi fac şi mai multă, dar trebuie să ştiu acum.

Octavia întinse o mână noduroasă şi Missy îi dădu dantela strânsă ghem, lăsând-o să întindă fiecare bucată în poală.

— O, Missy, ce frumoasă e! rosti Octavia în extaz. Drusilla uită-te, te rog!

Drusilla luă o bucată din poala surorii ei şi se uită prin ea în lumina slabă.

— Da, e frumoasă. Trebuie să recunosc, Missy, că lucrezi din ce în ce mai bine.

— A, spuse Missy serioasă, asta pentru că am învăţat să las grijile la o parte.

Cele două doamne mai în vârstă rămaseră cu ochii aţintiţi la ea, apoi Octavia aruncă o privire plină de înţeles Drusillei şi dădu uşor din cap. Dar Drusilla nu o băgă în seamă.

— Chiar aşa, spuse ea cu un aer maiestuos.

Dorinţa de a face impresie bună la nunta Aliciei învinse, aşa că Octavia uită de tulburarea mintală a lui Missy.

— E destulă dantelă, Drusilla? întrebă ea îngrijorată.

— Pentru ce am plănuit la început ar fi destul, dar mi-a venit o idee mai bună. Aş vrea să încrustez nişte dantelă pe marginea volanului, la tiv – *e foarte* la modă! Ai avea ceva împotrivă Missy dacă ai mai lucra încă puţin? Spune sincer, poate că nu vrei.

Era rândul lui Missy să fie surprinsă; până atunci mama ei nu-i ceruse niciodată părerea şi nici nu se gândise vreodată dacă ceea ce îi cerea să facă era prea mult. Desigur, boala de inimă! Extraordinar!

— N-am nimic împotrivă, spuse ea repede.

Octavia era radioasă.

— O, cât îţi mulţumesc. Faţa i se încreţi. Dacă aş putea măcar să te ajut la cusut, Drusilla. E muncă multă pentru tine.

Drusilla se uită la mormanul de crep mov din poală şi oftă.

— N-ai nicio grijă, Octavia, Missy face toate mărunţişurile, butonierele, tivurile şi şliţurile. Dar recunosc că ar fi minunat să am o maşină de cusut Singer.

Nici vorbă nu putea fi de aşa ceva, doamnele din Missalonghi îşi făceau îmbrăcămintea muncind din greu, ca pe vremuri, când totul era cusut de mână. Drusilla croia şi cosea, Missy făcea mărunţişurile. Octavia nu putea ţine în mână un instrument atât de fin ca acul de cusut.

— Îmi pare foarte rău că rochia ta trebuie să fie cafenie, Missy, spuse Drusilla şi se uită la fiica ei, rugătoare, dar materialul este minunat şi cade foarte bine, ai să vezi. Ai vrea să-l garnisim cu mărgele?

— Şi să strici croiala? Nu, mamă, dumneata dai o linie superbă rochiilor, din croială, nu e nevoie de nicio garnitură, spuse Missy.

În noaptea aceea, stând în pat pe întuneric, Missy îşi aminti detaliile celei mai frumoase după-amieze din toată viaţa ei. Nu numai că o salutase, dar se dăduse jos din căruţă şi mersese cu ea o bucată de drum, stătuse de vorbă cu ea ca şi cum ar fi fost o prietenă mai curând decât un simplu membru din plictisitorul clan numit Hurlingford. Ce plăcut arăta. Modest, dar plăcut. Şi nu mirosea a sudoare stătută ca atâţia bărbaţi din respectabila familie Hurlingford; mirosea a săpun bun şi scump, îl recunoscuse imediat, pentru că rareori când doamnele din Missalonghi primeau în dar un săpun bun, nu-l consumau spălându-se cu el (marca Sunlight era destul de bună pentru asta), ci îl puneau printre rufele din sertare. Poate că mâinile erau asprite de muncă, dar erau curate, chiar sub unghii. Şi părul îi era foarte curat, nici urmă de pomadă sau ulei, avea luciul sănătos al unei pisici cu blăniţă proaspăt linsă. Om mândru şi scrupulos, John Smith!

Cel mai mult îi plăceau ochii lui de un cafeniu auriu translucid, şi atât de râzători. Nu putea, nu voia să creadă poveştile care circulau despre necinstea sau josnicia lui. Şi-ar fi riscat şi viaţa ca să-l apere, ca să-i afirme integritatea şi morala. Înţelegea că un astfel de om ar putea ucide, dacă ar

fi fost împins să o facă, dar nu şi-l putea închipui furând sau înşelând.

O, John Smith, cât de mult te iubesc! Şi îţi mulţumesc din toată inima că ai venit la Missalonghi să vezi cum mă simt.

Mai era doar o lună până la căsătorie şi, cu fiecare zi care trecea, Alicia Marshall se apropia de cea mai desăvârşită manifestare a lungii şi splendidei ei înfloriri şi intenţiona să se bucure de acea ultimă lună după pofta inimii. Data fusese stabilită cu optsprezece luni înainte şi nu-i trecuse niciodată prin minte să se îndoiască de faptul că anotimpul şi vremea erau cele mai potrivite. Deşi se întâmpla uneori ca primăvara să întârzie în Munţii Albaştri sau să fie umedă şi vântoasă, era sigură că, ascultând de capriciile Aliciei, primăvara aceasta va aduce cu ea zile senine ca în rai.

— N-o să îndrăznească să fie altfel, îi spuse Aurelia Drusillei, o nuanţă în vorbele ei sugerând că măcar o dată mama Aliciei s-ar bucura dacă planurile acesteia n-ar reuşi.

Ora de primire a lui Missy la medicul din Sydney fusese stabilită, dar cu o săptămână mai târziu decât speraseră: era un noroc pentru Missy, pentru că în ziua de marţi, când doctorul Hurlingford plănuise ca ea să-l consulte pe specialist, Alicia nu s-a dus, ca de obicei, în oraş. În marţea aceea Alicia fixase primirea obişnuită dinaintea nunţii şi pregătirile pentru ea nu permiteau alte activităţi, nici chiar prezenţa ei la magazinul de pălării de damă. Primirea dinaintea nunţii nu era un eveniment neînsemnat, cu care prilej viitoarea mireasă primea modeste daruri utile în gospodărie, sau o bună ocazie de pălăvrăgeală între fete; era o recepţie oficială în onoarea rudelor Aliciei de parte femeiască, de toate vârstele; era o ocazie pentru ele toate să vadă şi să audă ce se aşteaptă de la ele în Ziua cea Mare. Alicia intenţiona ca în timpul recepţiei să anunţe numele

domnişoarelor de onoare şi să arate schiţele de decor şi materialele pentru petrecerea de nuntă şi pentru decorarea bisericii.

Singura neplăcere veni din partea tatălui şi fraţilor Aliciei care, iritaţi ca niciodată, refuzară net să-i dea vreun ajutor.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Alicia, termină odată, se răsti tatăl ei mânios, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată. Dacă vrei să faci primirea asta înainte de nuntă, fă-o, dar pe noi să ne laşi în pace! Sunt momente când chestiile astea femeieşti sunt o adevărată pacoste, şi recepţia asta e un exemplu.

— Aşa? pufni Alicia mânioasă, trosnindu-i corsetul din toate încheieturile, şi se duse să se plângă mamei ei.

— Mă tem că trebuie să fim foarte prudente acum, draga mea, spuse Aurelia îngrijorată.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu prea ştiu exact, dar s-a întâmplat ceva cu acţiunile Societăţii de îmbuteliere din Byron. Mi se pare că au început să dispară.

— Prostii! spuse Alicia. Acţiunile nu dispar.

— Din familie? Oare asta am vrut să spun? adăugă Aurelia vag. Toate astea mă depăşesc. N-am cap pentru afaceri.

— Willie nu mi-a spus nimic.

— Poate că Willie n-a aflat încă, draga mea. N-a prea avut până acum de-a face cu întreprinderea. De fapt, de-abia şi-a terminat studiile universitare.

Pufnind, Alicia alungă toate gândurile supărătoare şi se duse să dea ordin valetului să nu permită decât cameristelor să servească în saloane, deoarece primirea era numai pentru doamne.

Desigur, Drusilla veni şi o aduse şi pe Missy; sărmana Octavia, deşi dorea neapărat să meargă şi ea, fu obligată în ultimul moment să rămână acasă, gătită cum era, deoarece Aurelia uitase să le trimită trăsura, aşa cum promisese. Drusilla era îmbrăcată în rochia ei cafenie de mătase groasă, fericită la

gândul că nu va mai trebui să expună la încă o nuntă acest echipament care o servise cu credinţă de atâtea ori.

Missy purta rochia ei de olandă cafenie, iar pe cap avea bereta pe care fusese obligată să o poarte în ultimii cincisprezece ani la toate ocaziile în care pălăria era obligatorie, ca şi la biserică, în fiecare duminică. La nuntă vor avea pălării noi, deşi din păcate nu le puteau cumpăra de la *Chez Chapeau Alicia;* cumpăraseră deja materialul de bază de la unchiul Herbert, dar garniturile aveau să fie făcute la Missalonghi.

Alicia arăta splendid într-o rochie de crep de culoarea caisei, garnisită cu broderie bleu lavandă şi cu un buchet de mătase tot bleu lavandă pe umăr. „O, gândi Missy, măcar o dată aş dori să port şi eu o asemenea rochie! Sunt sigură că mi-ar sta bine culoarea asta! Şi tonul acesta de bleu, care bate în violet deschis…”

Peste o sută de doamne fuseseră invitate la recepţie. Se plimbau prin casă în grupuri mici, observând figurile şi surprinzând câte o bârfă. Apoi, la ora patru, s-au aşezat ca găinile pe ouă în sala de bal unde se servea ceaiul, un ceai magnific, cu biscuiţi cu gem şi cremă, *petits fours,* sandvişuri cu castravete, sparanghel, ecleruri, cake cu stafide şi cremă şi alte prăjituri însiropate. Şi ceaiul era la alegere: Darjeeling, Earl Grey, Lapsang, Souchong şi ceai de iasomie!

Prin tradiţie, femeile din clanul Hurlingford erau blonde, înalte şi incapabile să vorbească deschis. Uitându-se la toată adunarea şi ascultând ce vorbesc, Missy îşi dădu seama de adevărul celor de mai sus. Pentru prima dată era invitată la o astfel de primire, probabil pentru că nu ar fi fost politicos să nu o invite când veneau acolo atâtea femei care nu erau rude apropiate. Duminica, la biserică, prezenţa copleşitoare, în masă, a femeilor din clanul Hurlingford era atenuată de prezenţa unui număr aproximativ egal de bărbaţi din acelaşi

clan. Dar aici, în sala de bal a mătuşii Aurelia, formau o majoritate zdrobitoare.

Aerul era îmbâcsit de participii bine plasate, de infinitive excelent îmbinate şi de multe alte delicatese verbale care nu mai erau la modă de cincizeci de ani. Sub splendidul şi delicatul acoperământ al Aureliei, nimeni nu ar fi îndrăznit să folosească forme prescurtate ca, de exemplu, „can't" sau „won't" sau „didn't". Şi, observă Missy, ea era singura brunetă de acolo. O, mai lucea ici-colo câte un şoricel cărunt sau alb, dar părul ei negru lucios era ca o bucată de cărbune într-un câmp de zăpadă; înţelese de ce mama ei îi spusese să nu-şi scoată pălăria. Evident, chiar când un Hurlingford, bărbat sau femeie, se căsătorea cu cineva din afara familiei, îşi alegea un partener sau o parteneră blondă. Tatăl lui Missy fusese blond, dar bunicul ei, după cum spunea Drusilla, fusese negru ca un *dago* din Spania sau din alte părţi, termenul fiind atunci obişnuit şi acceptat de toată lumea.

— Dragele mele Augusta şi Antonia, e sângele saxon din noi, susură Drusilla faţă de surorile pe care le vedea mai rar.

Aurelia se ocupa aproape în exclusivitate de lady Billy, căreia în după-amiaza aceea i se luase calul, nu fără ca ea să protesteze cu tărie. Lady Billy şedea cu o figură complet lipsită de expresie, ca şi cum ar fi fost bolnavă de encefalită, deoarece nu avea fete şi nu o interesau deloc femeile. Şi unele şi altele, luate în masă, o îngrozeau şi o tulburau şi cea mai mare supărare din viaţa ei fusese achiziţia Aliciei Marshall în calitate de viitoare noră. Nedescurajată de faptul că ducea o bătălie pierdută dinainte, lady Billy se opusese cu voce tare logodnei lui Willy cu verişoara lui de-a doua Alicia, declarând că nu vor forma niciodată o pereche potrivită şi nu vor da naştere la o rasă de calitate. Totuşi Sir William (numit şi Billy) îi nesocotea părerile, ca şi ale altora de altfel; o

plăcuse întotdeauna pe Alicia şi era încântat la gândul că în fiecare seară la masă va putea admira părul ei blond deschis, lucios şi figura ei încântătoare. Se hotărâse ca tinerii căsătoriţi să locuiască la Hurlington Lodge cu Sir William şi doamna lui, câteva luni cel puţin; cadoul de nuntă al lui Sir William era pământ de prima calitate, zece pogoane, dar casa construită acolo nu era încă terminată.

Lăsată oarecum singură, Missy se uită în jur, căutând-o pe Una. O găsi pe mătuşa Livilla, dar nici urmă de Una. Ciudat lucru!

— N-o văd pe Una pe-aici, spuse Missy Aliciei, când fermecătoarea făptură trecu uşor. Pe lângă ea cu un surâs strălucitor şi condescendent pe buze.

— Cine? întrebă Alicia, oprindu-se.

— Una – verişoara mătuşii Livilla – care lucrează la bibliotecă.

— Prostuţo, nu există nicio Hurlingford cu numele ăsta în oraşul Byron, spuse Alicia care nu citise niciodată vreo carte, şi se îndepărtă, farmecul ei cuprinzând ca un văl subţire întreaga adunare, ca pojghiţa de gem întinsă pe budincile din şcolile cu internat.

În acest moment, Missy înţelese. Desigur! Una era *divorţată!* Nemaiauzit păcat! Se putea ca mătuşa Livilla să-i fi oferit un adăpost verişoarei ei, dar instinctele ei umanitare nu mergeau atât de departe încât să-i permită verişoarei – verişoarei *divorţate* – să pătrundă în societatea din oraşul Byron. Se pare deci că mătuşa Livilla se hotărâse să nu sufle o vorbă despre Una. Dacă se gândea bine, Una fusese singura sursă de informaţii pentru Missy; de la sosirea Unei, în rarele ocazii când Missy o găsise pe mătuşa Livilla în bibliotecă, aceasta nu rostise niciodată numele Unei, şi nici Missy, care se temea de mătuşa Livilla, nu pomenise de Una.

Drusilla se apropie aferată, urmată de sora ei Cornelia.

— O, ce splendid e totul! exclamă ea, folosind o structură verbală perfectă.

— Foarte, spuse Missy, făcându-le loc pe canapeaua pe care şedea, în spatele unei plante enorme puse într-un ghiveci mare.

Drusilla şi Cornelia se aşezară mulţumite; mâncaseră cel puţin câte una din toate delicatesele oferite la bufet.

— Ce bună! Ce atentă cu toată lumea! Scumpa Alicia! ciripi Cornelia, căreia i se părea un privilegiu faptul că i se permitea să lucreze ca vânzătoare în magazinul Aliciei pentru un salariu de nimic, şi nu îşi dădea seama cu cât cinism profita Alicia de gratitudinea şi devotamentul ei. Înainte ca *Chez Chapeau Alicia* să-şi deschidă porţile, Cornelia lucrase pentru fratele ei Herbert în camera unde se făceau retuşurile, aşa că iluziile ei aveau o explicaţie; Herbert era atât de zgârcit, încât Alicia părea generozitatea personificată. La fel ca Octavia, şi cu acelaşi rezultat, Cornelia îşi vânduse casa şi cele cinci pogoane lui Herbert. În cazul ei, însă, o făcuse pentru a o ajuta pe sora ei Julia să plătească salonul de ceai când îl cumpărase de la Herbert.

— Sst! şopti Drusilla, Alicia vrea să vorbească.

Alicia vorbi, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii scânteind ca două pietre verzi-albastre de acvamarin. Numele celor zece domnişoare de onoare au fost salutate cu strigăte de plăcere şi aplauze; prima domnişoară de onoare leşină de atâta cinste şi a fost nevoie să fie trezită cu săruri de amoniac. După spusele Aliciei, rochiile domnişoarelor de onoare urmau să formeze perechi de câte două în cinci tonuri de roz, de la cel mai deschis până la ciclamen; în felul acesta, când mireasa înveşmântată în alb va sta în faţa altarului, va avea de fiecare parte câte cinci domnişoare de onoare în rochii roz formând un degradeu de la roz deschis, lângă mireasă, până la roz închis mai departe de ea.

— Suntem toate cam de aceeaşi înălţime, toate foarte blonde şi cu siluete asemănătoare, explică Alicia. Cred că efectul va fi remarcabil.

— Nu-i aşa că e o idee minunată? şopti Cornelia, care avusese privilegiul de a lua parte la pregătirile preliminare pentru toată nunta. Trena Aliciei va fi din dantelă de Alençon, de trei metri şi jumătate lungime şi croită în cerc!

— Minunat, suspină Drusilla, amintindu-şi că trena rochiei ei de mireasă fusese de dantelă şi chiar mai lungă, dar hotărî să tacă din gură.

— Am observat că Alicia a ales numai fecioare, spuse Missy pe care o chinuia junghiul din coaste; venise pe jos de la Missalonghi, un drum de şapte mile, şi acum junghiul se înteţea. Nu se făcea să iasă din cameră, dar nici nu mai putea să stea nemişcată şi să nu spună nimic. Ca să uite de durere, începu să vorbească.

— E corect, foarte corect ce a făcut, continuă ea, dar *categoric* şi eu sunt fecioară şi pe mine nu m-a ales.

— Sst! şuieră Drusilla.

— Draga mea Missy, eşti prea mică şi prea neagră, murmură Cornelia, cu părere de rău pentru nepoata ei.

— Am un metru şi şaptezeci în ciorapi, spuse Missy fără a se strădui să vorbească încet. Asta înseamnă să fii mărunt numai în comparaţie cu întreaga colecţie din familie!

— Sst! şuieră iar Drusilla.

Între timp, Alicia trecuse la alt subiect, florile şi informa întreaga asistenţă vrăjită că fiecare buchet va fi format din zeci de orhidee roz aduse în cutii cu gheaţă cu trenul de Brisbane.

— Orhidee! Ce vulgar şi ostentativ! spus Missy tare.

— Sst! şuieră Drusilla disperată.

În aceeaşi clipă Alicia tăcu, nemaiavând ce să adauge.

— E de mirare că-i face atâta plăcere să dezvăluie tot încă de pe acum, spuse Missy fără a se adresa cuiva în particular, dar presupun că-şi închipuie că dacă n-ar face-o, n-ar observa nimeni nici măcar jumătate din detaliile de care e atât de mândră.

Alicia se repezi la ea surâzând, strălucitoare, îmbujorată, cu mâinile pline de schiţe şi eşantioane de mătăsuri.

— Ce păcat că eşti atât de măruntă şi de neagră, Missy, spuse ea dulce. Aş fi dorit să te aleg şi pe tine, dar trebuie să înţelegi că nu eşti deloc potrivită ca domnişoară de onoare.

— Ei bine, eu cred că e păcat că nu eşti şi *tu* neagră şi scundă, spuse Missy la fel de dulce. Cu toate fetele din jurul tău la fel de înalte şi de blonde şi rozul acela în degradeu, o să te confunzi cu tapetul.

Aliciei i se tăie respiraţia, Drusillei şi Corneliei la fel.

Missy se ridică fără grabă şi îşi netezi cutele fustei de olandă cafenie.

— Trebuie să plec acum, ciripi ea. Primirea a fost plăcută, dar complet lipsită de distincţie. De ce trebuie ca toată lumea să ofere aceleaşi feluri de mâncare bine cunoscute? Aş fi preferat nişte sandvişuri cu ou şi curry, ca variaţie.

Plecă înainte ca cele ce o ascultau să-şi revină; când şi-au revenit, Drusilla se străduia să ascundă un surâs şi se făcu că nu aude cererea Aliciei ca Missy să fie chemată înapoi ca să-şi ceară scuze. Alicia să se înveţe minte! De ce nu fusese bună măcar acum, stricând puţin perfecţiunea grupului de domnişoare de onoare incluzând-o şi pe Missy? Uimitor! Dar analiza lui Missy era exactă, Alicia avea să se confunde cu tapetul, sau mai curând cu fundele, buchetele şi draperiile roz şi albe cu care intenţiona să decoreze biserica.

Exact în momentul în care ieşi pe uşa principală, de la Mon Repos, junghiul ascuţit îi tăia respiraţia.

Hotărând că ar fi mai bine să moară decent, ascunsă, Missy părăsi aleea pietruită şi se repezi după colţul casei. Fără îndoială că ideile Aureliei Marshall despre amenajarea unei grădini nu permiteau existenţa vreunui tufiş, erau deci foarte puţine locuri unde Missy se putea cuibări fără să fie descoperită. Cel mai apropiat era un pâlc de rododendroni sub una din ferestrele de la parter, aşa că Missy se târî şi se lungi acolo, cu spatele sprijinit de peretele de cărămidă roşie, în dosul tufelor. Durerea era insuportabilă, totuşi trebuia să o îndure. Închise ochii şi hotărî să nu moară până nu va putea muri în braţele lui John Smith, ca eroina din *Inimă îndurerată.* Ce loc deprimant unde să fii găsit ţeapăn, mort, erau tufele de rododendron ale mătuşii Aurelia!

Nu muri. După un timp durerea se potoli treptat şi ea începu să se mişte. Se auzeau voci în apropiere, şi cum rododendronii erau cam golaşi pentru că fuseseră curăţaţi pentru toamnă, nu voia ca cei ce vorbeau să dea colţul casei şi să o găsească acolo. Se lăsă pe genunchi, apoi încercă să se ridice, îşi dădu seama atunci că vocile se auzeau de la fereastra de deasupra capului ei.

— Aţi mai văzut pălărie mai îngrozitoare? întrebă o voce pe care Missy o recunoscu ca fiind a Laviniei, fiica mai mică a mătuşii Augusta. Bineînţeles, Lavinia era domnişoară de onoare.

— Am văzut-o prea des şi, ca să spun exact, la biserică în fiecare duminică, se auzi vocea aspră a Aliciei. Deşi cred că persoana de sub pălărie e şi mai îngrozitoare.

— E atât de *ştearsă!* adăugă o a treia voce, aparţinând primei domnişoare de onoare, Marcia, fiica mătuşii Antonia. Îţi spun drept, Alicia, îi dai prea multă importanţă spunând că e îngrozitoare. Nulitate e un cuvânt mai potrivit pentru Missy Wright, deşi pălăria, sunt de acord, e îngrozitoare.

— Aici ai dreptate, fu de acord Alicia, pe care o mai durea încă observaţia usturătoare a lui Missy

că se va confunda cu tapetul. Sigur că nu avea dreptate! Totuşi, Alicia simţea că imaginea splendidă a nunţii ei nu o să-i mai placă la fel de mult; Missy îi plasase înţepătura cu mai multă pricepere diabolică decât îşi dădea ea seama.

— Ce ne pasă nouă de Missy Wright? întrebă o altă verişoară, numită Portia.

— Datorită faptului că mama ei este sora preferată a mamei, Portia, mă tem că trebuie să mă gândesc şi la ea, spuse Alicia cu o voce vibrantă. Nu ştiu de ce i-o fi mamei atât de milă de mătuşa Drusilla. Am renunţat la speranţa de a o lecui pe mama de atâta milă. Consider lăudabilă filantropia mamei, dar mărturisesc că încerc să nu fiu niciodată acasă sâmbăta dimineaţa când mătuşica Drusilla vine să se îndoape cu prăjiturile mamei. Doamne, cât poate să mănânce! Mama îi spune bucătăresei să facă două duzini de prăjituri şi când mătuşica Drusilla a plecat s-au dus şi prăjiturile, până la ultima. Alicia începu să râdă. La noi în casă, vizita ei a devenit prilej de glume chiar printre servitori.

— Mi se pare că sunt foarte sărace, nu-i aşa? întrebă Lavinia care la şcoală fusese bună la istorie, aşa că îşi etala cunoştinţele adăugând: M-am întrebat întotdeauna de ce prostimea din Franţa i-a tăiat capul Mariei Antoaneta; oare numai pentru că a spus că dacă n-au pâine să mănânce cozonac? Mi se pare că oricărui sărac i-ar plăcea să mănânce cozonac – vreau să spun că e şi cazul mătuşii Drusie!

— Sunt sărace, spuse Alicia, şi mă tem că aşa vor rămâne, cu Missy drept singura lor speranţă.

Se auzi un râs general.

— Ce păcat că nu poţi închide şi oamenii aşa cum închizi o casă, se auzi altă voce, o verişoară de gradul patru sau cinci, pe nume Junia; dezamăgirea că nu fusese aleasă ca domnişoară de onoare concentrase tot veninul ei înnăscut în una sau două picături mortale.

— În zilele noastre, Junia, suntem prea buni ca să o facem, spuse Alicia. De aceea trebuie să le suportăm pe mătuşica Drusie şi pe mătuşica Octie şi pe verişoară Missy şi pe mătuşica Julie şi pe mătuşica Cornie şi tot restul brigăzii de fete bătrâne şi de văduve. Să luăm, de exemplu, nunta mea. O să strice toată petrecerea! Dar mama spune, pe drept, că trebuie să le invite. Să vedeţi că vor veni primele şi vor pleca ultimele. Aţi observat cum apar coşurile şi furunculele exact când nu trebuie? Totuşi mama a avut o inspiraţie fericită care ne va scuti de oribilele lor rochii cafenii. Mi-a cumpărat lenjeria de la mătuşa Drusie pe două sute de lire. Trebuie să recunosc că lucrurile sunt foarte frumoase şi fine, aşa că mama n-a cheltuit banii degeaba. Feţe de pernă brodate care se încheie cu nasturi mici, fiecare nasture brodat şi el cu un boboc de trandafir! Sunt foarte frumoase! Planul mamei i-a reuşit pentru că unchiul Herbert i-a şoptit că Missy s-a dus şi a cumpărat trei lungimi de rochie – violet pentru mătuşica Drusie şi albastru pentru mătuşica Octavia. Ghiciţi ce culoare pentru verişoara Missy?

— Cafeniu! răspunseră toate în cor şi apoi se auzi o furtună de râsete.

— Am o idee, exclamă Lavinia când râsetele încetară. De ce nu-i dai lui Missy una din rochiile tale pe care nu le mai porţi, de o culoare care să-i vină bine?

— Nu i-aş da nici moartă, spuse Alicia cu dispreţ. Îţi închipui sacul ăsta de oase negru ca tăciunele îmbrăcat cu una din rochiile mele frumoase? De ce nu-i oferi tu. Una din vechiturile tale dacă ţii atât de mult?

— Nu sunt bogată ca tine, spuse Lavinia înţepată, de aia nu-i dau! Dacă te irită atât de mult aspectul ei, mai gândeşte-te. Tu porţi o mulţime de rochii de culoarea chihlimbarului, a aurului vechi sau caisei. Cred că tonurile astea i-ar sta bine lui Missy.

Acum Missy reuşi să iasă de sub rododendroni şi se târî în patru labe până ajunse pe potecă şi mai departe, până se depărta de fereastră. Se ridică apoi în picioare şi o luă la fugă. Lacrimile i se prelingeau pe faţă, dar nu se opri să le şteargă. Era prea furioasă ca să-i mai pese cine ar putea să o vadă.

Nu se gândise că ar putea să o doară orice s-ar fi spus despre ea. De mii de ori catalogase în minte cuvintele de dispreţ sau milă pe care le-ar fi putut spune cineva la adresa ei. Şi de fapt nici nu o dureau. Ceea ce o durea în suflet erau lucrurile îngrozitoare pe care Alicia şi prietenele ei le spuseseră despre mama ei şi despre toate acele sărmane mătuşi nemăritate, atât de cumsecade, de cinstite şi de harnice, atât de recunoscătoare pentru orice atenţie li se acorda, totuşi atât de mândre încât n-ar fi acceptat nimic de milă. Cum îndrăznea Alicia să vorbească cu atâta cruzime, cu atâta neîndurare de femeile acelea demne de admiraţie! Cum s-ar simţi ea, Alicia, dacă s-ar afla în aceeaşi situaţie?!

În timp ce traversa în grabă oraşul simţind iar junghiul în coaste, Missy se ruga în minte ca biblioteca să fie deschisă, pentru că Una era de serviciu. Cât de mult avea nevoie de Una în seara aceea. Dar biblioteca era în întuneric şi o plăcuţă pe uşă anunţa simplu ÎNCHIS.

Octavia era în bucătărie, îmbrăcată din nou în hainele de lucru, iar mâncarea pentru masa de seară fierbea încet într-o oală pe plită. O tocană. Mâinile diforme se mişcau harnic, tricotând un şal fin ca pânza de păianjen, cadou de nuntă pentru nerecunoscătoarea Alicia.

— A, exclamă ea lăsând lucrul la o parte când intră Missy, te-ai distrat bine, draga mea? Mama e cu tine?

— Nu m-am distrat deloc, aşa că am plecat înaintea mamei, spuse Missy scurt. Luă apoi găleata pentru lapte şi ieşi afară.

Vaca aştepta răbdătoare să intre în grajd; Missy întinse mâna să mângâie botul catifelat şi negru şi se uită în ochii ei mari şi blânzi.

— Untişor, eşti *mult* mai drăguţă decât Alicia, şi nu înţeleg deloc de ce e o insultă de neiertat să-i spui unei femei că e vacă. De acum încolo o să le zic „Alicia" femeilor cărora alţii le zic vaci, îi spuse Missy în timp ce o ducea în staul unde vaca intră singură în boxa în care o mulgea. Untişor era foarte uşor de muls, nu se împotrivea deloc, nu se plângea dacă mâinile lui Missy erau reci, aşa cum erau de multe ori. De aceea laptele ei era aşa de bun; vacile bune dau întotdeauna lapte bun.

Când Missy se întoarse, Drusilla sosise deja acasă. De obicei turna cea mai mare parte din lapte în vasele mari care stăteau tot timpul în partea umbrită a verandei din spatele casei; în timp ce turna, o auzi pe mama ei desfătând-o plină de entuziasm pe Octavia cu descrierea completă a recepţiei dată de Alicia.

— Mă bucur că măcar una din voi a petrecut bine, spuse Octavia. Tot ce am putut scoate de la Missy a fost că nu s-a distrat deloc. Cred că tot necazul vine de la faptul că nu are prieteni.

— Adevărat, şi nimănui nu-i pare mai rău decât mie. Dar moartea dragului Eustace a lipsit-o pe Missy de fraţi şi surori şi casa noastră e atât de departe de oraş că nimeni nu vrea să vină să ne viziteze.

Missy aştepta ca maică-sa să-i dea în vileag păcatele, dar aceasta nu făcu nicio aluzie la ele. Revenindu-i curajul, intră în casă. De când cu boala de inimă, îi era mult mai uşor să se impună şi, după cât se pare, şi mamei îi era mai uşor să accepte semnele ei de independenţă. Numai că nu boala era cauza schimbării ei, ci Una. Da, totul pornea de la Una, de când venise ea în oraş, de la caracterul ei deschis, sinceritatea ei, refuzul ei de a se lăsa călcată în picioare. Una i-ar fi spus unui tâmpit îngâmfat ca James Hurlingford că îi dă un

picior în fund; Una, dacă ar fi vrut, i-ar fi spus vreo două Aliciei ca să nu le uite niciodată. Una ar fi ştiut cum să oblige pe toată lumea să o trateze cu respect. Şi toate astea se lipiseră cumva de o elevă ca Missy Wright.

Când Missy intră, Drusilla sări în sus radioasă.

— Missy, n-ai să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat! exclamă ea, întinzând mâna după scaunul pe care şezuse şi ridicând o cutie mare de jos. Când plecam de la petrecere, Alicia a venit şi mi-a dat asta pentru tine, ca să o porţi la nunta ei. M-a asigurat că nuanţa o să-ţi vină foarte bine, deşi mărturisesc că eu n-aş fi crezut niciodată. Priveşte!

Missy rămase ca de piatră în timp ce mama ei scotoci în cutie şi scoase la iveală un maldăr de organdi ţeapăn şi mototolit pe care îl scutură bine şi îl întinse lui Missy care îl privi uluită. O rochie minunată, caramel deschis, nici bronz, nici galbenă şi nici chihlimbarie; un cunoscător ar fi văzut imediat că fusta cu volănaşe şi decolteul nu mai erau la modă de cel puţin cinci sau şase ani, dar chiar aşa, era o rochie minunată şi cu câteva schimbări i-ar fi venit foarte bine lui Missy.

— Şi pălăria, uită-te la pălărie! chiţăi Drusilla scoţând din cutie o imensă roată de car de pai caramel deschis şi potrivind grămezile de prost gust de organdi la culoare. Ai văzut vreodată pălărie mai frumoasă? O, draga mea Missy, am să-ţi cumpăr şi o pereche de pantofi, oricât de nepractici ar fi!

Missy reuşi să se mişte; făcu un pas înainte, cu mâinile întinse ca să primească darul Aliciei şi mama ei i le puse în braţe.

— Am să mă îmbrac cu rochia mea cea nouă de satin cafeniu şi am să port pălăria făcută de mine şi ghetele mele solide! spuse Missy printre dinţi şi ieşi repede pe uşa din dos, organdiul umflându-se în valuri în jurul ei ca înotătoarele unui imens castravete de mare.

Nu era încă întuneric; alergând spre grajd, auzi strigătele disperate ale mamei şi mătuşii undeva în spatele ei, dar până să o ajungă era prea târziu. Rochia şi pălăria zăceau călcate în picioare, stricate, în murdăria din boxa unde mulgea vacile, şi Missy, cu o lopată în mână, acoperea de zor cadoul Aliciei cu toată balega găsită în boxă.

Drusilla era jignită la culme.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut, Missy? Măcar o dată în viaţa ta ai fi avut ocazia să arăţi ca o femeie elegantă!

Missy sprijini lopata de perete şi îşi şterse amândouă mâinile, pe deplin satisfăcută.

— Dumneata mai ales, mamă, ar trebui să înţelegi cum am putut, spuse ea. Nimeni nu e mai mândru ca dumneata, nimeni din câtă lume cunosc nu e capabil să interpreteze darul făcut cu cea mai bună intenţie drept o pomană deghizată. De ce îmi refuzi mie atunci partea mea de mândrie? Ai fi acceptat darul pentru dumneata? De ce atunci l-ai acceptat pentru mine? Crezi oare cu adevărat ca Alicia mi l-a dat ca să-mi facă plăcere? Sigur că nu! Alicia vrea neapărat ca nunta ei să fie perfectă, până la ultimul invitat, şi eu, eu i-am *stricat-o!* Aşa că s-a hotărât să facă din coadă de câine sită de mătase, adică din mine Missy Wright. Mulţumesc foarte mult, dar prefer să fiu coadă de câine aşa urâtă cum sunt decât să mă transforme ea în sită de mătase! Şi aşa am să-i spun!

Şi aşa i-a şi spus chiar a doua zi. Deşi Drusilla se furişase afară în toiul nopţii, înarmată cu o lampă, rochia şi pălăria dispăruseră de la locul cu pricina şi nu le-a mai văzut niciodată; nici n-a mai aflat ce se întâmplase cu ele, pentru că nimeni din cei care ştiau nu s-a gândit să-i spună, atât de zguduitoare au fost evenimentele care s-au petrecut în dimineaţa aceea memorabilă de vineri în casa familiei Marshall.

Missy se prezentă la uşa principală la Mon Repos pe la zece dimineaţa, ducând cu greu un

pachet mare şi foarte bine legat, pe care îl ţinea cu multă grijă de sfoară. Dacă valetul ar fi ştiut de consternarea care domnea deja în salonul cel mic, nu se ştie dacă Missy ar fi fost lăsată să intre. Din fericire, valetul nu ştia nimic, aşa că şi-a adus şi el o modestă contribuţie la atmosfera de dezastru general.

Salonul cel mic, nu prea mic de fapt, era totuşi plin de lume importantă când Missy intră sfioasă pe uşă, ţinând pachetul de sfoară. Mătuşa Aurelia era acolo, şi unchiul Edmund şi Alicia şi Ted şi Randolph, şi al treilea Sir William şi fiul şi moştenitorul său, micul Willie; lady Billy nu era acolo, deoarece asista o iapă care făta.

— Nu înţeleg ce se întâmplă! spuse Edmund Marshall când Missy îi zâmbi valetului, înaintă un pas şi făcu un gest care arăta că se va anunţa singură imediat ce va fi posibil. Nu înţeleg deloc! Cum au putut să ne scape atâtea acţiuni? *Cum?* Şi cine dracu le-a vândut şi cine dracu le-a cumpărat?

— După cum spun agenţii mei, spuse al treilea Sir William, toate acţiunile care nu erau în posesia unui Hurlingford au fost cumpărate la un preţ mult mai mare decât valoarea lor reală şi apoi misteriosul cumpărător a început să dea năvală în acţiunile deţinute de membrii familiei. Cum, când sau de ce, nu ştiu, dar a reuşit să descopere pe cei din familia noastră care au nevoie de bani şi pe toţi cei care nu au legături cu oraşul Byron şi le-a făcut oferte pe care niciunul nu le-a putut refuza.

— E ridicol! exclamă Ted. N-are cum să compenseze cheltuielile făcute cumpărând acţiunile la aşa preţ. Vreau să spun că Societatea de Îmbuteliere Byron este o întreprindere destul de rentabilă, dar aici nu scoatem aur din pământ sau elixirul vieţii. Totuşi preţurile pe care le plăteşte sunt cele pe care le-ar plăti un speculant dacă i s-ar fi vândut un pont sigur că pământul e aici aur curat.

— Sunt de acord, zise Sir William, dar nu-ţi pot da un răspuns pur şi simplu pentru că nu-l ştiu.

— Suntem în minoritate ca acţionari, unchiule Billy, asta vrei să spui? întrebă Alicia care cunoştea foarte bine practicile şi terminologia din lumea oamenilor de afaceri, şi care deţinea ea însăşi un număr important de acţiuni ale Societăţii de Îmbuteliere Byron, deoarece *Chez Chapeau Alicia* îi adusese bani, nu glumă şi lăcomia ei o făcuse să se lase tentată de domeniul mai sigur al speculaţiilor băneşti.

— Doamne fereşte, nu, nu încă! exclamă Sir William, apoi mai puţin sigur, adăugă: Totuşi, recunosc că situaţia va deveni precară dacă nu vom putea opri scurgerea de acţiuni sau dacă nu vom cumpăra noi mai multe.

— Nu mai sunt oare acţionari în Byron pe care să-i contactăm noi întâi? întrebă Randolph.

— Sunt câţiva Hurlingford, mai ales după mamă, şi vreo două, trei fete bătrâne care din întâmplare au moştenit acţiuni la care nu prea avea dreptul. Natural că nu li s-au plătit niciodată dividende.

— Cum ai reuşit asta, unchiule Billy? întrebă Randolph.

Sir William chicoti.

— Ce ştiu proastele astea bătrâne ca Julia şi Cornelia şi Octavia? N-au vrut să creadă că au ceva de valoare şi ca să nu le plătesc dividende le-am spus că acţiunile lor n-au nicio valoare, pentru că aparţin de drept lui Maxwell şi Herbert. Şi decât să fac atâta caz, le-am spus că pot să repare greşeala lăsând moştenire acţiunile fiilor lui Maxwell şi Herbert.

— Inteligent lucrat! spuse Alicia cu admiraţie.

Sir William îi aruncă o privire libidinoasă. Alicia începea să-şi pună în sine întrebarea dacă va fi uşor să-l ţină pe unchiul Billy la distanţă după ce se va mărita şi se va muta la Hurlingford Lodge – dar lăsă răspunsul pentru mai târziu.

— Va trebui să punem mâna pe acţiunile fetelor bătrâne acum, spuse Edmund Marshall încruntat, deşi, Billy, sincer să fiu, trebuie să recunosc că nu ştiu cum am să fac rost de bani gheaţă. Va trebui să reduc drastic cheltuielile, un lucru neplăcut pentru familie, acum, cu nunta Aliciei.

— Sunt în aceeaşi situaţie, dragul meu, spuse Sir William, cuvintele rămânându-i parcă în gât. Toată panica asta, fir-ar să fie, din cauza războiului din Europa! Tot felul de zvonuri!

— De ce să *cumpărăm* acţiunile? întrebă Alicia cu o nuanţă de dispreţ în voce pentru stupiditatea lor. Tot ce aveţi de făcut este să vă duceţi la mătuşica Julia şi la mătuşica Cornie şi la mătuşica Octie şi să le *cereţi!* Vi le vor da fără să murmure!

— În regulă, putem să o facem cu toate cele trei şi cu Drusilla, cred. Ce i-a venit lui Malcolm Hurlingford să lase acţiunile fiicelor sale, vă întreb? A ţinut prea mult la ele. Slavă Domnului că Maxwell şi Herbert nu seamănă tatălui lor în privinţa asta.

Sir William oftă nerăbdător.

— În ce belea am intrat! Chiar dacă, aşa cum spune Alicia, bătrânele ne vor da acţiunile fără să murmure, mai avem de-a face cu tot felul de neisprăviţi pe jumătate Hurlingford care cu siguranţă vor refuza să renunţe la acţiunile lor pe gratis. O, o să ne descurcăm, nu mă îndoiesc, atâta timp cât nu vor afla de misteriosul cumpărător. Pentru că noi nu putem oferi preţurile lui.

— Ce putem vinde mai repede ca să facem rost de bani lichizi? întrebă Alicia clar.

Toţi îşi întoarseră plivirile spre ea, şi Missy, pe care nu o observaseră încă, se depărta pe furiş din uşă (unde rochia ei cafenie o făcuse invizibilă) şi se ascunse într-un loc mai sigur, după unul din palmierii pe care mătuşa Aurelia îi răspândise, în ghivece mari, prin frumoasa ei reşedinţă.

— Putem începe dracului cu caii lui lady Billy, spuse Sir William cu satisfacţie.

— Bijuteriile mele, spuse Aurelia cu toată hotărârea.

— Şi bijuteriile mele, adăugă Alicia, uitându-se urât la mama ei care i-o luase înainte.

— Problema e, spuse Edmund, că misteriosul cumpărător, oricine ar fi el – sau ei – pare să ştie cine are acţiuni la Societatea de Îmbuteliere Byron mai bine ca noi, care suntem consiliul de administraţie! Când am cercetat lista acţionarilor, am constatat că în multe cazuri acţiunile au trecut în alte mâini, fii sau nepoţi probabil, dar totuşi în mâini străine. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că *un Hurlingford* ar renunţa cu iscălitură în regulă la dreptul pe care îl are prin naştere.

— Se schimbă timpurile, suspină Aurelia; când eram eu fată, clanul Hurlingford era o adevărată legendă. În ziua de azi, se pare că tinerii Hurlingford nu dau un ban pe familie.

— Au fost răsfăţaţi, spuse Sir William. Îşi drese glasul, pocni din palme şi adăugă cu toată hotărârea: În regulă, propun să lăsăm lucrurile cum sunt, acum, la sfârşit de săptămână, şi luni să începem să facem rost de bani gheaţă.

— Cine o să vorbească cu mătuşile? întrebă Ted.

— Alicia, spuse Sir William pe loc, numai că va trebui să o facă ceva mai aproape de nuntă, cred eu. În felul acesta o să le păcălească lăsându-le să creadă că îi dau un cadou de nuntă.

— Nu o să le abordeze între timp misteriosul cumpărător? întrebă Ted, care întotdeauna avea grijă de toate, aşa că era natural să devină contabil.

— De un lucru poţi să fii absolut sigur, Ted, şi anume că nici uneia din găinile alea bătrâne n-o să-i treacă prin cap să se despartă de ceva care aparţine familiei Hurlingford fără să mă întrebe mai întâi pe mine sau pe Herbert. Chiar dacă cumpărătorul le-ar oferi o avere, tot vor insista să mă consulte mai întâi pe mine sau pe Herbert. Sir William era atât de sigur de ce spunea, încât surâdea vorbind.

Profitând de zăpăceala generală, când toţi cei din cameră, îngrijoraţi şi iritaţi cum erau, căutau să păşească o modalitate de a termina mai repede întrevederea, Missy se strecură pe uşă afară şi intră din nou cu zgomot. Toţi o observară imediat, niciunul nu părea încântat să o vadă.

— Ce vrei? întrebă Alicia nepoliticos.

— Am venit ca să-ţi arăt ce impresie mi-a făcut filantropia ta, Alicia, şi ca să-ţi spun că am să vin la nuntă într-o rochie cafenie aşa cum port eu, spuse Missy traversând camera şi trântind pachetul pe masă în faţa Aliciei. Na, ia-l! Mulţumesc, deşi n-ar trebui.

Alicia se uită lung la ea, aşa cum s-ar fi uitat la o murdărie de câine pe care ar fi fost gata să calce.

— Fă cum vrei!

— Aşa am să fac de acum înainte. Ridică ochii şi se uită zâmbind ştrengăreşte la Alicia care era mult mai înaltă ca ea (pretindea că are un metru şi şaptezeci şi cinci, când în realitate avea un metru optzeci şi doi). Hai. Alicia, deschide-l! Am vopsit-o în cafeniu special pentru tine.

— Ce-ai făcut?

Alicia încercă fără succes să desfacă sfoara, aşa că Randolph îi veni în ajutor cu briceagul. După ce tăie sfoara, desfăcu uşor ambalajul, scoţând la iveală frumoasa rochie de organdi şi pălăria superbă mânjite bine cu ceea ce părea să fie şi mirosea a balegă de vacă şi murdărie de porc, proaspete, moi şi sănătoase.

Alicia scoase un strigăt de groază care se transformă treptat într-un ţipăt prelung şi ascuţit, fugi apoi de la masă, în timp ce mama, tatăl, fraţii, unchiul şi logodnicul ei se îmbulziră în jurul mesei ca să vadă.

— Scârbă dezgustătoare ce eşti! ţipă ea la Missy care o privea radioasă.

— Nu sunt aşa ceva! i-o întoarse Missy satisfăcută.

— Eşti mai rău ca o scârbă! Ai noroc că sunt prea bine crescută ca să-ţi spun exact ce cred eu despre tine! şuieră Alicia, neştiind de fapt ce o înfiorase mai mult – fapta sau autorul ei.

— Ei bine, tu n-ai acest noroc. Eu nu sunt bine crescută şi am să-ţi spun exact ce cred despre tine, Alicia. N-am decât trei zile mai mult ca tine, aşa că eşti mai aproape de treizeci şi patru de ani decât de treizeci şi trei. Faci pe tinerica, oaie deghizată în mieluşea, gata să te măriţi cu un bărbat care n-are decât *jumătate* din vârsta ta! Te-ai potrivi mai bine cu tatăl lui! Furi cu sânge rece un copil din leagăn! De când Montgomery Massey a murit înainte ca tu să-l târăşti la altar – scăpând astfel de o soartă mai rea decât moartea – n-ai mai găsit pe nimeni pe care să pui mâna. Şi ai pus ochii pe bietul Willie, copilaş cu bucle de fată, care se juca cu cercul îmbrăcat în costum de marinar, şi ai hotărât să devii Lady Willie într-o zi. Sunt sigură că dacă lucrurile ar fi stat altfel, ai fi fost fericită să fii Lady Billy – mai fericită poate, pentru că ai fi avut şi titlul. Îţi admir tupeul, Alicia, dar pe tine nu te admir. Şi-mi pare rău de micul Willie, care o să ducă o viaţă ca vai de lume, veşnic motiv de ceartă între soţie şi mamă.

Obiectul milei ei rămăsese, ca şi restul familiei, uitându-se cu gura căscată la Missy, ca şi cum ar fi sărit goală puşcă dintr-un tort gigantic şi ar fi început să danseze can-can. Aurelia făcuse o criză de isterie, dar, hipnotizaţi de cele ce vedeau şi auzeau, nimeni nu o observă.

Sir William îşi reveni primul.

— Ieşi afară! urlă el.

— Imediat, spuse Missy, satisfăcută.

— N-am să ţi-o iert niciodată! strigă Alicia. Cum ai îndrăznit? Cum ai îndrăznit să faci aşa ceva?

— Du-te dracului cu fundul tău cu tot, că e destul de mare, spuse Missy râzând şi ieşi pe uşă.

Asta a fost ultima picătură care varsă paharul, cum spune proverbul. Alicia se înţepeni brusc, gemu, apoi scoase un ţipăt şi căzu cu zgomot la pământ, lângă mama ei.

O, cât de mulţumită se simţea! Dar cum cobora pe George Street care ducea la strada principală din Byron, satisfacţia lui Missy dispăru. Faţă de subiectul discutat în timpul prezenţei ei neobservate în salon, prezentarea îmbrăcămintei terfelite a Aliciei era un nimic. Sărmanele femei! Missy ştia tot atât de puţin despre lumea afacerilor ca şi mama şi mătuşile ei, dar era destul de ageră ca să înţeleagă sensul celor spuse de Sir William. Ştia de existenţa acţiunilor, pentru că Drusilla le păstra pe ale ei, împreună cu ale Octaviei, în cutia de metal din şifonier, în care se aflau şi actele de proprietate ale casei şi ale celor cinci pogoane de pământ. Avea fiecare câte zece acţiuni, douăzeci în total, ceea ce însemna că mătuşa Cornelia şi mătuşa Julia aveau probabil şi ele câte zece acţiuni fiecare. Dividende? Era evident un fel de plată periodică, o parte din veniturile societăţii.

Rudele ei dinspre partea bărbătească erau vrednice de dispreţuit. Sir William – ţinea neapărat să continue politica condamnabilă a primului Sir William pentru ca nefericitele femei din familia lui, care făceau economii la sânge în sărăcia lor chinuitoare, dar cu lustru, să nu se bucure şi ele de profitul ce le-ar fi revenit de drept de pe urma îmbutelierii apei minerale, care era de fapt un dar de la Dumnezeu, nu din partea bărbaţilor din familia Hurlingford. Unchiul Maxwell – hoţ adevărat, care deşi avea o avere imensă, fura ouăle şi untul şi produsele din livada rudelor sale sărace, pentru că reuşise să le facă să creadă că dacă ar fi vândut altcuiva produsele lor, ar fi comis un act de trădare de neiertat. Unchiul Herbert – cumpărase pe mai nimica multe din casele şi pământurile lor, prin acelaşi procedeu de intimidare. Numai că acesta era şi mai rău, pentru că le fura şi puţinul pe

care îl plătea, spunând victimelor sale că investiţiile, menite să le sporească puţinul ce-l aveau, nu aduceau niciun venit.

Dar nu numai bărbaţii meritau dispreţul, se gândea Missy, dispusă să fie corectă în critica ei. Dacă Aurelia, Augusta şi Antonia, care se căsătoriseră cu soţi bogaţi, ar fi insistat pe lângă ei, poate că ar fi putut schimba lucrurile, pentru că şi cel mai neîndurător tiran e vulnerabil şi poate fi convins de soţia lui.

Ei bine, trebuie să facă ceva! Dar ce? Missy gândi să povestească tot ce s-a întâmplat când va ajunge acasă, apoi îşi dădu seama că nu vor crede şi, chiar dacă o vor crede, până la urmă şi mama ei şi mătuşile se vor lăsa convinse să renunţe la ce li se cuvenea de drept. Trebuia să facă ceva, şi repede, înainte ca Alicia să vină să pună mâna pe acţiuni, pentru că era în stare să o facă.

Biblioteca era deschisă în ziua aceea; Missy se uită pe fereastră, aşteptându-se să vadă silueta ţeapănă a mătuşii Livilla la birou. În locul ei însă era Una, aşa că se întoarse din drum şi intră.

— Missy! Ce plăcere! Nu mă aşteptam să te văd azi, draga mea, spuse Una zâmbind ca şi cum ar fi fost o plăcere să vadă „sacul cu oase şi scârba” familiei.

— Sunt atât de supărată! se plânse Missy, făcându-şi vânt cu mâna, şi se aşeză pe scaunul tare pus la dispoziţia celor ce veneau să răsfoiască vreo carte.

— Ce s-a întâmplat?

Dându-şi seama brusc că nu poate expune mica colectivitate de rude apropiate dispreţului unei persoane înrudite de departe cu ramura din Byron a clanului, cum era Una, Missy recurse la un compromis:

— O, mai nimic!

Una nu încercă să afle mai mult. Dădu din cap şi zâmbi, pielea ei, părul şi unghiile iradiind o

strălucire, o lumină, un nimb care domoli mânia lui Missy.

— Ce-ai zice de o ceaşcă de ceai înaintea drumului lung până acasă? o întrebă Una ridicându-se.

O ceaşcă de ceai luă proporţiile unui elixir dătător de viaţă.

— Da, mulţumesc! spuse Missy din toată inima.

Una dispăru în spatele ultimului raft cu cărţi, unde, într-o nişă, se aflau toate cele necesare pentru pregătirea ceaiului; nu exista toaletă, aşa era regula în magazinele din oraş, toată lumea trebuia să folosească toaletele din Stabilimentul de băi din Byron, şi asta cât mai repede.

În timp ce aştepta ceaiul, lui Missy îi veni ideea să se uite prin romane; se duse deci până în fundul camerei şi se strecură după raftul de care era lipit biroul mătuşii Livilla. Plimbându-şi privirea pe birou, dădu peste un teanc de hârtii care i se părură cunoscute; era un pachet de acţiuni ale Societăţii de îmbuteliere Byron.

Apăru şi Una.

— Am pus ceainicul să fiarbă, dar mai durează pe maşina asta de spirt. Urmări privirea lui Missy, apoi se uită din nou la ea. Nu-i aşa că e grozav? întrebă ea.

— Ce?

— Banii care se oferă pentru acţiunile Societăţii de îmbuteliere Byron. Zece lire bucata! Aşa ceva nu s-a mai auzit! Wallace avea câteva acţiuni de-ale mele şi, când ne-am despărţit, mi le-a dat înapoi – a spus că nu mai vrea să aibă nimic care să-i amintească de familia Hurlingford. N-am decât zece acţiuni, dar mi-ar prinde bine vreo sută de lire. Şi, rămâne între noi, mătuşica Livie e cam strâmtorată, aşa că am convins-o să-mi dea cele douăzeci de acţiuni ale ei să le vând odată cu ale mele.

— Cum de a făcut mătuşa Livilla rost de acţiuni?

— I le-a dat Richard când n-a putut să-i plătească în numerar datoria făcută la ea când a avut nevoie acută de bani. Bietul Richard! Nu pariază niciodată pe calul câştigător. Şi ea ţine neapărat să i se plătească datoriile chiar dacă datornicul e propriul ei fiu. Aşa că i-a trecut pe numele ei câteva din acţiunile lui şi i-a închis gura.

— Mai are şi altele?

— Sigur că da. Nu e el un Hurlingford, draga mea? Dar se poate să le fi vândut pe toate, pentru că el mi-a făcut legătura cu cumpărătorul. Adevărată mană cerească!

— Cum poţi vinde acţiunile altcuiva?

— Cu procură. Uite! Una îi arătă un formular de hârtie concept. Se găseşte la papetărie, ca şi formularele pentru testamente. Completezi formularul cu toate detaliile, îl semnezi şi îl semnează şi persoana care îţi dă împuternicirea să acţionezi în numele ei, şi mai semnează cineva ca martor.

— Înţeleg, spuse Missy, uitând de romane, şi se aşează pe scaun. Spune-mi, Una, ai adresa cuiva care cumpără acţiuni ale Societăţii de îmbuteliere Byron?

— Am, draga mea, dar eu mă duc în persoană cu tot bagajul la Sydney, luni, ca să le vând; e mai sigur. De aceea sunt la bibliotecă azi, ca să fiu liberă luni.

Se ridică şi se duse să prepare ceaiul.

Missy se gândi bine. De ce n-ar putea să încerce şi ea, Missy, să pună mâna pe acţiunile mătuşilor înainte ca Alicia să vină să le ceară? De ce să o înfrângă Alicia, când, în singura ciocnire dintre ele, Alicia fusese învinsă?

Până să se întoarcă Una cu ceaiul, Missy se hotărâse.

— O, mulţumesc, spuse ea recunoscătoare. Una, trebuie neapărat să te duci la Sydney luni? Nu te-ai putea duce marţi?

— Ba cred că da.

— Am oră la un specialist pe strada Macquarie marţi dimineaţa, îi explică Missy precaută. Trebuia să mă duc cu Alicia, dar… nu cred să mai vrea să meargă cu mine. S-ar putea să am câteva acţiuni de vânzare şi mi-ar fi mai uşor dacă aş merge cu tine. N-am fost la Sydney decât de vreo două ori, în copilărie, aşa că nu cunosc oraşul.

— O, ce bine! Marţi atunci.

Una începu să sclipească, atâta lumină izvora din ea.

— Îmi pare rău, dar cred că trebuie să te mai rog ceva.

— Desigur, dragă, ce?

— Vrei să te duci alături la papetărie şi să-mi cumperi patru formulare de procură? Dacă mă duc eu, unchiul Septimus o să vrea să ştie de ce am nevoie de ele şi se va duce imediat să-i spună unchiului Billy sau unchiului Maxwell sau unchiului Herbert şi – ei bine, nu vreau ca ei să afle.

— Mă duc imediat ce-mi termin ceaiul, iar tu să ai grijă de bibliotecă.

De asemenea stabiliră ca Una să vină la Missalonghi duminică după-amiază la ora cinci, să semneze ca martoră. Din fericire, de data aceasta Missy avea punguţa cu bani la ea şi, tot din fericire, cu doi şilingi în ea; formularele erau scumpe, cosi au doi penny unul.

— Mulţumesc, spuse Missy, punând bine formularele împăturite în sacoşa pentru cumpărături.

Se hotărâse să ia şi nişte cărţi.

— Doamne! exclamă Una uitându-se la titluri, eşti sigură că vrei *Inimă Îndurerată?* Nu mi-ai spus că ai citit-o de două ori săptămâna trecută?

— Da, dar vreau să o citesc din nou.

Inimă îndurerată dispăru în sacoşă, lângă formulare.

— Ne vedem duminică la Missalonghi şi să n-ai grijă, mătuşa Livie îmi împrumută întotdeauna

calul şi trăsurica ei, spuse Una, conducând-o pe Missy până la uşă, unde o sărută uşor pe obrazul neobişnuit cu aşa ceva. Fruntea sus, fetiţo, ai să reuşeşti, spuse ea şi o petrecu afară pe uşă.

— Mamă, spuse Missy seara, în timp ce şedea împreună cu Drusilla şi Octavia în bucătăria caldă, mai ai acţiunile acelea pe care bunicul ţi le-a lăsat prin testament ţie şi mătuşii Octavia?

Drusilla ridică privirea de pe broderia cu mărgele şi se uită prudentă la ea; deşi schimbase ea însăşi ordinea în casă, îi venea încă destul de greu să accepte faptul că nu mai era stăpâna absolută. Învăţase foarte repede să distingă felul subtil, indirect în care Missy aborda vreo problemă, aşa că ştia că pluteşte ceva în aer.

— Da, le mai am, spuse ea.

Missy lăsă lucrul în poală şi se uită serioasă la mama ei.

— Mamă. Ai încredere în mine?

Drusilla clipi din ochi.

— Sigur că am!

— Cât costă o maşină de cusut nouă Singer?

— Să-ţi spun drept, nu ştiu, dar îmi închipui că cel puţin douăzeci sau treizeci de lire, poate mult mai mult.

— Dacă ai mai avea încă o sută de lire pe lângă cele două sute pe care mătuşa Aurelia ţi le-a plătit pentru lenjeria Aliciei, ţi-ai cumpăra o maşină de cusut Singer?

— M-ar tenta să o fac.

— Atunci, dă-mi acţiunile şi lasă-mă să ţi le vând. Pot să iau zece lire pe acţiune la Sydney.

Drusilla şi Octavia lăsară lucrul.

— Dragă Missy, n-au nicio valoare, spuse Octavia blând.

— Nu, nu sunt fără valoare, spuse Missy, v-au înşelat unchiul Herbert şi ceilalţi. Ar fi trebuit să vă plătească dividende pentru ele, pentru că Societatea de îmbuteliere Byron e o întreprindere prosperă.

— Nu, n-ai dreptate! insistă Octavia dând din cap.

— Ba am. Dacă voi două şi mătuşa Cornelia şi mătuşa Iulia v-aţi fi dus cu ani în urmă la un avocat din Sydney, aţi fi mult mai bogate azi, ăsta-i adevărul.

— Nu puteam să facem aşa ceva pe ascuns, Missy, spuse Octavia, n-ar fi fost cinstit faţă de el, ar fi fost un abuz de încredere. Ei au mai multă experienţă ca noi, au grijă de noi, au grijă să nu ni se întâmple nimic rău. Şi fac parte din familie!

— Lasă că ştiu eu! rosti Missy printre dinţi. Mătuşă Octavia, bărbaţii din familie au profitat de faptul că sunt rudele noastre de când există familia Hurlingford! Se *folosesc* de voi! Vă exploatează! Ne-a dat vreodată unchiul Maxwell un preţ bun pentru produsele noastre? Spuneţi cinstit, înghiţiţi poveştile lui despre ghinionul pe care-l are la piaţă, unde îl înşală toţi, aşa că nu poate să ne plătească mai mult? E bogat ca un Cresus! Şi spune-ţi-mi, când aţi avut vreodată o dovadă că unchiul Herbert v-a pierdut banii în investiţii nereuşite? E mai bogat decât Cresus! Şi nu v-a spus chiar unchiul Biliy în persoană că acţiunile n-au nicio valoare?

Drusilla asculta tăcută, uitându-se fix la Missy. În ochi i se citea mirarea, apoi îndoiala. Refuzul de a asculta se transformă în dorinţa evidentă de a afla mai mult. Şi, la sfârşitul acestei pledoarii pasionate, până şi Octavia şovăia vizibil. Dacă Missy cea dinainte s-ar fi aflat în faţa lor distrugând orânduielile vechi, ar fi respins vorbele ei fără nicio îndoială, dar Missy cea de acum avea un fel de autoritate care dădea cuvintelor ei o greutate fără echivoc.

— Ascultaţi, continuă Missy mai liniştită, vă pot vinde acţiunile cu zece lire bucata şi ştiu că asta e o ocazie nemaipomenită, pentru că am fost acolo când unchiul Billy şi unchiul Edmund discutau despre asta şi ei spuneau la fel. Nu ştiau că ascult, altfel n-ar fi spus nimic. Au spus tot ce gândesc

despre voi, cu tot dispreţul. Credeţi-mă, nu le răstălmăcesc cuvintele şi nu exagerez. Am hotărât ca toate astea să se termine odată şi voi avea grijă ca de data asta şi tu şi mătuşa Cornelia şi mătuşa Iulia să le veniţi de hac. Aşa că daţi-mi acţiunile să vi le vând, pot să iau zece lire pe bucată. Dar dacă le daţi unchiului Billy sau Herbert sau Maxwell, o să vă convingă să le daţi pe gratis.

Drusilla oftă.

— Aş fi dorit să nu te cred, Missy, dar te cred. Ce spui tu nu mă surprinde, dacă stau să mă gândesc bine.

Octavia care, în loialitatea ei, ar fi putut să se lupte în continuare, hotărî să schimbe direcţia supunerii ei oarbe; era ca un copil şi avea nevoie să fie condusă cu mână forte.

— Gândeşte-te cât ai avea de câştigat dacă ai cumpăra o maşină de cusut Singer, Drusilla, spuse ea.

— M-aş bucura foarte mult, recunoscu Drusilla. Şi trebuie să mărturisesc că aş fi fericită să am o sută de lire ale mele la bancă. Nu m-aş mai simţi o povară.

Drusilla capitulă.

— Foarte bine, Missy, poţi să iei acţiunile noastre să le vinzi.

— Vreau să iau şi acţiunile mătuşii Cornelia şi ale mătuşii Iulia!

— Înţeleg.

— Le pot vinde acţiunile pentru aceeaşi sumă, zece lire pe bucată. Dar, ca şi voi, trebuie să-mi dea acţiunile fără să sufle o vorbă unchiului Billy sau altcuiva – nicio vorbă!

— Corneliei i-ar prinde desigur bine banii, Drusilla, spuse Octavia, simţindu-se din ce în ce mai veselă şi expediindu-i pe toţi bărbaţii din familia ei undeva departe, lucru preferabil decât să se întristeze din cauza perfidiei lor sau să sângereze de pe urma loviturilor lor. Ar putea să se ducă la specialistul acela din Sydney să-i vindece

picioarele. Stă atâta în picioare! Şi ştiţi în ce situaţie disperată se află Iulia acum, când Cafeneaua Olympus a mai deschis un salon cu mese cu tăblii de marmoră şi un pianist care cântă în fiecare după-amiază. Dacă ar avea o sută de lire, ar putea să facă salonul ei de ceai mai elegant decât Cafeneaua Olympus.

— Mă voi strădui să le conving, spuse Drusilla.

— Dacă reuşeşti, va trebui să vină la Missalonghi duminică după-amiază la ora cinci şi să aducă acţiunile. Va trebui să semnaţi toate o procură.

— Ce e asta?

— O hârtie prin care mă împuterniciţi să acţionez în numele vostru.

— De ce duminică la cinci? întrebă Octavia.

— Pentru că atunci vine prietena mea Una ca martoră la semnarea documentelor.

— O, ce bine îmi pare! exclamă Octavia, căreia îi veni subit o idee. Am să coc nişte biscuiţi simpli pentru ea.

Missy zâmbi.

— Odată în viaţa noastră, mătuşă Octavia, putem şi noi să luăm o gustare substanţială duminica. Putem de asemenea să facem biscuiţi simpli pentru Una, dar o să mai facem şi bezele, pateuri, prăjituri cu cremă şi glazură de ciocolată, caramele şi multe prăjiturele.

Nimeni nu contestă meniul.

Când Missy sosi marţi dimineaţa la ora şase la gara din Byron, avea la ea patruzeci de acţiuni ale Societăţii de Îmbuteliere şi patru procuri semnate legal şi contrasemnate de martor. S-a dovedit că Una era un adevărat judecător, în ciuda sexului ei (le spusese că la Sydney aşa ceva era posibil din când în când), şi aplicase o ştampilă autentică pe documente.

Aştepta pe peron, la fel ca şi Alicia. Nu erau împreună, pentru că Alicia se găsea la capătul

peronului unde se aflau vagoanele de clasa întâi, şi Una la capătul celălalt, unde erau vagoanele de clasa a doua.

— Sper că nu te deranjează să călătorim cu clasa a doua, spuse Missy. Mama a fost foarte generoasă; am zece şilingi pentru cheltuieli şi o guinee[10] pentru specialist, dar nu vreau să cheltuiesc mai mult decât e necesar.

— Draga mea, s-au dus de mult zilele când călătoream la clasa întâi, o linişti Una. Nu e o călătorie prea lungă şi acum, dimineaţa, când e destul de rece, nimeni nu va insista să deschidă ferestrele ca să intre funinginea.

Alicia strâmbă din nas şi-i întoarse spatele. „Slavă Domnului", se gândi Missy fără pic de remuşcare.

Şinele începură să zumzăie şi puţin după aceea trenul intră în gară – o locomotivă, un monstru uriaş şi negru, cu un coş scurt şi gros din care ieşeau torente de fum şi funingine şi şuvoaie înspăimântătoare de abur alb şi gros.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac? o întrebă Una pe Missy, în timp ce îşi căutau două locuri libere lângă fereastră.

— Nu, ce anume?

— Ştii podul care trece peste Noel Street, lângă fabrica de îmbuteliere?

— Îl ştiu.

— Mi-ar plăcea să stau sus, în mijlocul podului, şi să mă aplec peste parapet când trece trenul pe dedesubt ca o vijelie. Fum peste tot, ca şi cum ai coborî în iad, dar ce plăcere, ce nostim!

„Şi tu eşti nostimă, se gândi Missy. Nu am mai cunoscut pe cineva atât de plin de viaţă ca tine."

Când trenul ajunse la destinaţie, în Gara Centrală, acele ceasului de pe peron indicau ora nouă fără douăzeci. La ora zece trebuia să fie la doctor, pe strada Macquarie, dar Una îi spuse că aveau destul timp pentru o ceaşcă de ceai în restaurantul gării. Alicia trecu mândră pe lângă ele

în primul grup de călători, pentru că pasagerii de clasa întâi erau în vagoanele din faţă, înaintea celor de la coada trenului.

— Nu-i asta celebra Alicia Marshall? întrebă Una.

— Da.

Una scoase un sunet nedesluşit.

— Comună şi ţipătoare, draga mea. Îşi ţine toată marfa în vitrină şi ştii ce se întâmplă cu mărfurile din vitrină, nu?

— Ştiu, dar spune-mi tu, cu cuvintele tale.

Una râse.

— Draga mea, se *decolorează,* expuse mereu la lumina puternică a zilei! Îi mai dau un an, cel mult. După asta, oricât îşi va strânge corsetul, n-o să-şi mai menţină silueta. O să se îngraşe enorm, o să trândăvească toată ziua şi nimeni nu se va mai înţelege cu ea. Cred că e pe punctul de o se mărita cu un băieţaş bogat. Are nevoie de un bărbat care să o pună la muncă şi să o trateze ca pe o zdreanţă.

— Mă tem că bietul Willy e prea moale, oftă Missy şi nu-şi dădu seama de ce Una găsi observaţia ei atât de amuzantă.

De fapt, tot drumul cu tramvaiul pe strada Castlereagh Una râse cu intermitenţe, dar refuză să-i spună lui Missy motivul şi până să ajungă la cabinetul doctorului, pe strada Macquarie, Missy renunţă.

La zece fix, impunătoarea soră a doctorului George Parkinson o conduse într-o cameră plină cu paravane mobile de o curăţenie şi albeaţă înfricoşătoare, îi spuse să-şi scoată toate hainele de pe ea, inclusiv pantalonii, îi înfăşură trupul costeliv cu un cearceaf şi îi ordonă să se întindă pe canapea şi să-l aştepte pe domnul doctor.

„Ce fel ciudat de a cunoaşte pe cineva”, se gândi ea când faţa doctorului Parkinson se ivi ameninţătoare deasupra feţei ei; se întrebă cum ar arăta oare dacă păroasele caverne ale nărilor n-ar mai fi fost cea mai proeminentă trăsătură a feţei

sale. Cu sora asistându-l în tăcere, o ciocăni pe piept, se uită lung, cu indiferenţă, la pieptul ei nedezvoltat care-ţi inspira milă, o ascultă la inimă şi plămâni cu un stetoscop mai subţire decât cel al doctorului Hurlingford, îi luă pulsul, îi introduse o spatulă până în fundul gâtului încât fu aproape să se sufoce, o palpă pe ambele părţi ale gâtului şi sub bărbie cu degete aspre şi nervoase şi apoi, cu palmele, îi apăsă de jur împrejur burta care se contractă.

— Examen intern, soră, spuse el scurt.

— Care anume? întrebă sora.

— Ambele.

După aceste examene, Missy se simţi ca după o operaţie grea, făcută fără cloroform, dar urmă ceva şi mai rău. Doctorul Parkinson o întoarse cu faţa în jos şi începu să o apese cu degetele şi să o examineze cu atenţie de-a lungul şirei spinării, până când, ajungând pe undeva pe unde omoplaţii ieşeau în afară ca nişte biete aripi, începu să mormăie.

— Aha! exclamă el, dând peste comoară.

Fără a fi prevenită, Missy se trezi apucată de cap, călcâie şi şolduri de doctor şi de soră; această manevră fu executată cu atâta repeziciune încât nu-şi dădu seama ce i-au făcut. Auzi numai un trosnet chinuitor, cu atât mai înfricoşător cu cât îi răsună şi în urechi şi afară.

— Vă puteţi îmbrăca, domnişoară Wright, şi apoi treceţi pe uşa aceea, îi spuse doctorul Parkinson şi ieşi şi el pe uşă, urmat de soră.

Tremurând, umilită, Missy făcu exact cum i se spusese.

Stând drept acum, doctorul se dovedi un om plăcut la vedere, cu ochi albaştri, blânzi şi atenţi.

— Ei bine, domnişoară Wright, puteţi să vă duceţi liniştită acasă, spuse el punând mâna pe o scrisoare care se afla pe birou, împreună cu multe alte hârtii.

— Sunt sănătoasă? întrebă Missy.

— Perfect sănătoasă. Nu ai nimic la inimă. Te supără rău un nerv sus, lângă şira spinării, şi plimbările dumitale lungi îl fac să protesteze prin spasme puternice, asta e tot.

— Dar mi-a tăiat respiraţia? şopti Missy înspăimântată.

— Frică, domnişoară Wright, frică! Când nervul se contractă, durerea e puternică şi e posibil ca în cazul dumitale să inhibe muşchii respiratori. Asta nu trebuie să te îngrijoreze. Ţi-am masat şira spinării acum şi asta ar trebui să ajungă dacă nu mergi prea repede pe distanţe mari. Dacă durerea nu trece, instalează-ţi un fel de bară la înălţimea bărbiei, pune pe cineva să-ţi lege nişte cărămizi de picioare şi apoi încearcă să te ridici şi să-ţi sprijini bărbia de bară.

— N-am nimic altceva?

— Eşti dezamăgită, nu? întrebă doctorul Parkinson şiret. Lasă, domnişoară Wright! De ce ai prefera să ai o boală de inimă în loc de un nerv spinal sucit?

Era o întrebare la care Missy nu avea intenţia să răspundă cu voce tare; cum putea să moară în braţele lui John Smith dacă ar avea numai un nerv spinal sucit? Era tot atât de romantic ca şi cum ar fi avut negi.

Doctorul Parkinson se aşează pe scaun şi se uită la ea gânditor, bătând uşor cu tocul în sugativă. Probabil că devenise un obicei, pentru că sugativa era acoperită de puncte mici albastre şi câteodată, din plictiseală probabil, începuse să lege între ele punctele împrăştiate pe sugativă, formând scara pisicii.

— Menstruaţie! spuse el deodată, părând că vrea să-i dea curaj investigând toate posibilităţile. Cât de des ai menstruaţia, domnişoară Wright?

Ea roşi şi îi fu necaz că roşise.

— Cam la şase luni.

— Pierzi mult sânge?

— Nu, foarte puţin.

— Ai dureri, crampe?

— Nu.

— Hm, şi începu să unească punctele între ele. Dureri de cap?

— Nu.

— Leşini?

— Nu.

— Hm. Îşi ţuguie buzele cu atât succes încât buza de sus ajunse să mângâie vârful nasului. Domnişoară Wright, spuse el în cele din urmă, boala dumitale nu poate fi vindecată complet decât dacă îţi găseşti un soţ şi faci vreo doi copii. Mă îndoiesc că ai putea face mai mulţi, pentru că nu cred că o să-ţi fie uşor. Dar la vârsta dumitale cred că e timpul să începi.

— Domnule doctor, credeţi-mă că aş dori dacă aş găsi pe cineva dispus să încerce, spuse Missy sarcastic.

— Cum spuneţi?

Exact în acest moment penibil, sora vârî capul pe uşă şi făcu semn ridicând din sprâncene.

Doctorul se ridică imediat, chemat în altă parte.

— Scuză-mă.

Un minut poate, Missy rămase nemişcată pe scaun, întrebându-se dacă ar trebui să se ridice şi să iasă în vârful picioarelor, dar decise că ar face mai bine să aştepte.

Numele doctorului Neville Hurlingford pe o scrisoare de pe birou îi sări în ochi; se afla la jumătate distanţă între o constelaţie de puncte unite între ele şi un mănunchi globular de puncte neunite între ele. Fără să se gândească, Missy întinse mâna şi luă scrisoarea.

„Dragă George," scria.

„E ciudat că trebuie să-ţi trimit doi bolnavi în aceeaşi săptămână, după ce nu ţi-am mai trimis niciunul de şase luni. Dar aşa e viaţa – şi clientela mea în Byron. Îţi scriu ca să ţi-o prezint pe Missy Wright, o biată fată bătrână care a avut cel puţin o dată un atac de inimă, dureri puternice în piept şi

sufocaţie ca urmare a unui drum lung parcurs în grabă. Singurul atac pe care l-am observat sugera mai curând isteria, numai că bolnava era cenuşie la faţă şi transpira. Totuşi, revenirea la normal a fost bruscă şi când am examinat-o, curând după aceea, nu am găsit nicio sechelă de niciun fel. Bănuiesc că e vorba de isterie, diagnostic probabil, având în vedere condiţiile ei de viaţă. Duce o viaţă monotonă, frustrată (vezi sânii ei nedezvoltaţi). Dar ca să fiu sigur, aş dori să o examinezi ca să putem exclude o boală serioasă."

Missy lăsă scrisoarea şi închise ochii. Oare întreaga lume o privea cu milă şi dispreţ? Şi cum putea mândria ei să se lupte cu atâta milă şi dispreţ?

Ca şi mama ei, Missy era mândră. „Monotonă", „Frustrată", „O biată fată bătrână", „Ca să putem exclude o boală serioasă", ca şi cum monotonia, frustrarea şi castitatea prelungită n-ar fi fost boli serioase în sine.

Deschise ochii surprinsă să observe că nu-i curge nicio lacrimă. Erau, în schimb, strălucitori, uscaţi şi *furioşi.* Începu să caute prin hârtiile de pe biroul doctorului Parkinson, să vadă dacă printre hârtiile de pe birou nu găseşte măcar începutul unui raport privitor la starea ei. Găsi două rapoarte, nici unul cu vreun nume pe el; pe unul se afla o listă de examene în dreptul cărora era scris „Normal", celălalt era un fel de litanie tehnică şi simptome dezastruoase, toate despre inimă. Şi mai descoperi o scrisoare începută către doctorul Hurlingford.

„Dragă Neville" – se putea citi în scrisoare,

„Îţi mulţumesc că mi le-ai trimis pe doamna Anastasia Gilroy şi pe miss? Wright, al cărei nume de botez nu-l cunosc, deoarece se pare că toată lumea – ca şi dumneata de altfel – adaugă un „y" la starea ei civilă şi nimic mai mult. Sunt sigur că nu vei avea nimic împotrivă dacă îţi trimit părerea mea despre ambele paciente în această scrisoare".

Asta era tot. Doamna Anastasia Gilroy? După ce trecu în revistă câteva din persoanele care nu făceau parte din familia Hurlingford, îşi aminti de o femeie bolnăvicioasă, cam de vârsta ei, care locuia într-o căsuţă părăginită, lângă fabrica de îmbuteliere, împreună cu soţul ei beţiv şi mai mulţi copii mici şi neîngrijiţi.

Oare al doilea raport clinic o privea pe doamna Gilroy? Missy îl luă în mână şi încercă să descifreze jargonul şi simbolurile care umpleau jumătatea superioară a hârtiei. Jumătatea inferioară era destul de clară, chiar pentru ea.

Suna astfel: „Nu pot recomanda niciun tratament în măsură să schimbe această prognoză. Pacienta suferă de o formă avansată de boală a valvelor inimii. Dacă boala nu se va înrăutăţi, îi mai dau şase luni sau un an de viaţă. Nu văd niciun motiv ca să-i recomand odihnă la pat, pentru că îmi închipui că pacienta ar ignora pur şi simplu această recomandare, având în vedere situaţia ei în familie."

Doamna Gilroy? Măcar de-ar fi un nume pe al doilea raport! Ar fi trebuit să fie al ei şi să fie trimis doctorului Hurlingford, în scrisoare. Nu mai erau alte rapoarte printre hârtii? O, de ce nu era al lui Missy raportul negativ? Deodată, moartea care îi fusese răpită îi păru brusc dulce, dezirabilă. Nu era drept! Doamna Gilroy avea o familie care avea neapărată nevoie de ea. Pe când nimeni nu avea nevoie de Missy.

Se auziră voci de partea cealaltă a uşii. Missy împături repede raportul pe care îl ţinea în mâna şi îl vârî în geantă.

— Dragă domnişoară Wright. Iartă-mă! exclamă doctorul Parkinson, respirând cu destulă putere ca să împrăştie hârtiile de pe birou în toate părţile. Poţi pleca, poţi pleca! După o săptămâna du-te din nou să te vadă doctorul Hurlingford.

La Sydney era mai cald şi mai umed decât în Munţii Albaştri; era o zi frumoasă şi senină. Ieşind

în stradă, cu Una lângă ea, Missy clipi din ochi din cauza luminii strălucitoare.

— E aproape unsprezece şi jumătate, spuse Una, să mergem întâi să vindem acţiunile. Adresa e Bridge Street, chiar după colţ.

Aşa şi făcură şi lucrurile merseră foarte uşor. Totuşi, micul birou şi funcţionarul morocănos nu le oferiră niciun indiciu cu privire la identitate misteriosului cumpărător; cel mai curios aspect al vânzării, şi care le-a intrigat, a fost că li s-a plăti în monede de aur, nu în bancnote. Patru sute de monede de aur erau foarte grele şi Missy îşi dădu seama de asta după ce le puse în geantă.

— Nu putem să mergem prea departe cu atât greutate, spuse Una. Aşa că propun să luăm masa la hotelul Metropol – suntem la numai o aruncătură de băţ de el – vom lua apoi un tramvai până la Gara Centrală şi ne vom duce cuminţi acasă.

În toată viaţa ei Missy nu mâncase niciodată într-un restaurant, nici măcar în salonul de ceai al mătuşii Iulia, şi nu intrase în hotelul Hurlingford. Opulenţa şi mărimea hotelului Metropol, cu candelabrele lui de cristal şi coloanele de marmoră, a uluit-o, iar palmierii care-l împodobeau şi liniştea care domnea pretutindeni i-au amintit de casa mătuşii Aurelia. Cât despre mâncare – Missy nu gustase niciodată ceva atât de delicios ca salata de raci pe care i-a comandat-o Una.

— Cred că m-aş putea îngrăşa, spuse Missy în extaz, dacă aş mânca aşa ceva în fiecare zi.

Una îi zâmbi, nu din milă, ci pentru că o înţelegea foarte bine.

— Biată Missy. Viaţa a trecut pe lângă tine, nu-aşa? În ceea ce mă priveşte, viaţa a trecut peste mine un tren direct. Poc, trosc, bum, şi iat-o pe Una trântită cu faţa în jos în apă. Dar, curaj, dragă, nu te lăsa! Viaţa nu va trece mereu pe lângă tine, ţi-o promit. Fiecare câine cu norocul lui, ca şi

căţelele. Să nu uiţi asta! Numai să nu cumva să laşi viaţa să treacă peste tine – asta e greu de suportat.

Voind să-i spună Unei cât îi e de dragă, dar prea inhibată ca să o facă, Missy căută un subiect de conversaţie potrivit.

— Ei, nu m-ai întrebat ce-a spus doctorul.

Ochii albaştri strălucitori ai Unei scânteiară:

— Ce ţi-a spus!

Missy oftă:

— Inima mea e sănătoasă tun.

— Eşti sigură?

Ştiind exact ce voia Una să spună, ea zâmbi.

— Ei bine, da, e atinsă puţin, dar nu de boală.

— Cred că e cea mai gravă boală din lume!

— Nu se află în tratatele medicale!

— Dacă îl placi atât de mult pe John Smith, de ce nu i-o arăţi?

— Eu?

— Da, dragă, tu! Adevărata ta problemă este că ai fost crescută – ca şi tot oraşul, de fapt – în ideea că dacă nu arăţi ca Alicia şi nu te porţi ca ea, niciun bărbat n-o să se uite la tine. Dar, draga mea, Alicia nu dă gata pe toţi bărbaţii care o cunosc! Sunt mulţi bărbaţi care au mai mult gust şi putere de discernământ, şi se întâmplă să ştiu că John Smith e unul din ei. Zâmbi ca un drăcuşor. De fapt, cred că eşti foarte potrivită pentru John Smith.

— E căsătorit?

— A fost. Mai de mult. Dar acum e un celibatar respectabil – soţia lui a murit.

— O! Era… era drăguţă?

Una stătu să se gândească.

— În orice caz, *mie* mi-a plăcut. Mulţi n-o plăceau.

— El o plăcea?

— Cred că la început o plăcea destul de mult, dar nu îndeajuns până la urmă.

— O!

Una ceru nota de plată şi nici nu vru să audă protestele lui Missy.

— Draga mea, tranzacţiile tale nu ţi-au adus nicio răsplată, pe când ale mele mi-au adus un profit net de o sută de lire, pe care intenţionez să le cheltuiesc ca amanta unui rege. Masa e deci trataţia mea.

În colţul de stradă unde aşteptau tramvaiul se afla un magazin foarte elegant cu îmbrăcăminte de damă; dar spre surprinderea lui Missy, Una nu manifestă niciun interes.

— În primul rând, dragă, cu o sută de lire n-ai putea cumpăra de aici nici măcar o cârpă, spuse ea; în plus, pe cât sunt de scumpe, pe atât sunt de mohorâte rochiile lor. Aici nu se vând rochii roşii. E un magazin prea respectabil.

— Într-o zi o să am şi eu rochia de dantelă roşie şi pălăria pe care mi le doresc, spuse Missy, chiar dacă n-am să arăt prea respectabilă.

— N-am nimic la inimă, spuse Missy, mamei şi mătuşii ei, inima mea e în perfectă stare.

Ambele feţe, mari şi palide, care se uitau neliniştite la Missy, se potoliseră pe loc.

— O, ce veste bună! exclamă Octavia.

— Atunci ce ai?

— Am un nerv sucit la şira spinării.

— Dumnezeule! Şi nu există leac pentru asta?

— Ba da. Doctorul Parkinson crede că m-a şi vindecat. Aproape că mi-a sucit capul, am auzit un trosnet oribil şi asta e tot. O să mă simt bine de acum înainte. Cred că a numit ceea ce a făcut, o *manipulare.* Dar dacă o să mai am vreo criză, trebuie să-mi legaţi două cărămizi de picioare şi să atârn în aer cu bărbia sprijinită de o bară! Zâmbi: Numai gândul la aşa ceva te vindecă de orice boală! Dintr-o singură mişcare reuşi să pună geanta pe masă. Iată aici ceva mult mai important – priviţi! – şi scoase patru cilindri perfect împachetaţi. O sută de lire pentru dumneata, mamă. În monede de aur. Aceeaşi sumă pentru mătuşa Octavia, mătuşa Cornelia şi mătuşa Iulia.

— E un miracol, spuse Drusilla.

— Nu, e o dreptate cam târzie, o contrazise Missy. Acum, ai să-ţi cumperi maşina de cusut Singer, nu-i aşa?

Prudenţa se lupta cu dorinţa în inima Drusillei. Până la urmă, încheie un armistiţiu temporar cu rezultat încă nehotărât.

— Am spus că o să mă gândesc şi aşa o să fie.

În ciuda oboselii, când sosi şi ora de culcare Missy nu putu să adoarmă: şedea lungită în pat, în întuneric, şi se gândea la John Smith. Deci fusese căsătorit, iar soţia lui murise. Sigur că n-au avut copii; dacă ar fi avut, ar fi stat cu el, măcar o parte din timp. Era trist; tot tristă era şi părerea Unei despre căsătoria lor, pentru că nu-şi iubise soţia până la sfârşit. Societatea din Sydney nu favoriza căsătorii fericite, hotărî Missy; vezi cazul Unei cu Wallace al ei şi John Smith cu soţia lui moartă. Totuşi, doamna John Smith nu suferise stigmatul divorţului: ajunsă aici cu concluziile, Missy se întrebă pentru prima dată în viaţa ei, supusă convenţiilor, dacă stigmatul divorţului nu e preferabil finalităţii morţii.

Până la miezul nopţii îşi făcuse toate planurile şi se hotărâse. O va face, o va face mâine. De fapt, ce avea de pierdut? Dacă planul ei nu reuşea, va trebui pur şi simplu să trăiască în următorii treizeci şi trei de ani cum trăise în primii treizeci şi trei. Merită să încerce.

Undeva, în creierul ei aproape adormit, răsări un gând pentru John Smith, victima care nu bănuia nimic. Era oare cinstit ce voia să facă? Da, veni răspunsul. Missy se întoarse pe partea cealaltă şi adormi fără alte îndoieli în minte.

Drusilla hotărî să ducă cele patru sute de lire în oraş fără ajutorul nimănui şi porni a doua zi la nouă dimineaţa, ducând geanta grea ca pe un fulg. Era foarte fericită, nu numai pentru ea, dar şi pentru surorile ei. În ultimele săptămâni avusese mai mult noroc decât în ultimii patruzeci de ani şi

începea să îndrăznească să spere că norocul ei era un firicel subţire de apă care se va transforma într-un izvor mai curând decât un strop care se va pierde în nisip. Dar nu se poate să am numai eu noroc, făcu ea jurământ. Trebuie să fac ceva ca să avem toate noroc;

În timp ce Octavia trebăluia fericită prin bucătărie, Missy îşi împachetă în linişte puţinele ei lucruri în geanta de voiaj ponosită pe care o foloseau toate doamnele de la Missalonghi în rarele ocazii când aveau nevoie de ea. Pe cuvertura de pe pat lăsă un bilet pentru mama ei, apoi ieşi pe uşa din faţă, merse pe potecă până la poartă şi o luă la stânga, nu la dreapta.

De astă dată nu exploră timid locul pe unde se cobora în valea lui John Smith; porni pe potecă hotărâtă, folosind un băţ şi geanta de voiaj ca să-şi ţină echilibrul pe pietrişul nesigur. Jos, la picioarele povârnişului, drumul deveni mai uşor, poteca pătrunzând adânc în pantele împădurite de sub stânci. Nu era prea frig, cum îşi închipuise, pentru că meterezele stâncoase de sus opreau vântul; jos, în vale, totul era nemişcat şi calm.

La patru mile de la punctul unde începea coborâşul, pădurea mai rară de pe pante devenea o junglă deasă de viţă, plante târâtoare şi ferigi uriaşe şi chiar mai multe varietăţi de palmieri. Pretutindeni se auzeau păsările pe care, oricât încercă, nu le putu vedea; dar chemările lor umpleau aerul cu cele mai delicate sunete, argintii, subţiri, clare şi vrăjite, care nu semănau deloc cu un ciripit de păsări. Şi alte sunete se împleteau cu cântecele păsărilor, strigătul prelung al coţofenelor, trilurile vesele ale micilor cintezoi care fluturau din aripi la numai câţiva centimetri de faţa ei şi păreau să-i ureze bun venit în casa lor.

După trei ore de mers prin pădure, o pătrunse umezeala; soarele de abia se vedea prin bolta de frunze de deasupra, poteca era alunecoasă din cauza muşchiului, noroiului şi covorului de frunze

putrede. Când prima lipitoare căzu pe ea şi imediat îşi lipi corpul vâscos şi subţire de mână, primul ei impuls fu să ţipe şi să alerge nebună în cerc, mai ales după ce toate eforturile ei frenetice să o desprindă se dovediră zadarnice. Dar se forţă să stea nemişcată, fără să scoată un sunet, până când părul de pe ceafă şi braţe nu se mai zbârli, apoi începu să-şi facă singură morală; dacă fiinţele astea dezgustătoare trăiau în pădurea lui John Smith, atunci trebuia să le suporte ca să nu treacă în ochii lui drept o proastă. Lipitoarea începuse să se umfle şi, după cum descoperi când începu să pipăie pielea de pe gât şi faţă rămasă descoperită, alţi vampiri, fraţi de ai ei, i se alăturaseră. Scârboase fiinţe! Nu vroiau să se desprindă! Merse aşadar mai departe în speranţa că vor fi mai puţine lipitori dacă va continua să se mişte decât dacă va sta pe loc, speranţă care se adeveri. Sătulă, prima lipitoare se desprinse fără zgomot şi căzu la pământ, urmată de fraţii ei. Văzu apoi că, oricât încerca, nu putea să oprească sângele. Era sigură că arăta groaznic! Plină de sânge. Era prima lecţie pe care o învăţa: realitatea era alta decât visele.

Curând după aceea, sunetul apei curgătoare începu să se audă în depărtare şi curajul păru să i se scurgă la fel ca sângele din rănile făcute de lipitori; îi trebui mai multă hotărâre şi putere ca să parcurgă ultimele câteva sute de metri decât îi fuseseră necesare ca să organizeze întreaga expediţie.

Era acolo, chiar după următoarea meandră a râului. O căsuţă mică, joasă, construită din lut şi nuiele, cu acoperiş de şindrilă, şi o magazie lipită de ea, care părea construită mai de curând. Totuşi, cabana avea un coş din piatră şi un fir subţire de fum păta albastrul perfect al aerului. Era deci acasă!

Cum nu avea intenţia să se repeadă la el pe neaşteptate, Missy se opri la marginea luminişului şi îl strigă pe nume de mai multe ori, cât putu de

tare. Doi cai păscând într-o curte împrejmuită cu un gard ridicară capetele şi se uitară curioşi la ea, înainte de a-şi relua nesfârşita activitate de a se hrăni, dar nici urmă de John Smith. Trebuie să fi fost plecat pe undeva. Se aşeză pe o buturugă să aştepte.

Nu aşteptă mult, nu sosise cu mult înainte de ora unu, şi el se întoarse la cabană, fluierând vesel, ca să mănânce de prânz. Chiar după ce intră în luminiş, nu o văzu; ea şedea pe aceeaşi direcţie cu caii, iar el se îndreptă spre râul care curgea în cascade zgomotoase în dosul cabanei.

— Domnule Smith, strigă ea.

Se opri brusc şi rămase un moment nemişcat; apoi se întoarse.

— Ei drăcia dracului! exclamă el.

Când ajunse în faţa ei, se încruntă înfiorător, cu o expresie de nemulţumire în ochi.

— Ce cauţi aici?

Missy înghiţi în sec; apoi respiră adânc; acum ori niciodată!

— Vreţi şi vă căsătoriţi cu mine, domnule Smith? întrebă ea, rostind clar fiecare cuvânt.

Supărarea se risipi pe loc, înlocuită de o veselie evidentă.

— Ai bătut drum lung până aici, aşa că ai face mai bine să intri şi să bei o ceaşcă de ceai, domnişoară Wright, spuse el, jucându-i ochii în cap. Cu un deget atinse sângele de pe faţa ei. Lipitori, nu? Mă miră că ai rezistat până aici.

O luă de braţ şi cu pas încet o ajută să traverseze luminişul, fără să spună o vorbă, stăpânindu-şi râsul. Cabana nu avea verandă, neobişnuită în acea parte de lume şi, când intră, Missy văzu în umbră podeaua de pământ bătut şi mobilierul simplu. Totuşi, pentru o casă de celibatar arăta foarte curată şi îngrijită, nu erau vase murdare, toate erau la locul lor. O maşină de gătit nouă, de fontă, ocupa jumătate din cămin, un şemineu cealaltă jumătate; mai era o bancă de lemn pentru ligheanul

de spălat, o masă lungă de lemn dat la rindea şi două scaune de bucătărie fără spătar. Îşi făcuse un pat din scânduri cu trei saltele una peste alta şi o pilotă de fulgi care îi ţinea de cald pe orice vreme. O piele de vacă întinsă o ramă de lemn îi servea drept fotoliu şi hainele atârnau pe cuiere de lemn bătute în perete lângă pat. Nu erau perdele la fereastră şi geamul părea să fi fost instalat de curând.

— De ce trebuie perdele? spuse Missy tare.

— Poftim? Se uită la ea în timp ce aprindea două lămpi cu gaz cu un sul de hârtie aprinsă la tăciunii din sobă.

— Ce minunat e să trăieşti într-o casă care n-are nevoie de perdele, spuse Missy.

El puse o lampă pe masă şi cealaltă pe o ladă de portocale de lângă pat, apoi pregăti ceaiul.

— E destulă lumină fără lămpi, spuse Missy.

— Stai în faţa ferestrei, domnişoară Wright şi vreau puţină lumină ca să-ţi văd faţa.

Missy nu mai spuse nimic, lăsând privirile să-i rătăcească peste tot, uitându-se la John Smith, apoi prin cameră, apoi iar la John Smith. Ca de obicei, mirosea a curăţenie, deşi praful şi pământul de pe haine şi braţe şi o zgârietură lungă pe dosul mâinii stângi şi pe încheietură arătau că muncise din greu toată dimineaţa.

Servi ceaiul în ceşti smălţuite şi biscuiţi din cutia de tablă simplă, dar fără să se scuze şi fără stângăcie. După ce o servi şi văzu că nu mai doreşte nimic, îşi luă ceaşca şi un pumn de biscuiţi şi se aşeză. În fotoliul de piele pe care îl întoarse spre ea ca să o poată privi.

— De ce naiba vrei să te măriţi cu mine, domnişoară Wright?

— Pentru că te iubesc! spuse Missy mirată.

Răspunsul ei îl încurcă; începu să se uite dincolo de ea, pe fereastră, ca şi cum ar fi vrut să ascundă ce s-ar fi putut citi în ochii lui şi se încruntă.

— E ridicol, spuse în cele din urmă, muşcându-şi buzele.

— Aş fi zis că e evident.

— Nu poţi iubi pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoşti bine, femeie! E ridicol.

— Ştiu destule despre dumneata ca să te iubesc, spuse ea serioasă. Ştiu că eşti bun, puternic, curat. Eşti altfel decât toată lumea. Şi ai destul *simţ poetic* ca să vrei să trăieşti aici şi nu în altă parte.

El clipi din ochi.

— Isuse! exclamă el şi râse. Trebuie să spun că asta e cea mai interesantă listă de virtuţi pe care am avut privilegiul să o aud. Cel mai mult îmi place partea cu curăţenia.

— E importantă, spuse Missy grav.

Un moment păru că nu-şi poate stăpâni râsul, dar cu un efort reuşi şi spuse:

— Cred că nu mă pot căsători cu dumneata, domnişoară Wright.

— De ce?

— De ce? Am să-ţi spun de ce, zise el aplecându-se spre ea din fotoliu. Ai în faţa dumitale un om care a descoperit fericirea pentru prima oară în viaţă! Dacă aş avea douăzeci de ani, asta ar fi o afirmaţie stupidă, dar eu am aproape cincizeci, domnişoară Wright, şi asta îmi dă dreptul la puţină fericire. Fac, în sfârşit, tot ce am dorit întotdeauna să fac şi pentru care n-am avut niciodată timpul sau ocazia – şi sunt *singur!* N-am soţie, n-am rude, nimeni nu depinde de mine. Nici măcar un câine. Sunt singur. Şi-mi place! Să împart singurătatea cu cineva, asta ar strica totul. O să pun o poartă mare sus, la capătul drumului meu, şi am să ţin toată lumea la distanţă. *Căsătorie?* În niciun caz?

— N-ar dura mult, spuse Missy încet.

— Şi o zi ar fi prea mult, domnişoară Wright.

— Înţeleg ce simţi, domnule Smith. Ţi-o spun cu toată sinceritatea. Şi eu am dus o viaţă de închisoare, o viaţă care m-a amărât. Dar nu-mi pot

închipui nici măcar pentru o clipă că viaţa dumitale a fost atât de cenuşie, de monotonă şi neinteresantă ca a mea. O, nu vreau să spun că am fost maltratată sau tratată mai rău decât celelalte doamne de la Missalonghi. Toate ducem aceeaşi viaţă cenuşie, domnule Smith! Vreau să trăiesc puţin înainte de a muri! Poţi înţelege asta?

— Pe dracu, cine n-ar putea? Dar dacă tot ai chef să te măriţi, de ce nu ceri mâna vreunui văduv sau celibatar din Byron? Trebuie să existe câţiva pe aici.

Simţul lui de apărare se ascuţea cu fiecare cuvânt rostit şi începea să simtă că ar putea ieşi din această situaţie stânjenitoare fără să-şi piardă nici libertatea şi nici respectul de sine.

— Asta ar fi o soartă mai rea decât Missalonghi, pentru că n-ar schimba nimic. Te-am ales pe dumneata pentru că duci exact viaţa pe care aş vrea să o duc – departe de oameni, departe de case, îngâmfare şi bârfeli. Crede-mă, domnule Smith, nu am intenţia de a-ţi schimba felul de viaţă – dimpotrivă, vreau să mă eliberez pe mine! N-am să fiu o piatră atârnată de gâtul dumitale. De fapt, promit sa te las în pace mai tot timpul. Şi îţi promit ca n-o să dureze veşnic. Un an, un singur an!

— Şi după un an în care ai să duci viaţa pe care vrei neapărat să o duci, ai să renunţi şi ai să te duci cuminte înapoi la viaţa pe care o urăşti?

Tonul eră sceptic.

Missy îi răspunse ridicând capul cu demnitate?

— Nu mai am decât un an de trăit, domnule Smith.

Se uită la ea cu o expresie de disperare şi părere de rău, ca şi cum ar fi ştiut tot ce se putea şti despre ea.

Implacabilă, se folosi de acest avantaj.

— Înţeleg foarte bine că nu doreşti să împarţi cu mine acest paradis; dacă ar fi al meu, l-aş păzi ca pe ochii din cap. Dar încearcă, te rog, să înţelegi şi punctul meu de vedere. Am treizeci şi trei de ani şi

n-am cunoscut niciodată ceea ce femeile de vârsta mea consideră firesc sau doresc să nu li se fi întâmplat niciodată. Sunt fată bătrână! E cea mai groaznică soartă pentru o femeie, mai ales dacă merge mână în mână cu sărăcia şi urâţenia. Dacă aş fi fost numai săracă sau numai urâtă, s-ar fi găsit un bărbat dispus să mă ia de soţie, dar aşa cum sunt, nimeni nu mă vrea. Totuşi, ştiu că dacă aş învinge aceste handicapuri, aş avea mult de oferit, ceea ce majoritatea femeilor nu fac pentru că nu au nevoie s-o facă. Ai avea toate avantajele, domnule Smith, pentru că m-ar lega de dumneata recunoştinţa şi iubirea. Aş dori să am posibilitatea, chiar acum, să-ţi arăt ce puţin ai pierde căsătorindu-te cu mine şi ce mult ai câştiga în schimb. Am mult bun simţ şi nu sunt deloc încrezută. Aş încerca din toate puterile să fiu cea mai bună şi cea mai iubitoare tovarăşă de viaţă.

El se ridică brusc în picioare şi, cu mâinile la spate, se îndreptă spre uşă.

— Femeile, spuse el, sunt mincinoase, proaste, mint şi înşală. Puţin mi-ar păsa dacă n-aş mai vedea nicio femeie în toată viaţa mea. Cât despre iubire – *nu vreau* să fiu iubit, vreau numai să fiulăsat în pace!

I se păru că acest strigăt, pornit din fundul inimii, era destul ca să o facă să înţeleagă. Apoi se răzgândi şi adăugă aspru:

— De unde ştiu eu că-mi spui adevărul?

— Ei bine, domnule Smith, nu te afli chiar în capul listei bărbaţilor buni de însurătoare din oraşul Byron! Despre dumneata am auzit multe, că ai fi un fost puşcăriaş, că eşti excentric şi ştie toată lumea că nu eşti bogat. De ce aş minţi deci?

Deschise geanta şi scoase foaia de hârtie, împăturită cu grijă, pe care o luase de pe biroul doctorului Parkinson, apoi se ridică de pe scaun şi se duse lângă el la uşă.

— Poftim! Citeşte asta. Ştii că sunt bolnavă, pentru că erai de faţă când am avut prima criză. Şi

când ne-am întâlnit zilele trecute, când mă plimbam, sunt sigură că ţi-am spus că trebuie să mă duc la Sydney să consult un specialist în boli de inimă. Iată raportul lui despre starea sănătăţii mele. L-am furat, în primul rând pentru că nu vreau ca mama mea şi mătuşa să ştie că sunt atât de bolnavă. Nu vreau să fiu un motiv de îngrijorare pentru ele, nu vreau să mă forţeze să stau în pat şi să le văd cum se agită din cauza mea. Aşa că le-am spus că am un nerv sucit la şira spinării şi dacă voi reuşi să le înşel mai departe, vor continua să creadă că asta am. Al doilea motiv pentru care l-am furat te priveşte pe dumneata. Ştiam că te voi ruga să te căsătoreşti cu mine şi ştiam că am nevoie de o dovadă că sunt sinceră. Nu e niciun nume pe raport decât al doctorului, ştiu, dar dacă te uiţi atent, vei vedea că nici n-a fost şters numele vreunui pacient.

El luă hârtia, o desfăcu, o citi repede şi se întoarse spre ea.

— Cu excepţia faptului că eşti numai piele şi oase, mie mi se pare că eşti destul de sănătoasă, spuse el şovăitor.

Missy se gândi repede, sperând că el nu se pricepe la medicină.

— Ei, în perioadele dintre crize sunt destul de sănătoasă! Boala de inimă de care sufăr eu nu-ţi ia puterile, e mai curând ca… un fel de… ca şi cum simţi nişte bătăi puternice în inimă. Valvele – se lipesc – şi – şi atunci sângele nu mai curge. Asta e ceea ce cred că mă va omorî. Nu ştiu mai multe, doctorii nu-ţi spun niciodată nimic. Presupun că le e destul de greu să-ţi spună că vei muri.

Oftă adânc şi începu să joace teatru cu siguranţa unei actriţe.

— Într-o zi am să mă sting ca o lumânare! Se uită tristă la el: Nu vreau să mor la Missalonghi! strigă ea jalnic. Vreau să mor în braţele bărbatului pe care-l iubesc.

El era un luptător înnăscut, aşa că încercă o altă tactică.

— Ce-ar fi să ceri şi părerea altcuiva? Doctorii se pot înşela.

— Pentru ce? replică Missy. Dacă nu mai am decât un an de trăit, nu vreau să-l petrec târându-mă de la un doctor la altul!

O lacrimă grea i se prelinse pe obraz, în timp ce altele care-i umpleau ochii cu un efect izbitor ameninţau să o urmeze.

— O, domnule Smith, vreau să trăiesc fericită acest ultim an!

El scoase un geamăt, geamătul unui condamnat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu plânge!

— De ce să nu plâng? rosti Missy printre sughiţuri, ridicând mâneca să caute batista. Cred că am tot dreptul să plâng!

— Plângi atunci, lua-te-ar naiba! spuse el iritat peste măsură şi ieşi din cabană.

Missy începu să-şi şteargă lacrimile, urmărindu-l cu privirea cum se depărta, traversând luminişul şi dispărând apoi. Cu capul în jos, se duse să se aşeze din nou pe scaun şi termină plânsul, neavând ca martor decât o muscă înţelegătoare. Apoi nu mai ştiu ce să facă. O să se întoarcă? Se ascundea oare pe undeva, urmărind-o să vadă dacă pleacă înainte de întoarcerea lui?

Deodată se simţi foarte obosită, complet descurajată. Atâta efort şi niciun rezultat. S-a terminat cu încurajările Unei. S-a terminat cu rapoartele furate. S-a terminat cu visele ei luminoase de emancipare. Oftă, apoi termină cu oftatul. N-avea rost să mai stea acolo. N-avea nevoie de ea.

Ieşi încet din cabană şi închise uşa bine. Trecuse de ora două şi avea de făcut un drum de nouă mile, urcuş greu, teren accidentat; va ajunge târziu la Missalonghi.

— Şi totuşi, nu-mi pare rău că am încercat; spuse ea tare, merita să încerc, sunt sigură.

— Domnişoară Wright!

Ea se întoarse, speranţa renăscându-i în suflet.

— Stai puţin, te duc până acasă.

— Mulţumesc, pot merge pe jos, spuse ea nici înţepată, nici ţâfnoasă, dar în felul ei obişnuit, politicos şi neutru.

Se apropie de ea ca să o sprijine.

— Nu. E prea târziu şi drumul e prea greu, mai ales pentru dumneata. Stai aici cât înham caii. Şi o ajută să se aşeze pe aceeaşi buturugă pe care se aşezase ca să-l aştepte.

Era prea obosită ca să mai discute şi de asemenea prea obosită poate că să facă un drum atât de lung, aşa că nu se mai împotrivi. După ce înhamă caii, o urcă fără efort în căruţă; era uşoară ca un copil.

— Asta dovedeşte ce mi-am spus mereu în ultimul timp, spuse el scoţând caii din luminiş, pe drum, am nevoie de un vehicul mai mic, o trăsurică sau o cabrioletă. E o pacoste să foloseşti amândoi caii şi o căruţă mare dacă n-ai o încărcătură corespunzătoare.

— Da, sigur că ai dreptate, zise ea ca să spună ceva.

— Supărată?

— Se uită la el surprinsă.

— Nu! De ce aş fi?

— Păi, n-ai prea avut noroc, nu?

Ea râse, nu din toată inima, totuşi un râs sincer.

— Sărmane domn Smith, nu înţelegi deloc.

— Se pare că nu. Ce-ai vrut să spui?

— N-am avut nimic de pierdut. Nimic!

— Ai crezut într-adevăr că vei câştiga?

— Am fost sigură că voi câştiga.

— De ce?

— Pentru că dumneata eşti aşa cum eşti.

— Cum adică?

— Pentru că eşti atât de bun. Un om cumsecade.

— Mulţumesc.

Apoi nu mai spuseră nimic; caii înaintau greu pe drumul acoperit cu vegetaţie, părând că nu înţeleg de ce se depărtează de casă. Dar chiar când ajunseră mai sus, în dreptul povârnişului, merseră mai departe fără să protesteze, ceea ce pentru Missy, care cunoştea obiceiul pământului, însemna că ştiu că nu se pot împotrivi stăpânului. Totuşi, el se purta bine cu ei şi nu folosea biciul, dominându-i prin puterea voinţei.

— Trebuie să recunosc că se vede că nu eşti o Hurlingford, spuse el brusc în timp ce călătoria se apropia de sfârşit.

— Nu sunt? Ce te face să crezi aşa ceva?

— Multe lucruri. Mai întâi numele, apoi înfăţişarea, casa dumitale situată în locul acesta uitat de Dumnezeu, lipsa de bani şi caracterul dumitale prietenos.

Părea că făcuse cu greu ultima afirmaţie.

— Nu toţi cei din familia Hurlingford sunt bogaţi, domnule Smith. De fapt, şi eu sunt o Hurlingford, din partea mamei. Mătuşa şi mama mea sunt surorile lui Maxwell şi Hubert Hurlingford şi verişoare primare cu Sir William.

El se întoarse spre ea ca să o privească în timp ce îi explica toate acestea, apoi fluieră.

— Păi, asta-i ceva neaşteptat. Un cuib de adevăraţi membri ai familiei Hurlingford tocmai la marginile oraşului, luptându-se din greu ca să o scoată la capăt. Ce s-a întâmplat?

Restul drumului până acasă, Missy îl regală pe John Smith cu povestea perfidiei primului Sir William şi cu perfidia multiplă a urmaşilor săi.

— Mulţumesc, îi spuse când ea termină de povestit, mi-ai dat răspunsul la o mulţime de întrebări pe care mi le pusesem şi o să mă gândesc bine la toate.

Opri caii în faţa porţii de la Missalonghi.

— Am sosit, eşti iar acasă, la timp, înainte ca mama dumitale să se neliniştească.

Missy sări jos din căruţă fără ajutor.

— Mulţumesc, dragă domnule Smith. Să ştii că tot susţin că eşti un om foarte cumsecade.

Ca răspuns, el duse mâna la pălărie şi îi zâmbi, apoi întoarse caii şi plecă.

Octavia găsi biletul lui Missy când se duse să vadă pe unde se află nepoata ei. Era acolo, foarte alb în contrast cu cuvertura cafenie, cu un singur, cuvânt – MAMA – scris deasupra. Simţi că i se moaie picioarele; bilete ca astea nu conţineau niciodată veşti bune.

Când o auzi pe Drusilla intrând pe uşa din faţă; se duse repede în antreu cu biletul în mână şi cu ochii ei albaştri bulbucaţi gata să verse cu atât mai multe lacrimi cu cât conţinutul biletului ar fi fost mai rău.

— Missy a plecat şi a lăsat biletul ăsta pentru tine!

Drusilla se încruntă fără să se alarmeze.

— A plecat?

— *A plecat!* Şi-a luat toate hainele şi a luat şi valiza noastră.

Pielea de pe obrajii Drusillei începu să o înţepe şi să se încreţească, exprimând nelinişte; smulse biletul din mâna Octaviei şi îl citi cu voce tare, pentru ca aceasta să nu înţeleagă greşit.

„Dragă mamă.

Te rog iartă-mă că am plecat fără o vorbă, dar cred că e mai bine să nu ştii ce plănuiesc până când nu voi şti dacă planul meu va reuşi sau nu. Mă voi întoarce probabil mâine sau poimâine,

cel puţin pentru o vizită. Te rog nu-ţi face griji. Sunt în siguranţă.

Fiica ta iubitoare,

Missy”.

Lacrimile Octaviei începură să curgă, dar Drusilla nu plânse. Împături scrisoarea şi o duse în bucătărie, unde o sprijini cu grijă de placa şemineului.

— Trebuie să chemăm poliţia, spuse Octavia printre lacrimi.

— Nu o să facem aşa ceva, o contrazise Drusilla şi puse ceainicul să fiarbă. Doamne, simt nevoia să beau o ceaşcă de ceai!

— Dar s-ar putea ca Missy să fie în primejdie!

— Mă îndoiesc. Nimic în biletul ei nu arată că ar face vreo prostie.

Se aşeză jos oftând.

— Te rog să-ţi ştergi lacrimile, Octavia! Evenimentele din ultimele zile ne-au învăţat că Missy e o persoană de încredere. Nu mă îndoiesc că se află în siguranţă şi că o vom vedea probabil mâine. Între timp, nu spunem absolut nimănui că Missy a plecat de acasă.

— Dar e undeva, singură, fără să aibă pe nimeni care să o apere de bărbaţi!

— S-ar putea ca Missy să nu mai vrea să o apere nimeni de bărbaţi, spuse Drusilla sec. Şi acum, fă cum ţi-am spus, Octavia, nu mai plânge şi pregăteşte ceaiul. Trebuie să-ţi spun o mulţime de lucruri care n-au nicio legătură cu dispariţia lui Missy.

Curiozitatea învinse supărarea; Octavia turnă apă fierbinte în ceainic şi îl puse pe sobă.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă ea curioasă.

— Le-am dat banii Corneliei şi Juliei şi mi-am cumpărat o maşină de cusut Singer.

— Drusilla!

Şi astfel cele două doamne rămase la Missalonghi îşi băură ceaiul şi discutară evenimentele zilei în detaliu, apoi se întoarseră la treburile obişnuite şi se retraseră în cele din urmă fiecare în camera ei.

„Doamne – se rugă Drusilla în genunchi – fii milostiv, ajut-o şi apăr-o pe Missy, păzeşte-o de tot răul şi dă-i putere să îndure toate încercările. Amin.”

Se sui apoi în pat, singurul pat dublu, cum se cădea să aibă singura doamnă căsătorită, dar trecu mult timp până reuşi să adoarmă.

Orga o salvase pe Missy când John Smith o adusese înapoi la Missalonghi; nimeni n-a auzit căruţa sosind sau plecând şi nimeni n-a auzit-o pe Missy când s-a strecurat după colţul casei şi s-a îndreptat spre grajd, prin curtea din spate. Nu era un loc unde să se ascundă, dar reuşi să înghesuie valiza în dosul unui sac cu nutreţ, apoi plecă din grajd, pitindu-se în livadă până când Drusilla avea să mulgă vaca. Desigur, vaca îi cunoştea pasul şi o auzi mugind jalnic pentru a veni cineva s-o mulgă; dar înainte ca Untişor să devină agitată, apăru Drusilla cu găleata.

Missy se ghemui în spatele celui mai gros măr, închise ochii şi se rugă să aibă o boală de inimă fără leac, destul de gravă ca să nu mai apuce dimineaţa.

Nu se mişcă până nu se lăsă întunericul; până la urmă, aerul rece de munte, deşi venea primăvara, o goni din livadă în grajdul destul de cald. Untişor, culcată, cu picioarele strânse sub ea, rumega tacticoasă, cu ugerul golit acum. Missy întinse un sac curat pe pământ, lângă vacă, şi se făcu ghem pe sac, cu capul şi umerii sprijiniţi de crupa ei caldă.

Şi-ar fi luat inima în dinţi şi ar fi intrat în casă imediat după plecarea lui John Smith, dar când încercă să urce scările verandei, picioarele nu o ascultară. Cum poţi să-i spui propriei tale mame că i-ai propus unui bărbat aproape străin să se căsătorească cu tine şi că te-a refuzat categoric? Sau ce altă poveste convingătoare ar fi putut ticlui? Missy nu se pricepea să spună poveşti, ştia numai să le citească. Poate că dimineaţa va putea să-i mărturisească tot, îşi spuse, oftând adânc la gândul durerii pe care i-o va pricinui; n-ar fi şi mai rău decât dacă i-ar spune că a petrecut noaptea în altă parte decât la Missalonghi? Cine ar crede-o că a petrecut noaptea dormind lângă o *vacă?* Du-te imediat în casă, îi şopti conştiinţa, dar nu avu curajul să o facă.

Lacrimile începură să-i curgă, căci Missy era extenuată nu atât din cauza efortului fizic, cât din cauza teribilei explozii de voinţă care o îndemnase să se ducă la John Smith.

„O, Untişor, ce să mă fac?" începu ea să plângă. Untişor îi răspunse pufăind.

Şi, curând, Missy adormi.

Cocoşul de la Missalonghi o trezi cam cu o oră înainte de ivirea zorilor, trâmbiţând ascuţit de pe o grindă, chiar deasupra capului ei. Sări în sus, zăpăcită, apoi se lăsă iar pe perna ei vie, într-un nou acces de durere şi tulburare. Nu-i era foame, nu-i era sete. Ce să facă? Doamne, ce să facă?

În zori, însă, ajunsese la o concluzie şi se ridică hotărâtă în picioare. Scoase pieptenul şi peria din valiză şi se aranja cât putu mai bine dar, după multe eforturi, îşi dădu seama deprimată că miroase tare a vacă.

În timp ce se furişa pe lângă casă, nu se auzea nimic înăuntru decât sforăitul uşor al mamei ei. Era în siguranţă.

Coborî încă o dată în valea lui John Smith; nu mai simţea nici încântarea de vis din ajun, nici

fericirea aceea nestăvilită, când nimic nu i se părea imposibil şi credea că totul se va termina eu bine.

Missy se ducea cu puţină speranţă, dar cu o hotărâre de fier; n-o să-i mai spună iar nu, chiar dacă ar trebui să petreacă tot anul în grajdul mamei sale cu văcuţa ca tovarăşă de pat şi să coboare în fiecare zi până jos în fundul văii lui John Smith ca să îl roage. Pentru că avea să-l roage din nou şi mâine, dacă azi ar zice nu. Şi poimâine, şi mereu, mereu.

Era aproape zece când ajunse în sfârşit în luminiş, la cabană; se ridica acelaşi firişor tremurând de fum din coş dar, ca şi ieri, nici urmă de John Smith. Se aşează pe buturugă să aştepte.

Poate că nici lui nu-i mai era foame; când sosi ora amiezei şi trecu fără nicio urmă de el, Missy se resemnă să aştepte toată după-amiaza. Soarele trecuse de mult dincolo de pereţii înalţi ai văii şi lumina scădea repede, când el se întoarse acasă. De data aceasta era mai serios decât ieri dar, tot aşa, nu o văzu pe Missy stând pe buturugă.

— Domnule Smith!

— La dracu!

Veni repede şi se opri uitându-se la ea fără supărare, dar şi fără plăcere.

— Ce faci iar aici?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, domnule Smith?

De data asta nu o luă de braţ să o conducă la cabană; se întoarse cu faţa la ea în timp ce fata se ridică în picioare şi se uită drept în ochii ei.

— Te îndeamnă cineva să faci asta? întrebă el.

— Nu.

— Înseamnă atât de mult pentru dumneata?

— Întreaga mea viaţă, pur şi simplu. Nu mă mai duc acasă! Am să vin aici în fiecare zi să te rog.

— Te joci eu focul, domnişoară Wright, spuse el cu buzele strânse. Nu te-ai gândit că un bărbat ar putea recurge la violenţă dacă o femeie refuză să-l lase în pace?

Ea ridică ochii şi-i zâmbi senină, sublimă, serafică.

— Unii bărbaţi, poate, dar nu dumneata, domnule Smith.

— Ce ai de câştigat? Să presupunem că m-aş căsători cu dumneata. Sunt eu soţul pe care îl doreşti? Un bărbat pe care l-ai pisat atâta încât n-a mai ştiut ce să facă decât să cedeze pentru a-şi găsi liniştea sau să te strângă de gât? Vocea îi deveni aspră: În lumea asta mare, domnişoară Wright, domneşte un lucru rău numit *ură.* Te rog nu-i da drumul în lume.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea.

El strânse buzele, răsuflă adânc şi, ridicându-şi capul, se uită fix, peste capul ei, la ceva ce ea nu putea să vadă, şi mult timp nu rosti niciun cuvânt. Apoi dădu din umeri şi se uită la ea.

— Recunosc că de ieri m-am gândit mult la dumneata şi nici cea mai grea muncă pe care mi-am impus-o nu m-a putut opri să mă gândesc. Şi am început să mă întreb dacă nu cumva mi se oferea ocazia să ispăşesc şi dacă nu greşesc ignorând oferta dumitale.

— Să ispăşeşti? Ce anume?

— E un fel de a vorbi. Toţi avem ceva de ispăşit, nimeni nu este nevinovat. Forţându-mi mâna, creezi un motiv de ispăşire, nu înţelegi?

— Ba da.

— Dar ţi-e egal, nu?

— Iau bucuros orice mi se oferă, domnule Smith, dacă astfel te pot lua şi pe dumneata.

— Foarte bine! Te iau de soţie!

Toată mâhnirea şi amorţeala din ea se evaporară.

— Mulţumesc, domnule Smith, mulţumesc! Îţi promit că n-ai să regreţi!

El mormăi:

— Eşti un copil, domnişoară Wright, nu o femeie în toată firea şi de aceea probabil am cedat în loc să te strâng de gât. Îţi spun drept, nu pot crede că eşti vicleană cum sunt toate femeile.

Numai să nu-mi dai vreodată ocazia să-mi schimb părerea.

O luă de braţ, semn că puteau merge.

— Trebuie să te rog ceva, domnule Smith, spuse ea.

— Ce?

— Să nu vorbim niciodată de moartea mea apropiată. Nu vreau să ne influenţeze comportarea. Vreau să fiu liberă! Şi nu pot fi liberă dacă mi se va aminti mereu cu vorba, cu fapta, că voi muri curând!

— De acord, spuse John Smith.

Nedorind să forţeze norocul, pentru că simţea că mersese cam departe, ceea ce nu era prudent, Missy intră în cabană şi se duse să se aşeze liniştită pe unul din scaunele din bucătărie, în timp ce John Smith se întoarse cu spatele şi se uită lung din pragul uşii la ceaţa albastră de seară care începea să se târască pe pământ.

Tăcută, se uită la el cum se profila în cadrul uşii – înalt, cu umerii laţi – atât de elocvent în momentul acela. Dar după vreo cinci minute îndrăzni să-i spună încet, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze:

— Şi acum ce facem, domnule Smith?

Tresări, ca şi cum ar fi uitat că se află acolo, şi se aşeză în faţa ei la masă. În întuneric, faţa lui era plină de umbre şi cumva lipsită de viaţă, puţin speriată. Dar când vorbi era destul de vesel, ca şi cum ar fi hotărât că nu are rost să fie mai nefericit decât o cereau împrejurările.

— Mă cheamă John, spuse el şi se duse să aprindă lămpile pe care le aşeză pe masă, ca să-i poată vedea faţa. Cât despre ceea ce avem de făcut mai întâi, să mergem să facem actele şi apoi să ne căsătorim..

— Cât durează?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu, dacă nu facem strigările. Vreo două zile? Poate mai puţin cu un permis special. Până

una-alta, ar trebui să te conduc acasă.

— O, nu! Rămân aici, spuse Missy.

— Dacă rămâi aici, probabil că ai să începi luna de miere mai devreme, spuse el plin de speranţă.

Ce idee minunată! S-ar putea să nu-i placă! Celor mai multe femei nu le plăcea: Putea fi violent, nu chiar să o violeze, dar să o forţeze un pic; o virgină, la vârsta ei, se putea speria uşor. În acel moment făcu greşeala să se uite la ea, să vadă cum reacţionează. Şi o văzu stând acolo, sărmană fiinţă moartă de frică, uitându-se la el cu afecţiunea unui câine credincios. Inima lui, amorţită până atunci, se topi de milă; simţi în piept o durere amară, neobişnuită. Căci într-adevăr îl obsedase toată ziua, deşi luptase mult ca să-i îndepărteze imaginea din minte şi să o înlocuiască cu golul pe care îl lasă numai o muncă fizică grea. Avea şi el secretele lui, unele îngropate atât de adânc încât îşi putea închipui că nici nu existaseră, că se năştea la o viaţă nouă pe care acum o începea. Dar toată ziua gândurile îl copleşiseră, muşcându-l şi rozându-l, şi fericirea, plăcerea absolută pe care i le aducea valea lui dispăruseră. Poate că trebuia să ispăşească, poate că ăsta era motivul pentru care venise ea. Numai că, cinstit vorbind, nu avea pentru ce să ispăşească, niciun păcat atât de mare, atât de apăsător. Nu avea, ştia bine!

Poate că nu o să-i placă. Arată-i, în pat, John Smith ce se petrece în pustietatea trupului, umple-o de fiinţa ta şi de dezgust pentru ea. E femeie!

Dar lui Missy i-a plăcut foarte mult şi a dovedit o aptitudine surprinzătoare pentru aşa ceva. Încă un cui în coşciugul lui, recunoscu în sinea lui, cam la trei ore după ce s-au suit în pat fără să mănânce. Nu înceta să se minuneze. Această fată bătrână, virgină, era făcută pentru aşa ceva! Deşi teribil de neştiutoare la început, nu se dovedi nici ruşinoasă, nici ruşinată, şi reacţiile ei pline de afecţiune îl încălziră, îl mişcară. Îl pusese în imposibilitate de

a fi crud sau rău cu ea. Micuţa diavoliţă! Nu şedea pasivă, cu picioarele desfăcute! Câtă viaţă era în ea, aşteptând numai să înceapă.

Deodată, gândul că sfârşitul ei era iminent îl zgudui puternic; una era să-ţi fie milă de cineva pe care nu-l cunoşti şi alta să înfrunţi aceeaşi dilemă pentru cineva pe care îl cunoşti atât de bine. Şi asta din cauza patului. Patul transformă pe doi străini în fiinţe intime mai repede decât zece ani de conversaţii politicoase la ceaiurile din saloane.

Missy dormi buştean şi se trezi înaintea lui John Smith, probabil pentru că somnul l-a ocolit mult timp după ce ea adormise. Trebuia să se gândească la multe.

O lumină slabă se strecura prin fereastră; se dădu uşor jos din pat şi începu să tremure până îşi îmbrăcă halatul adus de acasă. O, ce minunat a fost! Mai realistă decât credea că este, nu se mai gândi la durerea de la început şi îşi aminti numai mâinile mari, puternice, asprite de muncă, mâini care o mângâiau, o linişteau şi îi alinau durerea. Senzaţii, simţăminte, atingeri şi sărutări, căldură şi lumină – da, era minunat!

Se mişcă prin cabană fără zgomot, înteţind focul în sobă şi punând să fiarbă ceainicul. Totuşi activitatea ei îl trezi. Se dădu şi el jos din pat, fără să-i pese că e gol; Missy avu acum o ocazie nemaipomenită să studieze diferenţele anatomice între bărbaţi şi femei.

Şi mai plăcută a fost reacţia lui la prezenţa ei în cabană. Se duse drept la ea, o luă în braţe şi începu să o legene încet, încă pe jumătate adormit, lipit de ea, cu barba zgâriindu-i gâtul.

— Bună dimineaţa, şopti ea sărutându-l pe umăr cu buze zâmbitoare.

— Neaţa, mormăi el, plăcându-i evident reacţia ei.

Îi era o foame de lup, nu mâncase aproape nimic de două zile.

— Pregătesc ceaiul, spuse ea.

— Vrei să faci o baie? Părea că s-a trezit bine, deşi nu făcu nicio încercare să se depărteze de ea.

A, simţise că miroase a Untişor, vaca! O, bietul om. Foamea îi pieri.

— Da, aş face o baie, dar unde e closetul?

— Pune-ţi pantofii.

În timp ce îşi puse ghetele în picioare, fără să se mai obosească să lege şireturile, el scotoci printr-un cufăr mare şi scoase două prosoape vechi şi aspre, dar curate…

Luminişul scânteia de brumă, acoperit încă de o umbră deasă, dar când Missy ridică ochii, pereţii de gresie ai văii străluceau roşii în lumina soarelui, iar cerul căpăta luciul stins, lăptos al perlelor – sau al obrajilor Unei. Păsările se chemau şi cântau peste tot, dispuse să cânte în zori mai mult decât oricând.

— Closetul e cam primitiv, o preveni el, arătându-i locul unde săpase o groapă, o groapă adâncă, şi pusese nişte blocuri de piatră împrejur drept scaun. Mai era şi hârtie de ziar pusă într-o cutie, ca să nu se ude. Nu avea nici acoperiş, nici pereţi.

— E cel mai bine ventilat closet pe care l-am văzut vreodată, spuse ea veselă.

El râse pe înfundate.

— Durează mult sau puţin?

— Puţin, mulţumesc.

— Atunci am să te aştept acolo.

El arătă spre capătul celălalt al luminişului.

Când Missy veni lângă el un minut mai târziu, tremura deja gândindu-se la apa rece ca gheaţa a râului; el făcea impresia omului căruia îi face plăcere să se spele cu apă rece ca gheaţa. Poate că am să fiu prinsă în propria mea capcană şi o să cad moartă din cauza şocului.

Dar în loc să se îndrepte spre râu, John Smith o trase în mijlocul unui tufiş de ferigi înalte şi viţă sălbatică plină de flori albe. Şi în faţa ei apăru cea mai frumoasă cameră de baie din lume, un şuvoi de apă caldă care izvora de sus. Dintr-o crăpătură între două stânci din vârful unei pietre înclinate,

prea subţire ca să formeze o cascadă, şi cădea într-un bazin larg, căptuşit cu muşchi.

Missy aruncă halatul într-o clipă şi, două secunde mai târziu, se cufunda în apa caldă la temperatura corpului şi limpede ca cleştarul, din care se ridicau leneş şuviţe de aburi în aerul rece. Bazinul avea cam o jumătate de metru adâncime şi fundul era format din piatră netedă, curată. Şi nu erau nici lipitori!

— Atenţie la săpun, o sfătui John Smith arătând spre o adâncitură în stâncă, unde se afla o bucată mare de săpun scump. Apa se scurge pe undeva, pentru că nivelul nu se ridică niciodată, deşi izvorul curge tot timpul, dar nu sfida norocul.

— Acum înţeleg de ce eşti atât de curat, spuse ea, gândindu-se la băile de la Missalonghi, două degete de apă pe fundul unei albii ruginite, un ceainic cu apă fiartă şi o căldare cu apă rece. Şi această raţie insuficientă de apă era folosită de toate trei doamnele, cu Missy – care trăsese paiul cel mai scurt – ultima la rând.

Nedându-şi deloc seama cât de atrăgătoare arăta, ea îi zâmbi şi ridică braţele din apă până când sfârcurile închise la culoare ale sânilor ei mici ieşiră din apă.

— Nu intri şi tu? întrebă ea cu tonul unei profesioniste. E loc berechet.

Nu mai avu nevoie de altă încurajare, uitând, se pare, de sfaturile lui privitoare la clăbucul de săpun, atent să exploreze bine fiecare părticică din corpul ei, cu mâna şi bucata de săpun; ea îşi dădu seama că această cercetare minuţioasă nu avea nicio legătură cu mirosul văcuţei Untişor. Se supuse, torcând de plăcere ca o pisicuţă, dar apoi insistă să-i facă şi ea acelaşi serviciu. Şi astfel baia dură cam o oră.

Totuşi, când se aşezară să bea ceaiul, el trecu la lucruri mai serioase.

— Trebuie să fie un oficiu de înregistrare în Katoomba, aşa că o să ne ducem acolo să luăm un

permis de căsătorie, spuse el.

— Dacă mă duc cu tine până la Missalonghi şi pe urmă în oraş singură, ca să prind trenul, cred că o să ajung la Katoomba aproape la fel de repede ca tine cu căruţa, spuse Missy. Trebuie să o văd pe mama, să cumpăr de mâncare şi să duc o carte înapoi la bibliotecă.

El păru brusc alarmat.

— Nu cumva vrei să facem o nuntă mare, nu-i aşa?

Missy râse.

— Nu! Numai noi doi. I-am lăsat mamei un bilet; totuşi vreau să fiu sigură că nu e prea neliniştită. Şi cea mai bună prietenă a mea lucrează la bibliotecă – te-ar deranja dacă vine la nuntă?

— Nu, dacă aşa vrei. Totuşi, te avertizez că dacă reuşesc să conving autorităţile, aş dori să terminăm cu nunta chiar azi.

— La Katoomba?

Să se mărite îmbrăcată în *cafeniu!* Missy oftă.

— Bine, numai dacă îmi promiţi ceva.

— Ce? întrebă el precaut.

— Când voi muri te rog să mă îngropi îmbrăcată într-o rochie de dantelă roşie. Şi dacă nu găseşti, în orice altă culoare decât cafeniu.

Se uită la ea surprins.

— Nu-ţi place cafeniul? Nu te-am văzut niciodată purtând altă culoare.

— Mă îmbrac în cafeniu pentru că sunt săracă, dar respectabilă. Cafeniul nu se murdăreşte, e modern întotdeauna, nu se decolorează, nu este ieftin sau comun sau neserios.

Asta îl făcu să râdă; dar se întoarse la lucruri mai serioase.

— Ai un certificat de naştere?

— Da, în geantă.

— Care ţi-e numele adevărat?

Reacţia ei fu surprinzătoare; se roşi la faţă, se foi pe scaun şi încleştă dinţii.

— Nu poţi să scrii Missy? Aşa mi s-a spus întotdeauna, pe cuvânt!

— Mai devreme sau mai târziu, numele tău adevărat va trebui să iasă la iveală, spuse el zâmbind. Hai, spune tot! Nu poate să fie chiar atât de urât.

— Missalonghi.

El izbucni în râs.

— Îţi baţi joc de mine!

— Ce bine ar fi!

— La fel ca numele casei în care stai?

— Exact. Tata credea că e cel mai frumos nume din lume; nu putea să sufere obiceiul familiei să folosească nume latineşti. Mama dorea să-mi pună numele de Camilla, dar el a insistat să mă cheme Missalonghi.

— Săraca de tine!

De data aceasta, Missy a suit uşor treptele verandei la Missalonghi; bătu la uşă de parcă n-ar fi fost de-a casei.

Drusilla deschise uşa şi se uită la fiica ei ca şi cum ar fi fost o străină. Categoric, nu i se întâmplase nimic! De fapt arăta mai bine ca niciodată.

— Ştiu ce-ai făcut, fato, îi spuse ea ducând-o până la bucătărie. Aş fi preferat să te mulţumeşti cu ce citeşti despre lucrurile astea, dar n-are rost să plângem laptele vărsat acuma, nu? Rămâi acasă?

— Nu.

Octavia veni şchiopătând şi primi câte o sărutare pe fiecare obraz din partea unei Missy strălucitoare.

— Te simţi bine? întrebă ea cu voce tremurătoare, strângând-o convulsiv de mâini.

— Sigur că se simte bine! spuse Drusilla îmbărbătând-o. *Uită-te* la ea, pentru numele lui Dumnezeu!

Missy o privi îndelung, zâmbind afectuos: ce ciudat că numai acum, când firul care o lega de

Missalonghi se rupsese, înţelegea cât de mult o iubea pe Drusilla. Dar poate că acum, departe de ea, va putea să-i înţeleagă grijile, durerile, greutăţile.

— Îţi mulţumesc din toată inima, mamă, spuse ea, pentru că mi-ai făcut cinstea să crezi că ştiu ce fac.

— Dacă nici acum, Missy, la treizeci şi patru de ani, n-ai şti ce trebuie să faci, ar însemna să nu mai existe nicio speranţă pentru tine. Ai încercat destul să faci ca noi, dar cine poate spune că nu e mai bine să faci cum vrei tu?

— Adevărat. Dar ce-mi spui acum nu seamănă cu ce îmi spuneai altădată, când îmi dictai ce cărţi să citesc şi ce culoare să port.

— Acceptai destul de supusă, nu?

— Da. Aşa e!

— Eşti tratat aşa cum meriţi, Missy, întotdeauna.

— Dacă recunoşti asta, mamă, nu crezi că a sosit timpul ca dumneata, şi mătuşile, şi toate celelalte femei din familie la un loc, să faceţi ceva ca să se termine cu nedreptatea strigătoare la cer şi inegalitatea din această familie?

— De când ne-ai spus, Missy, cum ne-a minţit Billy, m-am gândit la fel, te asigur. Am vorbit şi cu Iulia şi cu Cornelia. Dar nu există o lege care să oblige vreun bărbat sau femeie să-şi lase averea împărţită în mod egal fiilor şi fiicelor sale. După mine, cele mai vinovate au fost femeile avute din familie, care nu le-au lăsat nimic fetelor, nici măcar o casă şi cinci pogoane. Am simţit întotdeauna că nu avem nicio şansă dacă propriile noastre rude, femeile născute Hurlingford, se comportă la fel ca bărbaţii din familie. E trist, dar adevărat.

— Vorbeşti despre femeile din familia Hurlingford care vor pierde mult dacă voi veţi câştiga. Eu vorbesc despre tovarăşele noastre de suferinţa şi ştiu că poţi să le determini să

pornească la acţiune dacă ai să încerci cu adevărat. Aveţi toate drepturile legale să cereţi despăgubiri pentru dividendele neplătite şi cred că ar trebui să-i faceţi proces unchiului Herbert şi să-l obligaţi să vă dezvăluie toate detaliile numeroaselor sale planuri de investiţii.

Missy îi aruncă Drusillei o privire sfioasă pe sub gene:

— De fapt, mamă, dumneata însăţi ai spus-o – eşti tratat aşa cum meriţi.

De la Missalonghi se duse în oraş. Ce zi frumoasă! Pentru prima oară în viaţa ei se simţea într-adevăr bine… explozia acelei senzaţii a pielii despre care citise, dar pe care nu o simţise niciodată; şi pentru prima oară în viaţă se gândea cu plăcere că va trăi o viaţă lungă. Adică până îşi aminti că întreaga ei fericire depindea de John Smith, şi John Smith ştia că va trebui să o accepte un an cel mult. Minţise şi înşelase şi furase numai ca să se simtă atât de fericită şi nu-i părea rău deloc că o făcuse. Puteau toate Aliciile din lume să o dispreţuiască şi să vrăjească orice bărbat ar fi vrut, dar degeaba ar fi pretins ele că un om ca John Smith s-ar fi uitat pieziş la o Missy Wright.

Ştia că poate să-l facă pe John Smith cel mai fericit om – dacă nu din întreaga lume – cel puţin din oraşul Byron. Trebuia să-l facă fericit! Pentru că, după un an, John Smith trebuia să ajungă să dorească atât de mult ca ea să trăiască, încât să-i ierte furtul, înşelăciunea şi minciuna.

Timpul trecea, trebuia să prindă trenul de unsprezece pentru Katoomba, unde John Smith îi promisese că o va aştepta la gară. Cumpărăturile le putea amâna pe mâine, dar simţea că nu putea amâna întâlnirea cu Una. Trebuia să se ducă la bibliotecă.

Un automobil magnific înainta trufaş pe Strada Byron, în timp ce Missy, modestă şi ştearsă ca

totdeauna în rochia ei de olandă cafenie, se grăbea să ajungă la Una.

Automobilul, tot cafeniu, stârnea admiraţia trecătorilor, localnici şi vizitatori, care se adunaseră de ambele părţi ale străzii ca să-l vadă. Uitându-se la el amuzată, Missy ajunse la concluzia că şoferul îi întrecea pe cei doi ocupanţi ai locurilor din spate în ceea ce priveşte atitudinea mândră şi distantă. Pe şofer îl cunoştea din auzite – băiat frumos, căruia îi plăcea mai mult să-şi arate calităţile fizice decât să muncească – şi avea reputaţia că se poartă urât cu multele lui cuceriri. Pe ocupanţii locurilor din spate îi cunoştea din proprie experienţă, amară de altfel; erau Alicia şi unchiul Billy.

Missy întâlni privirea Aliciei. În clipa următoare, somptuosul automobil se opri lângă trotuar; Alicia şi unchiul Billy se dădură jos repede, înainte ca şoferul uimit să le deschidă uşa.

— Ce te-a făcut, Missy Wright, să iei acţiunile mătuşii Cornelia şi să le vinzi chiar de sub nasul nostru? întrebă Alicia fără altă introducere, două pete roşu aprins arzându-i în obrajii de alabastru.

— De ce să nu o fac? ripostă Missy rece.

— Pentru că nu e treaba ta să te amesteci! ţipă ia ea unchiul Billy, jignit la culme.

— E treaba mea tot atât cât şi a dumitale, unchiule Billy. Ştiam de unde pot să-i obţin mătuşii Cornelia zece lire pe acţiune. La ce-i foloseau când ai făcut-o să creadă că n-au nicio valoare? Mătuşa Cornelia are mare nevoie de o operaţie la picioare, operaţie pe care nu şi-o putea permite pentru că tu, Alicia, ai refuzat să-i dai un concediu sau ceva bani în plus. Aşa că i-am vândut acţiunile cu o sută de lire şi acum se poate opera. Dacă vrei să o dai afară, cel puţin are o sumă de bani la bancă cu care să se descurce până când îşi va găsi altă slujbă. Sunt sigură că există magazine în Katoomba care de-abia aşteaptă să angajeze pe cineva de valoarea ei. Poate vrei să ştii că am

vândut şi acţiunile mătuşii Iulia, ale mătuşii Octavia şi ale mamei!

— Ce? zbieră Sir William.

— Toate? Le-ai vândut pe toate? îngână Alicia şi petele roşii din obraji îi dispărură într-o clipă.

— Sigur că da, răspunse Missy, uitându-se lung la verişoara ei cu o răutate de care nu se credea capabilă. Să nu-mi spui, Alicia, că patruzeci de acţiuni ale importantei Societăţi de Îmbuteliere Byron sunt suficiente ca să încline balanţa!

Un moment Aliciei i se păru că lui Missy i-au crescut coarne şi coadă.

— Ce e cu tine? ţipă ea. Ţi-ai ieşit din minţi? Mi-ai murdărit rochia, mi-ai aruncat cuvinte insultătoare în faţa familiei şi acum vinzi ca să ne ruinezi! Ar trebui să te închidem!

— N-aş vrea decât ca ceea ce am făcut să fi dus la închiderea ta. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să fug repede. Am o întâlnire, mă mărit.

Şi Missy plecă cu capul sus.

— Cred că am să leşin, zise Alicia şi trecu la fapte, căzând moale şi lovindu-se de vitrina unchiului Herbert, cea plină cu îmbrăcăminte de lucru.

Sir William profită de ocazie să o ia în braţe, întorcând capul ca să ceară ajutor şoferului; dar în timp ce o duceau amândoi înapoi la maşină, şoferul, cu mâinile lui acum fără mănuşi, reuşi să descopere mărimea şi forma de fecioară a sânilor Aliciei. Între timp, mulţimea se mărise, cuprinzând pe toţi fiii şi nepoţii unchiului Herbert. Sir William o trânti pe scaun fără altă ceremonie şi dădu ordin şoferului să pornească imediat.

Când viitorul ei socru încercă să-i descheie corsetul, ridicându-i fusta şi bâjbâind prin pantalonii ei fini, Alicia îşi reveni la iuţeală.

— Opreşte-te, bătrân libidinos ce eşti! se răsti ea, uitând că trebuia să se poarte cu tact, şi se aplecă luându-şi obrajii în palme. O, Doamne, mă simt groaznic!

— Vrei să te duc acasă, acum că nu mai trebuie să ne ducem la Missalonghi? o întrebă Sir William, roşu la faţă.

— Da, aş vrea.

Se sprijini de spătarul scaunului şi lăsă curentul de aer să-i răcorească faţa. În cele din urmă se destinse puţin şi oftă. Slavă Domnul! Începea să se simtă mai bine.

Chiar în faţa ei, dar dincolo de geamul care separa locurile din spate de compartimentul şoferului, capul mândru şi bine format al acestuia se sprijinea pe gâtul lui puternic şi neted; pentru un bărbat, avea urechile foarte frumoase, mici şi lipite de ţeastă. Era frumos, brunet ca Missy şi cu o înfăţişare de străin.

Numai un bărbat vânjos ar fi putut să o ducă în braţe cu atâta uşurinţă cum făcuse el şi cu mâinile pe sânii ei. Simţi cum i se întăresc sfârcurile la amintirea lor şi se agită pe scaun plină de dorinţe. Cum se numea? Frank? Da, Frank, Frank Pellagrino. Lucrase la fabrica de îmbuteliere înainte de a primi postul de şofer la unchiul Billy.

Uitându-se pieziş la Sir William, îl văzu stând ţeapăn, drept ca o lumânare şi foarte neliniştit.

— Schimbă situaţia atât de mult pentru noi acele patruzeci de acţiuni?

— O schimbă complet, acum că ştim şi că Richard Hurlingford le-a vândut pe ale lui acum o lună.

Sir William oftă.

— Asta explică de ce misteriosul cumpărător crede că are destulă putere ca să convoace mâine o adunare generală extraordinară.

— Proasta aia! mârâi Alicia. Cum a putut să fie atât de proastă?

— Cred că noi suntem proştii, Alicia. Cât despre mine, nu i-am dat nicio atenţie lui Missy, dar văd acum că ar fi trebuit s-o fac şi să fi fost mai atent cu doamnele de la Missalonghi. Ai văzut cum arăta azi-dimineaţă? Ca şi cum ar fi ajuns la smântână

înaintea tuturor pisicilor din cartier. Ne-a spus că are o întâlnire, că se va mărita, sau mi s-a părut mie?

Alicia pufni pe nas.

— Da, a spus, a spus, dar bănuiesc că îşi închipuie numai. O problemă mai importantă îi veni în minte. Proasta aia bătrână, mătuşa Cornelia, mormăi ea sălbatic. Ce n-aş fi dat să fi avut satisfacţia, azi-dimineaţă, să o dau afară când a venit dând din gură despre acţiunile ei şi concediul pe care o să şi-l ia pentru operaţie!

— De ce n-ai dat-o afară?

— Pentru că nu pot, de-aia n-am dat-o afară! S-ar putea ca magazinul să rămână singura mea sursă de venit, dacă situaţia la fabrică se înrăutăţeşte. N-am să mai găsesc niciodată pe cineva măcar pe jumătate atât de bun care să conducă salonul, chiar dacă l-aş plăti de zece ori mai mult decât pe mătuşa Cornelia. Mi-e absolut indispensabilă.

— Roagă-te să nu-şi dea seama, altfel are să-ţi ceară de zece ori mai mult decât îi plăteşti acum. O urmă de satisfacţie îi apăru în voce în timp ce adăugă: Şi atunci, draga mea, dacă n-ai să poţi să o plăteşti, va trebui să stai în prăvălie să-ţi vinzi marfa. Te-ai pricepe chiar mai bine decât Cornie.

— Nu pot face aşa ceva! exclamă Alicia. Nu e de rangul meu! Una e să fii geniul creator în într-o astfel de întreprindere, şi alta să-mi vând singură marfa.

Începu să tragă de reverele hainei roz deschis, iar pe faţa ei frumoasă se întipări o nemulţumire adâncă.

— Unchiule Billy, am brusc senzaţia că merg pe gheaţă, că va crăpa şi eu mă voi duce la fund!

— Am dat de bucluc, e adevărat. Dar nu ceda, nu suntem încă la pământ. Ai să vezi, când misteriosul cumpărător se va prezenta la adunarea generală extraordinară de mâine, se va vedea că este doar un ţărănoi ajuns, uşor de manipulat de cei

mai deştepţi decât el. Şi tu eşti exact ce ne trebuie pentru aşa ceva.

Alicia nu răspunse, îi aruncă numai o privire plină de îndoială şi repulsie, se uită apoi iar la ceafa şoferului, privelişte mult mai plăcută decât faţa mânioasă a lui Sir William.

Când Missy intră în bibliotecă, se aştepta să o găsească pe Una, deşi nu era ziua în care lucra în mod obişnuit. Într-adevăr, Una se afla acolo.

— O, Missy, îmi pare atât de bine că te văd. Spuse Una sărind de pe scaun. Am o surpriză pentru tine.

— Am şi eu câteva surprize pentru tine, spuse Missy.

— Aşteaptă, mă întorc cât ai zice peşte. Una dispăru în nişa unde pregătea ceaiul şi se întoarse purtând o cutie mare, albă şi o cutie de pălării, ambele legate cu panglică albă. Toate fericirile, dragă mea Missy!

Îşi zâmbiră, dovedind încă o dată înţelegerea şi afecţiunea care le lega.

— E o rochie de dantelă roşie şi o pălărie, spuse Missy.

— E o rochie de dantelă roşie şi o pălărie, încuviinţă Una.

— O voi purta la căsătorie.

— John Smith! Ai ales exact bărbatul potrivit.

— A trebuit să recurg la înşelăciune şi viclenie ca să pun mâna pe el.

— De ce nu, dacă nu ai putut altfel?

— I-am spus că mor din cauza unei boli de inimă.

— Nu murim toţi?

— Ce spui tu înseamnă să despici firul în patru, spuse Missy. Poţi veni la căsătoria mea?

— Aş vrea, dar nu pot.

— De ce?

— Nu se cade.

— Din cauza divorţului? Dar nu ne căsătorim la biserică, aşa că cine ar putea avea ceva împotrivă?

— N-are nicio legătură cu divorţul, draga mea. Nu cred că lui John Smith i-ar plăcea să vadă o faţă din trecut la nunta lui.

Asta era de înţeles, aşa că Missy nu mai insistă. Nu mai era nimic de adăugat; recunoştinţa ei nu se putea exprima în cuvinte şi trebuia să plece repede. Una rămase uitându-se la ea, tristă, ca şi cum Missy ar fi luat cu ea ceva atât de preţios, încât întreaga ei viaţă va fi având de suferit după aceea; şi acel ceva nu era palpabil, ca o rochie de dantelă roşie şi o pălărie.

Mânată de un impuls pe care nu-l înţelegea, Missy se întoarse la birou, se aplecă peste el, o luă în braţe şi îşi lipi buzele de obrazul Unei. Era atât de fragil, de rece, de uşor!

— La revedere, Una!

— La revedere, buna şi scumpa mea prietenă. Îţi urez multă fericire!

Missy prinse trenul cu un minut înainte de plecare şi îl văzu pe John Smith pe peron la Katoomba înainte de oprirea trenului. Slavă Domnului! Nu-şi schimbase hotărârea cât mersese încet pe drum până acolo. De fapt, când o zări coborând din vagon, arăta foarte bucuros să o vadă!

— Ne vor elibera permisul şi ne vom căsători chiar azi, spuse el luându-i cutiile din mână.

— Şi nu trebuie să mă căsătoresc îmbrăcată în cafeniu, spuse Missy luând înapoi cutiile. Scuză-mă puţin, am să intru repede în camera de toaletă a gării, să mă îmbrac cu rochia de mireasă.

— Rochia de *mireasă?* Se uită la cămaşa lui de lucru, din pânză cenuşie, şi la pantalonii de moleschin cu o expresie comică de spaimă pe faţă.

Ea râse.

— N-avea grijă, nu e o rochie obişnuită de mireasă. De fapt, îţi garantez că ai să arăţi mult mul potrivit ca mine.

Rochia îi venea perfect. Ce pricepută era Una! Şi ce culoare minunată! Ochii îi lăcrimară de efortul făcut ca să se uite la ea. Cum de reuşise Una să găsească o rochie cu o croială atât de elegantă şi totuşi de o culoare atât de puţin serioasă?

Oglinda de pe perete părea să fie o oglindă fermecată, pentru că persoana pe care o reflecta părea mai frumoasă; aranjându-şi pălăria roşie şi nostimă pe cap, Missy ajunse la concluzia că arăta foarte bine. Tonul ei închis o făcea acum să pară interesantă, trupul slab devenise brusc subţirel ca un copac tânăr. Da, arăta foarte bine! Nu arăta defel ca o fată bătrână.

Când îşi reveni după şocul avut la vederea rochiei roşii, John Smith îşi zise şi el că arăta foarte bine.

— Asta-i nunta care-mi place mie! Eu arăt ca un ţărănoi şi tu ca o doamnă. O luă de braţ, vesel. Hai, femeie, hai să terminăm odată, până nu mă răzgândesc.

Intrară pe strada Katoomba, devenind repede centrul atenţiei tuturor trecătorilor şi foarte mulţumiţi de senzaţia pe care o provocau.

— A fost uşor, spuse Missy după oficierea căsătoriei, când şedeau amândoi în căruţa lui John Smith. Întinse mâna să vadă inelul. Acum sunt doamna John Smith. Ce frumos sună!

— Aş spune că de data asta a fost mult mai frumos decât data trecută.

— A fost nuntă mare atunci?

— Parcă am fi fost la circ. Două sute cincizeci de invitaţi, mireasa cu o trenă de zece metri pe care o ridicau un întreg regiment de băieţei mucoşi, douăsprezece sau patrusprezece domnişoare de onoare, toţi bărbaţii în fracuri, un arhiepiscop ca să oficieze cununia – Isuse Cristoase, a fost un coşmar! Dar, în comparaţie cu ce a urmat, a fost o idilă în paradis. Se uită la ea ridicând o sprânceană: Vrei să auzi toate astea?

— Cred că ar fi bine să ascult. Se spune că a doua soţie are de luptat întotdeauna cu stafia primei şi că e mult mai greu să te lupţi cu o stafie decât cu o persoană în viaţă. Se opri ca să prindă curaj. Ai iubit-o?

— Poate, la început, când am luat-o de nevastă; drept să-ţi spun, nu-mi amintesc. N-o cunoşteam bine, înţelegi? Ştiam numai câte ceva despre ea. Probabil că a vrut neapărat să se mărite cu mine, pentru că nu-mi amintesc să o fi cerut. Se pare că sunt genul de om pe care femeile îl cer de bărbat! Numai că felul cum m-ai cerut tu nu m-a supărat; cel puţin era cinstit, deschis. Dar ea – ori se lipea de mine ca urticaria, ori se purta ca şi cum aş fi avut ciumă. Când cald, când rece, aşa se spune. Cred că femeile îşi închipuie că aşa trebuie să se poarte, că altfel viaţa ar fi prea uşoară pentru bărbaţi. Ce-mi place la dumneata foarte mult, doamnă Smith, e că nu te porţi aşa.

— Sunt prea recunoscătoare, spuse Missy umil. Continuă, te rog! Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

— Ea a crezut că e îndreptăţită să ia toate hotărârile. Că numai ce voia ea avea importanţă. Odată ce prinsese peştele, peştele nu mai însemna nimic. Eram acolo numai ca să dovedesc că poate să prindă un peşte, să-i asigur onorabilitatea, să o însoţesc pe unde se ducea. N-aş putea spune că avea amanţi, avea ceea ce numea ea *cicisbeos*[111], homosexuali nătângi cu floare la butonieră şi cu părul mai lucios decât ghetele lor de lac. Dacă a fost cineva vreodată stigmatizat de către societatea pe care o frecventa, apoi aceasta a fost fără îndoială prima mea soţie; prietenele ei erau dure şi aspre, iar prietenii ei nişte molâi, nişte legume veştejite. Îi plăcea să-şi bată joc de mine în prezenţa oricui, a tuturor. Mă considera prost, necioplit şi niciodată nu ascundea neînţelegerile dintre noi. Se certa cu mine în public, oriunde. Pe scurt, mă dispreţuia total.

— Şi tu? Cum te purtai cu ea?

— O detestam, nu puteam să o sufăr.

Era clar că o mai detesta şi acum, pentru că vocea lui trăda sentimente care nu aparţineau trecutului.

— Cât timp ai fost căsătorit?

— Vreo patru, cinci ani.

— Aţi avut copii?

— Pe dracu! Nu! Ce, vrei să-şi fi stricat silueta? Se pricepea grozav să mă aţâţe, mă săruta şi mă strângea în braţe; cât despre încălecat – nu se întâmpla decât când se îmbăta şi după asta ţipa şi urla de frică să nu se fi întâmplat să rămână însărcinată: apoi se repezea la doctorul la care se duceau toate.

— Şi a *murit?* întrebă Missy, nevenindu-i să creadă că o astfel de femeie a putut să se bucure de atâta consideraţie.

— Ne-am certat rău într-o seară – nu-mi mai aduc aminte pentru ce, un fleac, o prostie, ceva ce nu avea nici cea mai mică importanţă. Locuiam într-o casă cu faţada spre port, la mare, şi se pare că, după ce am plecat, s-a dus să se răcorească. I-au găsit cadavrul după vreo două săptămâni, aruncat de valuri pe plaja Balmoral.

— Vai, sărmana!

El pufni pe nas:

— Ce vorbeşti? Ce sărmană? Poliţia a încercat să mă acuze pe mine, dar, din fericire, imediat ce a terminat cu ţipatul la mine, am plecat şi pe drum, la câţiva metri mai departe, m-am întâlnit cu un prieten. Şi pe el îl dăduse afară, aşa că ne-am dus împreună la un prieten comun – celibatar, norocosul. Am stat la el până a doua zi după masă şi am băut până m-am îmbătat rău de tot. Cum servitorii o văzuseră în viaţă şi bine sănătoasă la mai mult de o jumătate de oră după ce eu sosisem la prietenul nostru comun, poliţia n-a avut ce să-mi facă. În orice caz, după ce au găsit cadavrul, autopsia a arătat că murise înecată, nu exista nicio

dovadă de violenţă. Asta nu i-a împiedicat pe mulţi din Sydney să creadă că eu am omorât-o – dar că sunt prea şmecher ca să mă las prins şi că prietenii mei au fost plătiţi ca să-mi servească un alibi.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreo douăzeci de ani.

— A trecut multă vreme! Ce ai mai făcut de atunci de ţi-a trebuit atâta timp ca să ajungi la ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna?

— Ei bine, am părăsit Australia imediat ce m-a lăsat poliţia. Şi am hoinărit prin lume: Africa, Klondike, China, Brazilia, Texas. Un exil voluntar de aproape douăzeci de ani. Cum m-am născut la Londra, mi-am schimbat numele acolo printr-un act oficial şi m-am întors în Australia sub numele de John Smith. Un adevărat cetăţean al lumii, cu banii în monede de aur şi fără trecut.

— De ce *Byron?*

— Din cauza văii. Ştiam că e pusă în vânzare şi eu mi-am dorit întotdeauna să am o vale întreagă.

Simţind că l-a întrebat destule, Missy schimbă subiectul, referindu-se la matrapazlâcurile care se întâmplau la Societatea de Îmbuteliere Byron şi îi povesti soţului ei despre situaţia neplăcută în care se aflau mama şi mătuşile ei din această cauză. John Smith o ascultă atent, cu un zâmbet în colţul gurii, şi când Missy termină de povestit, el o luă în braţe şi o ţinu strâns lângă el.

— Ei bine, doamnă Smith, n-am vrut să mă însor cu dumneata când mi-ai propus prima dată, dar mărturisesc că mă împac din ce în ce mai bine cu ideea, ori de câte ori deschizi gura, ca să nu mai vorbim de picioare, spuse el. Eşti o femeie cu cap, ai o inimă de aur şi faci parte din familia Hurlingford, ceea ce îmi dă o putere pe care nu bănuiam să o am, adăugă el. E interesant ce se întâmplă.

Tot restul drumului, Missy tăcu, mulţumită.

A doua zi dimineaţa, John Smith se îmbrăcă ciudat de elegant, cu un costum, o cămaşă cu guler

şi cravată, toate bine croite şi elegante.

— Nu ştiu unde te duci, dar trebuie să fie ceva foarte important, mult mai important decât nunta noastră, remarcă Missy fără urmă de părere de rău.

— Este.

— Te duci departe?

— Numai până în oraş.

— Vrei să mă duci şi pe mine până la mama, dacă mă grăbesc?

— Bună idee, nevastă! Să mă aştepţi acolo până vin să te iau, după masă, şi să mă prezinţi rudelor mele prin alianţă. Probabil că o să am multe să le spun.

O să fie bine, se gândi Missy, pe drum, în căruţă, îmbrăcată în rochia ei roşu aprins, cu pălăria pe cap, stând lângă neobişnuit de elegantul ei soţ. Nu-mi pasă că l-am luat prin viclenie şi înşelăciune. Mă place, mă place cu adevărat şi, fără să-şi dea seama, şi-a dat osteneala să-mi facă loc lângă el. Când va trece anul, îi voi putea spune adevărul. Şi dacă am noroc, voi fi şi mama copilului său până atunci. A suferit mult când prima lui soţie n-a vrut să-i facă un copil. Acum, că se apropie de cincizeci de ani, pentru el copiii vor avea şi mai multă importanţă. Va fi un tată minunat pentru că ştie să râdă. Înainte de a pleca în oraş, traversă cu ea întreg luminişul, conducând-o până la locul unde avea de gând să-şi ridice casa. Cascada, văzu ea, cădea atât de departe încât, în zilele cu vânt, nu ajungea niciodată până în fundul văii, pierzându-se în nefiinţă şi umplând aerul cu nori de curcubeu. Totuşi, jos, sub cascadă, se vedea o pânză de apă liniştită care se scurgea printr-un defileu îngust, devenind apoi râul cel chinuit de cascadă; era o întindere de apă de culoarea peruzelei sau a faianţei egiptene, opacă, lăptoasă, densă ca siropul. Sursa acestei ape, îi arătă el, era o peşteră mai jos de stânci, din care ieşea un izvor subteran.

— Sunt aici stânci de calcar, îi explică el, de aceea are apa o culoare atât de ciudată.

— Şi aici o să trăim, contemplând atâta frumuseţe?

— Aici voi trai *eu,* în orice caz. Mă îndoiesc că vei mai fi aici să o admiri. Se întunecă la faţă. Nu se construiesc casele într-o zi, Missy, mai ales când le construieşti singur. Nu am nevoie de o hoardă de muncitori care să facă pipi în apă şi să se îmbete în fiecare duminică şi să se ducă să spună oricărui trecător curios ce se întâmplă în valea mea.

— Am crezut că avem o înţelegere, să nu vorbim de starea mea. Oricum n-ai s-o construieşti singur cu mâinile tale, mai sunt şi ale mele, spuse Missy veselă. Sunt învăţată cu munca grea şi cabana e atât de mică încât n-o să fiu prea ocupată. După cum a spus doctorul, n-are importanţă dacă zac la pat sau muncesc ca un hamal – într-o zi o să se întâmple, asta-i tot.

El o luă în braţe şi o sărută ca şi cum i-ar fi plăcut să o sărute şi ca şi cum i-ar fi fost foarte dragă. În sfârşit, porniră spre Byron ceva mai târziu decât avuseseră de gând, dar nici unuia nu i-a părut rău.

Octavia şi Drusilla erau în bucătărie când Missy îşi făcu apariţia pe neaşteptate. Se uitară lung la ea, mirate, încercând să cuprindă cu privirea întreaga splendoare a ciudatei rochii de dantelă roşie, ca să nu mai vorbim şi de pălăria mare, cam strâmbă, cu penele roşii de struţ, complet lipsită de graţie.

Nu se transformase peste noapte într-o femeie frumoasă, dar era ceva în ea care te atrăgea, şi avea o ţinută prea mândră ca să o iei drept femeie uşoară. De fapt, arăta mai mult ca o londoneză sofisticată decât ca una din locatarele din piaţa Caroline Lamb. Fără îndoială că roşul îi sta foarte bine.

— O, Missy, arăţi minunat, chiţăi Octavia, aşezându-se pe scaun.

Missy le sărută pe amândouă.

— Îmi face plăcere să aud aşa ceva, mătuşică, pentru că recunosc că mă simt minunat. Le zâmbi apoi triumfătoare. Am venit să vă spun că m-am căsătorit, exclamă ea, fluturând mâna stângă pe sub nasul lor.

— Cine e? întrebă Drusilla radioasă.

— John Smith. Ne-am căsătorit ieri la Katoomba.

Deodată nu le-a mai păsat deloc, nici Drusillei, nici Octaviei, că tot oraşul Byron spunea că a făcut închisoare sau ceva şi mai rău; o scăpase pe Missy de nenumăratele necazuri ale fetelor bătrâne şi de aceea trebuiau să-l iubească, să-l respecte, să-i fie recunoscătoare şi devotate.

Octavia sări de pe scaun şi puse ceainicul să fiarbă, mişcându-se cu agilitate şi uşurinţă, cum nu mai făcuse de ani de zile, fără ca Drusilla să observe; era prea ocupată să se uite la verigheta masivă a fiicei sale – o dovadă foarte convingătoare.

— Doamna John Smith, rosti ea ca să vadă cum sună. Pe cuvântul meu, Missy. E un nume foarte distins!

— Simplicitatea este întotdeauna distinsă.

— El unde este? Când vine să ne vadă? întrebă Octavia.

— Avea nişte treburi în oraş, dar socotea că le va termina până după masă şi am să vi-l prezint când vine să mă ia acasă. M-am gândit, mamă, să mergem amândouă în oraş. Trebuie să cumpăr câte ceva de la băcănie şi mai vreau să mă duc la magazinul unchiului Herbert, să aleg nişte materiale de rochii. Am terminat-o cu cafeniul! N-am să mai port cafeniu nici când fac treabă. Am să fac treabă îmbrăcată cu cămaşă bărbătească şi cu pantaloni bărbăteşti. Sunt mult mai confortabili şi mai practici – şi-apoi, cine mă vede?

— Ce noroc că ai cumpărat o maşină de cusut Singer, Drusilla! i se adresă Octavia de lângă sobă,

prea încântată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile ca s-o mai surprindă ideea cu pantalonii.

Dar pe Drusilla o preocupa ceva atât de important, încât nici maşina de cusut Singer, nici pantalonii nu puteau să o facă să se gândească la altceva.

— Pot să-ţi permiţi să cheltuieşti atâţia bani? întrebă ea neliniştită. Pot să ţi le lucrez eu pe gratis, dar materialele sunt atât de scumpe, mai ales că vrei să scapi de cafeniu!

— Se pare că pot. John mi-a spus aseară că îmi va depune o mie de lire la bancă în dimineaţa asta. A spus că o soţie n-ar trebui să-l roage pe soţul ei pentru fiecare bănuţ de care are nevoie şi nici să-i dea socoteală de fiecare bănuţ pe care-l cheltuieşte. Tot ce m-a rugat a fost să nu depăşesc suma depusă – o mie de lire pe an! Îţi poţi închipui aşa ceva? Şi asta în afara banilor pentru gospodărie. A pus o sută de lire într-o cutie goală de cafea Bushell şi a spus că o să completeze suma mereu şi că nu vrea să vadă chitanţele. O, mamă, nu-mi vine să cred!

O mie de lire! Octavia şi Drusilla se uitară fix la Missy, înmărmurite şi pline de respect.

— Trebuie să fie un om bogat, spuse Drusilla şi prin minte îi trecură, în fugă, câteva scene: se văzu dând cu tifla Ameliei şi Augustinei şi Antoniei. Ha! Nu numai că Missy îi luase înaintea Aliciei la altar, dar făcuse şi o afacere mai bună decât ea.

— Îmi închipui că e destul de bogat, întârzie Missy cu răspunsul. Ştiu că generozitatea lui faţă de mine presupune bogăţie, dar bănuiesc că se datorează şi faptului că e un om mărinimos. Desigur, n-am să-l supăr niciodată cheltuind prea mult. Totuşi, am nevoie de îmbrăcăminte potrivită – nu cafenie! – câteva rochii groase de iarnă şi câteva de vară. O, mamă, e atât de frumos acolo jos, în vale! Nu doresc deloc să duc o viaţă mondenă, nu vreau decât să fiu singură cu John al meu.

Drusilla păru brusc tulburată.

— Missy, ce-ţi putem da noi ca dar de nuntă? Cred însă, Octavia, că putem să-i dăruim juninca de Jersey, nu-i aşa?

— *Sigur* că putem să-i dăruim juninca, încuviinţă Octavia.

— Ăsta zic şi eu cadou de nuntă! Ne-ar face multă plăcere să avem juninca.

— Ar trebui mai întâi să o trimitem la taur, la unchiul Percival, spuse Octavia.

— Curând o să-i vină timpul şi nu va trebui să aşteptaţi mult; şi cu puţin noroc, vă va da şi un viţel anul viitor.

Drusilla se uită la ceasul de pe perete din bucătărie.

— Missy, dacă vrei să mergi şi la Herbert şi la Maxwell ar trebui să plecăm acum. Am putea să ne ducem şi la Iulia, să luăm masa în salonul ei de ceai şi să-i dăm vestea. Ce-o să se mire!

Octavia se suci încet pe scaun şi nu simţi nicio durere.

— Vin şi eu, declară ea ferm. Azi nu vă duceţi fără mine. Merg şi eu, chiar dacă va trebui să mă târăsc în genunchi.

Mai târziu, dimineaţa, Drusilla trecu prin centrul comercial, cu fiica ei la braţ în dreapta şi cu sora ei în stânga.

Octavia o zări prima pe doamna Cecil Hurlingford pe partea cealaltă a drumului; doamna Cecil Hurlingford era soţia cuviosului părinte Cecil Hurlingford, preotul anglican din Byron. Tuturor le era frică de gura ei.

— Mori de curiozitate, uscătură bătrână ce eşti! mormăi Octavia printre dinţi, zâmbindu-i şi salutând-o atât de rece, încât doamna Cecil renunţă să traverseze strada ca să vadă ce se întâmplă cu gâştele de la Missalonghi.

Drusilla desăvârşi deruta doamnei Cecil începând să râdă în gura mare şi arătând eu degetul în direcţia ei.

— Priveşte, Octavia, doamna Cecil n-a recunoscut-o pe Missy! Sunt sigură că-şi închipuie că am remorcat pe una dintre locatarele din piaţa Caroline Lamb.

Toate trei doamnele de la Missalonghi se prăpădeau de râs şi doamna Cecil Hurlingford intră clătinându-se în salonul de ceai al Iuliei ca să scape de veselia lor scandaloasă, a cărei ţintă se părea că este *ea.*

— Ce gălăgie! croncăni Octavia.

— Cu cât mai mare cu atât mai bine, spuse Missy, intrând în magazinul lui Herbert Hurlingford.

Întreaga experienţă a fost un tonic grozav pentru ele, de la expresia ce se citea pe faţa unchiului Herbert, care amintea de un peşte uluit când a văzut-o pe Missy cumpărând cămăşi şi pantaloni bărbăteşti pentru ea, până la groaza mută a lui James când ea a început să cumpere mulţi metri de tafta albastră, lavandă, mătase de culoarea caisei, catifea chihlimbarie şi jerse ciclamen. Revenindu-şi puţin după ce Missy se îndepărtă pentru a se duce la James, Herbert stătu la îndoială dacă să-şi descarce nervii dând-o afară pe obraznica asta; dar când o văzu că plăteşte în aur, se răzgândi şi, umil, marcă cumpărăturile la casă. Vizita lui Missy la magazin îl uimea; nu-i dădu însă atenţie decât pe jumătate, pentru că îl preocupa ce se întâmplă la fabrica de îmbuteliere, unde avea loc adunarea acţionarilor.

Membrii familiei care se ocupau cu comerţul îl delegaseră pe Maxwell să-i reprezinte, recunoscând că acesta este vorbitor bun, are şi o limbă ascuţită pe deasupra şi că va lupta pentru ei la fel de dur ca pentru el însuşi. În definitiv, afacerile trebuiau să continue ca de obicei, iar dacă fabrica şi activităţile legate de ea – ca băile şi hotelul şi staţiunea balneo-climaterică – aveau să se ducă de râpă, atunci prăvăliile ar deveni mai

importante ca oricând pentru proprietarii respectivi.

— Să livrezi toate la Missalonghi după masă, James, spuse Missy, uitându-se de sus la el, şi aruncă o monedă de aur pe tejghea.

— Ia-o, asta-i pentru osteneală. Şi tot atunci să te duci la unchiul Maxwell să iei şi alimentele pe care le-am comandat. Mamă, mătuşă Octavia, haideţi să mergem la mătuşa Iulia să luăm masa de prânz.

Cele trei doamne de la Missalonghi ieşiră din magazin cu capul sus, mândre, mai majestuoase decât intraseră.

— Ah, ce amuzant! râse satisfăcută Octavia, al cărei mers era acum aproape normal. Niciodată nu m-am distrat atâta!

Şi Missy se distrase, şi ea era mulţumită, dar mai avea şi alte motive. Pentru ea fusese un şoc să vadă că cele o mie de lire promise fuseseră într-adevăr depuse pe numele ei; şi o uimise peste măsură politeţea desăvârşită cu care o tratase Quintus Hurlingford, directorul băncii; John Smith îi dăduse instrucţiuni să achite în aur sumele retrase de Missy de vreme ce depunerea fusese făcută tot în aur. O mie de lire!

Îşi cumpărase materialele, cămăşile şi pantalonii şi câteva minunate perechi de pantofi pe deasupra. Nu mai avea nevoie de altceva. Dacă păstra o sută de lire din suma aceea enormă, era mai mult decât suficient să-i ajungă până anul viitor la aceeaşi dată, când contul avea să fie reînnoit.

În definitiv, când avusese ea mai mult decât un şiling sau doi? Va folosi deci cea mai mare parte din contul ei ca să le cumpere mamei şi mătuşii Octavia un ponei şi o trăsurică. Poneiul nu va ocupa loc prea mult în grajd, ca alţi cai; puteau să-l înhame uşor şi nu vor mai avea nevoie să umble pe jos sau să se umilească rugând pe cineva să le trimită o trăsurică. Da, trebuiau să se ducă la nunta

Aliciei ca nişte adevărate doamne, într-o trăsurică elegantă trasă de un ponei.

Cele o sută de lire, pe care Iulia le câştigase din vânzarea acţiunilor, erau deja cheltuite; jumătate din salonul de ceai era despărţită de rest şi doi muncitori curăţau şi netezeau pereţii.

După ce termină cu scuzele pentru dezordinea şi murdăria din sală, Iulia se concentră suficient ca să contemple încălţămintea lui Missy în toată splendoarea ei.

— Rochia şi pălăria sunt superbe, dar nu e culoarea cam ţipătoare?

— Chiar aşa, recunoscu Missy fără să se ruşineze. Mătuşă Iulia, sunt sătulă până peste cap de cafeniu şi poţi să-mi spui dacă există vreo culoare mai diferită de cafeniu decât asta? Şi apoi, mi se potriveşte, nu crezi?

„Da, dar nu se potriveşte cu salonul meu de ceai", ar fi vrut să-i spună Iulia, dar se gândi că ar fi un lucru de neiertat să o critice pe binefăcătoarea ei. De altfel, din cauza renovărilor, nu erau prea mulţi clienţi în sală. Să sperăm că nimeni nu va spune că am deschis larg uşile pentru locatarele din piaţa Caroline Lamb. A, asta voia să spună doamna Cecil Hurlingford! Dumnezeule! Ce era de făcut?

Între timp le pofti pe doamnele de la Missalonghi să ia loc la cea mai bună masă şi le servi imediat mai multe feluri de sandvişuri şi prăjituri şi aduse un ceainic mare cu ceai.

— Voi acoperi pereţii cu un tapet în dungi crem, auriu şi roşu, spuse ea, aşezându-se lângă invitatele ei. Şi voi tapiţa scaunele cu un brocart asortat la culoare, dar mai viu. Voi polei mulurile de pe tavan cu aur, ca să iasă în evidenţă. Voi pune peste tot colivii cu canari, poleite cu aur. Şi plante de interior. Să vedem dacă cei de alături – zâmbi dispreţuitor, făcând un gest cu capul în direcţia zidului care o despărţea de Cafeneaua Olympus – o să mai poată concura cu *aşa ceva.*

Drusilla, cu gura deschisă, abia aştepta să-i spună că Missy se căsătorise cu John Smith şi că John Smith era om bogat, nu puşcăriaş, când Cornelia Hurlingford dădu năvală pe uşă şi se repezi la ele cu şalul şi panglicile fluturând după ea ca penele năpârlind din coada unui păun.

Cornelia şi Iulia locuiau împreună la etaj, deasupra salonului de ceai *La Salcia Plângătoare,* care nu era proprietatea Iuliei. Plătea o chirie mare fratelui ei Herbert, care o asigura în mod regulat că într-o zi suma plătită drept chirie şi cea provenită din vânzarea casei şi a celor cinci pogoane va îi suficientă ca să cumpere clădirea.

Cele două surori nemăritate nu împărţeau numai aceeaşi locuinţă; ele împărţeau şi gustau împreună orice fărâmă de informaţie pe care le-o aducea contactul lor cu lumea. Deşi Cornelia, mai ales, era cea mai puţin curioasă dintre cele două, ea n-a putut să aştepte închiderea magazinului de pălării, deşi Alicia nu-i permitea să plece din magazin atâta timp cât acesta era deschis.

Era evident că ce avea de spus era destul de urgent ca să se expună riscului de a provoca mânia Aliciei. Cornelia de-abia aştepta să le spună vestea, aşa că nu aruncă decât o privire fugară asupra echipamentului roşu aprins al lui Missy.

— Ia ghiciţi! gâfâi ea trântindu-se pe un scaun şi uitând complet că trebuia să se poarte cum cerea poziţia ei de supraveghetoare în micul magazin de lux unde se vindeau pălării.

— Ce să ghicim?! întrebară toate, dându-şi seama că avea să urmeze ceva surprinzător.

— Alicia a fugit cu şoferul azi-dimineaţă!

— Ce?

— Da, da! A fugit! La vârsta ei! Ce circ e acum acasă la Aurelia! Istericale, turbare, nebunie. Micul Willie a răsturnat toată casa căutând-o pe Alicia, refuzând să creadă ce scria în biletul pe care i l-a lăsat, iar Billy urla ca o furtună pentru că trebuia să se ducă la o adunare importantă la fabrică în loc

să pună poliţia să-l caute pe şofer. Au suit-o pe Aurelia în pat, ţeapănă ca un lemn, şi au trebuit să-l cheme pe unchiul Neville când au văzut că a leşinat şi nu mai respiră. Unchiul Neville i-a tras o palmă răsunătoare, supărat că l-au chemat degeaba. I-a spus că se poartă ca un copil răsfăţat. Ea a început să ţipe şi ţipă şi acum! Şi Edmund stă pe un scaun cuprins de spasme şi Ted şi Randolph încearcă să-l liniştească, să se poată duce la adunare la fabrică. Dar culmea e că Alicia şi şoferul au fugit cu maşina nou-nouţă a lui Billy ca şi cum ar fi fost a lor!

Cornelia îşi termină recitalul susţinut pe nerăsuflate, râzând în gura mare, Missy i se alătură şi, una câte una, doamnele izbucniră în hohote de râs la auzul celor întâmplate la Mon Repos.

După care toate s-au simţit cum nu se poate mai bine şi s-au pornit pe o disecare mai liniştită, dar nu mai puţin amuzantă, a căsătoriei lui Missy şi a fugii Aliciei, ca să nu mai vorbim şi de masă.

John Smith sosi la Missalonghi înainte de ora cinci; părea foarte mulţumit de sine. Strânse mâna soacrei sale cu multă afabilitate, dar nu o sărută, un gest înţelept pe care ea îl aprecie mult. Făcu la fel şi cu Octavia, pe care gestul o dezamăgi, dar trebui să recunoască, uitându-se bine la el pentru prima dată, că e un om arătos. Desigur, hainele bune, ca şi părul tuns proaspăt şi barba frumos potrivită au contribuit la această impresie. Da, lui Missy n-avea de ce să-i fie ruşine cu tovarăşul de viaţă pe care şi-l alesese şi, după părerea Octaviei, cincisprezece ani mai mult decât soţia era vârsta potrivită pentru un soţ.

Părea un om cumsecade; se simţea la largul lui în bucătărie şi adulmecă mirosul de friptură de miel, apreciindu-l ca un cunoscător.

— Sper că dumneata şi cu Missy rămâneţi la masă? întrebă Drusilla.

— Cu multă plăcere, spuse el.

— Nu e riscant drumul până acasă după ce se lasă întunericul?

— Deloc, caii îl ştiu cu ochii închişi.

Se răsturnă pe scaun şi ridică o sprânceană, uitându-se la soţia sa care şedea de cealaltă parte a mesei, în faţa lui, zâmbindu-i radioasă, mândră de el cum prima lui soţie nu fusese niciodată. Ce proşti sunt bărbaţii! Umblă întotdeauna după femei frumoase, când judecata ar trebui să le spună că cele mai urâte sunt o afacere mult mai bună. Totuşi, îi şedea bine, gătită cum era în roşu aprins; nu era frumoasă, nici chiar drăguţă, dar interesantă. De fapt, era genul de femeie pe care cei mai mulţi bărbaţi ar dori să o cunoască, pentru că nu sunt siguri de ce e pe dinăuntru. Atrăgătoare, cu nasul ei borcănat. Şi cum şedea acolo strălucind de viaţă, era greu să crezi că ar putea muri din clipă în clipă. Inima i se strânse, o senzaţie ciudată. Mâine, mâine! Nu te gândi la asta înainte de a se întâmpla! Începi să te gândeşti prea mult, şi nu e bine! Nu te gândi la moartea ei ca la o răzbunare cosmică.

Poate că dacă o va face fericită nu se va întâmpla. Existau miracole, văzuse vreo două în călătoriile lui. Faptul că scăpase de prima lui soţie era fără îndoială un miracol.

— Vreau să discut cu dumneavoastră, doamnelor, spuse el luându-şi ochii de la soţia lui şi forţându-se să nu se mai gândească la ea.

Trei feţe se întoarseră spre el, privindu-l cu interes. Drusilla şi Octavia lăsară maşina de gătit şi se aşezară.

— Azi a avut loc o adunare a acţionarilor la Societatea de Îmbuteliere Byron, spuse el, şi conducerea societăţii a trecut în alte mâini, de fapt în ale mele.

— *Tu?* scânci Missy.

— Da.

— Deci tu eşti misteriosul cumpărător?

— Da.

— De ce? Unchiul Billy a spus că misteriosul cumpărător a dat bani pe acţiuni, bani pe care nimeni nu putea spera să-i recupereze vreodată! De ce ai făcut-o?

El zâmbi. De data aceasta nu era un surâs atrăgător; pentru prima oară de când îl cunoscuse, Missy văzu un alt John Smith, puternic şi dur, un John Smith care s-ar fi putut să nu cunoască mila. Asta n-a speriat-o şi n-a surprins-o; mai curând i-a plăcut. În faţa ei nu se afla un om care fuge de încercările vieţii, un om slab, o cârpă.

Pe din afară părea atât de liniştit şi înţelegător încât puteau să greşească, să ia aceasta drept slăbiciune, chiar şi cei care l-ar fi cunoscut bine, poate chiar foarte bine. Ca prima lui soţie? Da. Missy putea înţelege cum o soţie ar ajunge să-l subestimeze dacă acea soţie era o femeie proastă şi egoistă. Dar el îi răspundea acum şi ea îl ascultă atentă.

— Aveam o răfuială cu familia Hurlingford. Cei de faţă sunt excluşi, bineînţeles. În general, sunt atât de îngâmfaţi, atât de siguri că nobila lor origine de colonişti englezi liberi îi plasează pe o treaptă mult mai înaltă decât pe oameni ca mine, cărora le mai răsună încă lanţurile de la picioare din partea mamei şi care au sânge evreiesc din partea tatălui. Recunosc că am pornit la atac împotriva familiei Hurlingford şi nu-mi pasă cât o să mă coste. Din fericire, am destui bani ca să cumpăr o duzină de întreprinderi ca Societatea de Îmbuteliere Byron fără să simt o pişcătură măcar.

— Dar tu nu eşti originar din Byron, spuse Missy uluită.

— Adevărat. Totuşi prima mea soţie a fost o Hurlingford.

— Nu mai spune! Cum se numea? întrebă Drusilla, care era unul din experţii clanului în materie de genealogie a familiei Hurlingford.

— Una.

Din fericire, pe Drusilla şi Octavia le interesa prea mult ce spunea John Smith şi John Smith însuşi voia neapărat să le povestească tot, pentru a-i mai da vreo atenţie lui Missy.

Ea sta ca de piatră, tăcută, neputând să mişte nici măcar un deget. Una. *Una!* Cum puteau mama şi mătuşa ei să nu reacţioneze la auzul acestui nume, când o cunoscuseră şi o primiseră în casa lor? Nu-şi aminteau biscuiţii, documentele?

— Una? se întreba Drusilla. Să mă gândesc… Da, trebuie să fie din familia Marcus Hurlingford din Sydney. Înseamnă că Livilla Hurlingford e vară primară cu ea şi ruda ei cea mai apropiată aici, în Byron. Mda! N-am cunoscut-o, dar a murit de mult, desigur. A fost un accident. S-a înecat, nu?

— Da, spuse John Smith.

Asta era deci? De aceea strălucea ea aşa? De aceea fusese prezentă ori de câte ori Missy avusese nevoie de ajutorul ei? Oare de aceea se întâmplaseră atâtea incidente mărunte în bibliotecă? Romanele, toate ducând la cel despre fata care murise de inimă. Acţiunile de pe birou. Formularele de procură. Una, judecătorul care picase tocmai la timp. Nepăsarea ei veselă atât de atrăgătoare pentru cineva atât de închis în sine ca Missy. Rochia roşie şi pălăria *exact* cum şi le imaginase Missy şi exact pe măsura ei. Sensul curios pe care reuşise să-l dea cuvintelor ei ca să pătrundă în mintea lui Missy ca apa în pământul însetat şi să dea roade bogate. Una! O, Una! Draga, strălucitoarea Una!

— Dar numele ei prin căsătorie nu era Smith, spunea Drusilla. Era un nume, mult mai neobişnuit – Cardmom sau Terebinth sau Gooseflesh. După cât îmi amintesc era foarte bogat, singurul motiv pentru care Sir William a aprobat căsătoria. Da, înţeleg cum te-au jignit dacă dumneata ai fost.

— Eu am fost şi e adevărat că m-au jignit.

— *Noi,* spuse Drusilla întinzând mâna ca să i-o strângă pe a lui, suntem încântate să te primim în familia noastră, dragă John.

John Smith cel dur dispăruse, se uita blând, amuzat la soacra sa.

— Mulţumesc, mi-am schimbat numele, desigur, şi aş prefera să nu mai vorbim despre toată povestea asta veche.

— Nu se va afla mai departe de Missalonghi, oftă Drusilla, presupunând că îşi schimbase numele ca să se rupă de toate amintirile dureroase.

Întâmplările neplăcute pe care Missy le ştia de la John Smith însuşi nu aveau, evident, legătură cu istoria familiei Hurlingford din Byron.

— Sărmana, să se înece aşa! spuse Octavia dând din cap. Trebuie să fi fost o lovitură grea, John. Totuşi mă bucur de întorsătura pe care au luat-o lucrurile cu fabrica şi toate celelalte. Ce interesant că te-ai căsătorit tot cu o Hurlingford!

— Mi-a fost de mare ajutor azi, spuse John Smith calm.

— Nu toţi cei din familie sunt la fel. Aşa e în toate familiile, spuse Drusilla convinsă. Una nu s-a dovedit soţia potrivită pentru dumneata, aşa că e mai bine că a murit atât de tânără. Dar Missy – eu cred că o să te facă fericit.

El zâmbi şi întinse mâna peste masă să apuce mâna rece şi umedă a lui Missy.

— Da, aşa cred.

Îi sărută degetele tremurătoare în ciuda distanţei, apoi îşi îndreptă atenţia spre Drusilla şi Octavia.

— Acum, că mi-am asigurat controlul asupra Societăţii de Îmbuteliere Byron şi asupra industriilor auxiliare, doresc să fac nişte schimbări absolut necesare. Natural că eu voi fi preşedintele consiliului de administraţie şi Missy va fi vice-preşedinte, dar mai am nevoie de opt directori. Am acum nevoie de un grup de persoane active şi pe care să le intereseze atât binele oraşului, cât şi cel

al fabricii. Azi am obţinut voturile necesare ca să pot restructura conducerea aşa cum doresc şi vreau să schimb complet lucrurile. Când mi-am făcut cunoscute intenţiile, am mai căpătat câteva acţiuni! Sir William, Edmund Marshall, fraţii Maxwell şi Herbert Hurlingford, şi încă vreo douăsprezece, mi le-au vândut mie când s-a terminat şedinţa. Supărarea lor le-a întunecat judecata, fapt care confirmă bănuielile mele – sunt nişte proşti. Societatea de Îmbuteliere Byron va prospera şi îşi va îmbunătăţi activitatea. Se va ocupa mai mult de interesele cetăţenilor şi îşi va diversifica activitatea.

Râse, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, nu mai are rost să-i păstrăm pe cei de teapa lui Sir William Hurlingford, nu? Doresc să intre *femei* în consiliul meu de administraţie şi vreau să încep cu dumneavoastră două, doamnelor, şi cu domnişoarele Iulia şi Cornelia Hurlingford. Toate aţi înfruntat cum nu se poate mai bine greutăţile şi nu vă lipseşte curajul. Alegerea unor femei în consiliul de administraţie poate fi considerată o schimbare radicală, dar, după părerea mea, cele mai multe consilii de conducere sunt formate din femei – femei în *vârstă.*

Ridică o sprânceană, uitându-se la Drusilla şi Octavia care îl ascultau în linişte, ca vrăjite.

— Ce spuneţi? Vă interesează oferta mea? Desigur, vi se va plăti un salariu de director. Membrii din fostul consiliu de administraţie primeau cinei mii de lire pe an, dar vă previn că voi scădea cifra la două mii.

— Dar noi nu ştim ce trebuie să facem! exclamă Octavia.

— Cei mai mulţi nu ştiu, ăsta nu e un handicap. Preşedintele e John Smith, nu uitaţi, şi John Smith vă va învăţa tot ceea ce trebuie să ştiţi. Fiecare se va ocupa de un anumit domeniu şi sunt sigur că veţi aborda vechile probleme cu alţi ochi şi noile

probleme cu non-conformismul pe care o conducere obişnuită nu-l poate egala.

Se uită serios la Drusilla.

— Aştept răspunsul dumitale, mamă. Accepţi să intri în consiliul meu de directori sau nu?

Drusilla închise gura cu zgomot.

— Sigur că da! Vor accepta şi celelalte, am eu grijă!

— Bine. Prima problemă de care trebuie să te ocupi este pe cine să numim în celelalte patru posturi. Femei, ţine minte!

— Probabil că visez, spuse Octavia.

— Deloc, răspunse Drusilla majestuoasă, e adevărat, soră. Doamnele din Missalonghi ocupă în sfârşit locul ce li se cuvine.

— Ce zi! oftă Octavia.

Ce zi, într-adevăr! Prin uşa din spate, deschisă, orientată spre vest ca şi scaunul ei, Missy vedea fluturând lungi panglici de nori roşii ca rochia ei şi cerul de culoarea merelor verzi printre ele, şi mulţimea de flori de pe copacii din livadă, plutind albe şi roz, din ce în ce mai roz în lumina soarelui care scădea. Dar mintea şi ochii ei, atât de receptivi la frumuseţea naturală a lumii, nu mai erau impresionaţi de această minunăţie. Pentru că Una apăruse în cadrul uşii şi îi zâmbea. Una. O, Una!

— Să nu-i spui niciodată, Missy. Lasă-l să creadă că dragostea şi îngrijirea lui te-au vindecat. Una râse veselă. E un om bun, draga mea, dar se înfurie uşor! Nu e felul tău să-l provoci, dar orice vei face, nu risca în mod inutil spunându-i ceva despre boala la de inimă. Nici unui bărbat nu-i place să fie înşelat de o femeie, iar el a simţit deja ce înseamnă asta. Aşa că bagă de seamă ce-ţi spun – să nu-i spui niciodată, niciodată.

— Pleci? zise Missy dezolată.

— Plec cu inima rănită, draga mea! Am făcut ceea ce am fost trimisă să fac şi acum mă voi

odihni, o merit, pe cel mai moale, mai gros şi mai purpuriu nor pe care-l voi găsi.

— N-o pot face fără tine, Una!

— Prostii, draga mea, sigur că poţi. Nu trebuie decât să fii bună şi mai ales bună în pat, şi atunci n-ai să greşeşti, adică atâta timp cât vei ţine seamă de cuvintele mele – *să nu-i spui niciodată adevărul!*

Strălucirea extraordinară care izvora din Una se topise în ultimele raze de soare; rămase încă puţin în cadrul uşii, lumina trecând prin ea, scurgându-se, apoi dispăru.

— Missy! Missy! Missy! Te simţi bine! Te doare ceva? Missy! Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi!

John Smith stătea aplecat peste ea, frecându-i mâinile şi uitându-se disperat la ea. Ea reuşi să-i zâmbească.

— Mă simt foarte bine, John, crede-mă. E de vină ziua de azi. Prea multă fericire!

— Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu atâta fericire, iubita mea, pentru că jur că am să te înec în ea, spuse el şi răsuflă adânc. Eşti al doilea noroc al meu, Missalonghi Smith.

O adiere rece intră pe uşa deschisă şi, în momentul în care Drusilla întindea mâna să o închidă, Una şopti numai pentru urechile lui Missy:

— Să nu-i spui niciodată! Te rog, să nu-i spui *niciodată!*

{1} E vorba de grade Fahrenheit.

{2} Calea Gordon.

{3} *Child Harold's Pilgrimade,* poem în patru cânturi, una din operele principale ale poetului romantic englez George Gordon Byron (1788-1824), mort în Grecia, la Missolonghi.

{4} Caroline Lamb (1785-1828), scriitoare engleză care a făcut o mare pasiune pentru Byron.

{5} Partizană a mişcării feministe pentru obţinerea de drepturi politice.

{6} Salcie plângătoare.

{7} Pragul iadului.

{8} Aşa se numeau primele fotografii executate cu aparatul inventat de Daguerre.

{9} Unitate de măsură englezească pentru capacitate egală cu cca 4 litri.

{10} Monedă de aur, în valoare de o liră şi un şiling: suma de 21 şilingi corespunde onorariului medicilor, avocaţilor, etc.

{11} Curtezan al unei femei măritate, care o însoţea peste tot.

Table of Contents

{1} 160
{2} 160
{3} 160
{4} 160
{5} 160
{6} 160
{7} 160
{8} 160
{9} 160
{10} 160
{11} 160